PRIMĂVARĂ LA VARȘOVIA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

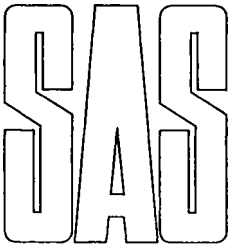

Primăvară la Varşovia

V.1.0
V.1.0

ISBN:
973-9138-68-3

Malko Productions – Paris,
Le printemps de Varsovie
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

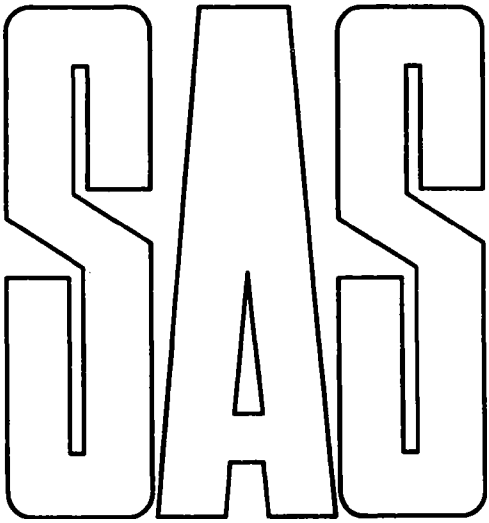

Primăvară la Varşovia

În româneşte de Vasile Murgu

Tineretul

1998

Capitolul I

La Viena ningea cu fulgi mari care se depuneau tăcuţi pe stratul alb deja întărit de pe trotuarele Kohimarkstrasse. Imobilele masive cenuşii păreau încă şi mai triste. Rolls Royce-ul vişiniu se opri într-o alunecare mătăsoasă în faţa numărului 24, aproape de intersecţia cu Grabenstrasse, în dreptul unei prăvălioare dărăpănate cu o vitrină aburită. Deasupra se putea citi „Antiken Handler” cu litere gotice. Fără să mai aştepte ca Elko Krisantem să coboare pentru a deschide portiera, prinţul Malko Linge sări jos din maşină şi parcurse în fugă cei câţiva metri care-l despărţeau de prăvălie. Ei apăsă pe butonul soneriei, dar nu i se răspunse. Atunci, bătu de mai multe ori în vitrină. În mai puţin de un minut, faţa de dihor speriat a lui Julius Zydowski apăru în spatele palmei cu care ştergea aburii. Imediat, bătrânul anticar deschise batantul. Pleşuv, cu pielea gălbuie, cu nas ascuţit şi cu ochi mici castanii în continuă mişcare, îmbrăcat cu o bluză albă lungă, îi ajungea lui Malko exact la umăr.

— Intraţi, *Ihre Hoheit*[1] intraţi, este frig.

Cuvintele se grăbeau să-i iasă din gură. Malko pătrunse în magazin şi celălalt se grăbi să închidă uşa imediat.

— Aţi întârziat, *Ihre Hoheit*, remarcă el timid, cu fruntea încreţită.

— Ştiu, recunoscu Malko.

Din cauza zăpezii îi trebuiseră aproape două ore, dublul timpului normal. Deplasarea sa la Viena fusese provocată chiar de un telefon al lui Julius Zydowski, prin care acesta îl anunţa că tocmai primise o piesă rară care l-ar fi putut interesa pe Alteţa Sa.

Malko nu avusese altceva de făcut decât să se urce în Rolls... Julius Zydowski era unul din informatorii pe care el îl contacta în contul sucursalei locale a C.I.A., un evreu polonez, refugiat politic, care se dovedea câteodată o preţioasă sursă de informaţii. Pentru a-şi face mai agreabilă această austeră călătorie de afaceri, Malko profitase pentru a o invita la dineu pe Contesa Thala von Wisberg care, cu pielea-i mătăsoasă, nu avea nici un secret pentru el. Thala avea o calitate rară: ea era mereu disponibilă, nesatisfăcută de un bărbat care-şi petrecea tot timpul la vânătoare, astfel încât copiii săi îl chemau cu apelativul „Domnule”.

El spera că bătrânul anticar nu-i va răpi mult timp şi că va putea merge la Sacher să facă o baie, înainte să meargă s-o întâlnească pe Contesă, al cărei sânge unguresc avea tendinţa s-o transforme într-un vulcan.

Julius Zydowski tropăia prin amalgamul de obiecte din prăvălioară.

— Sunteţi foarte gentil că v-aţi deplasat, Ihre Hoheit, sunteţi foarte gentil, dumneavoastră care sunteţi un om atât de ocupat...

---

[1] Alteţa Voastră (n.a.).

*

* *

Anticarul ocoli cu delicateţe un cal masiv de lemn din secolul al XVII-lea, privindu-l pe Malko cu umilinţă. Cu spinarea plecată, cu gâtul întins în faţă, el avea gesturile precipitate şi temătoare ale unui animal hăituit.

Mâinile sale deformate de artrită aveau textura şi culoarea gălbuie a unui vechi pergament, ca şi când el însuşi ar fi fost din altă epocă. În prăvălie domnea un miros straniu, amestec de î praf, cărbune şi grăsime. Malko avu senzaţia că Julius Zydowski era mai temător ca de obicei.

— Deci, care sunt noutăţile, Herr Zydowski? îl întrebă el.

Bătrânul anticar se întoarse cu o expresie comic de lacomă.

— Ah! Am primit nişte minunăţii din Polonia.

Deşi Malko nu cumpărase nimic niciodată, Julius continua să-l trateze ca pe un potenţial client. Aceasta făcea parte din ceremonial.

Acelaşi cufăr decorat cu picturi naive originare din Carpaţi, trona în vitrină de doi ani, sub un strat de praf, care devenise şi mai gros.

Rubrica „menajeră”, nu trebuia să greveze cheltuielile generoase ale lui Julius Zydowski…

Malko merse de-a lungul unei colecţii de personaje din lemn în mărime naturală care semănau cu nişte fantome nefaste cu feţele aprinse brăzdate de crestături. Julius se dădu la o parte pentru a-i face loc să pătrundă în camera din spate a buticului. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii îngălbenite reprezentându-l pe Julius Zydowski la toate vârstele, ţinând în mână triumfal peşti de toate mărimile.

Aceştia păreau să constituie unica familie a bătrânului anticar. Un aparat de radio din timpul primului război mondial emitea paraziţi cu puţină muzică, iar mobila dispărea sub grămezi de reviste, cărţi şi obiecte diverse. Cât despre soba cu cărbune, era desigur obiectul cel mai vechi din prăvălioară, sursă garantată de asfixiere…

Un bătrân cotoi roşcovan dormea ghemuit pe o cuvertură care l-ar fi ruşinat până şi pe un cal.

Anticarul se aplecă şi luă de sub masă un pachet de mărimea unui cartuş de ţigări, înfăşurat în ziare vechi. El desfăcu pachetul cu gesturi tandre de îndrăgostit, scoţând la iveală o suprafaţă metalică lucioasă, o cutie dreptunghiulară din argint, cu câteva litere evreieşti gravate pe capac. Julius Zydowski ridică capacul pentru a scoate la iveală interiorul din palisandru. Mai multe rulouri de pergament îngălbenit ocupau interiorul.

— Ce reprezintă asta? întrebă Malko, intrigat de manifestările de bucurie şi aerul extaziat al bătrânului Julius.

Anticarul ridică spre el ochii umezi de emoţie, mângâind metalul cu degetele sale deformate.

— *Ein wunder!*[2] O cutie Thora din secolul al XI-lea, cu Thorele din epoca aceea din Meimonide. Nu mai sunt două ca aceasta în lume.

Malko examină cutia care avea un luciu îndoielnic la lumina becului slab, ascultând cu o ureche potopul de cuvinte al lui Julius Zydowski despre istoria cutiilor Thora, de la facerea lumii…

Julius Zydowski conducea o importantă reţea de trafic de obiecte de artă provenind din ţările din est, în principal din Polonia. Sute de obiecte unicat trecuseră prin jegosul său butic pentru a eşua în diferite muzee.

O reţea de informatori semnala existenţa obiectelor interesante. Corespondenţii lui Julius Zydowski le cumpărau cu valută forte şi apoi, diplomaţi bine retribuiţi le scoteau din ţară cu complicitatea vameşilor.

C.I.A. n-ar fi aflat niciodată de acest trafic fără imprudenţa unui informator al lui Julius, care propusese unui tânăr diplomat – agent american, proaspăt absolvent de la Langley, aflat în post la Varşovia, să transporte în valiza sa icoane din secolul al XVII-lea.

Contactat cu discreţie, Julius Zydowski se arătase înţelegător… în schimbul tăcerii sale, modesta C.I.A. se mulţumea cu mici informaţii, ca de exemplu, numele şi adresa funcţionarilor corupţi, ceea ce înlesnise montarea câtorva reţele de penetraţie convenabile. Din când în când, câte un agent C.I.A. mergea până la a scoate câteva kilograme de aur pentru a-i face pe plac lui Julius.

Totuşi, grosul contrabandiştilor, îl formau diplomaţii sud-americani din ţări ale căror monede erau încă mai slabe decât zlotul… Malko încercă să oprească potopul de cuvinte. Julius ajunsese de-abia la secolul al XV-lea…

— De unde vine această cutie?

Pielea îngălbenită a bătrânului anticar păru luminată de o lumină interioară.

— Ea era pierdută de treizeci şi cinci de ani. Îngropată foarte adânc în ghetoul din Cracovia de rabinii deportaţi la Auschwitz unde au murit toţi, ea a fost găsită din întâmplare. Mulţumesc lui Dumnezeu… Fie binecuvântat Tatăl Ceresc, adăugă el cu o voce sugrumată de emoţie. Anul viitor voi merge s-o duc eu însumi Marelui Rabin din Ierusalim. Acolo este locul ei.

El închise cutia şi cu capul îi făcu semn lui Malko, spre un alt obiect.

— Acesta este de asemenea un unicat.

O enormă statuie, de mărimea unui om, era sprijinită de un perete. O fecioară viu colorată din lemn, dolofană ca un cozonac. Anticarul se apropie de ea cu ochii strălucitori.

— Este o Fecioară din Nurnberg, spuse el, de la sfârşitul secolului al

---

[2] O minunăţie! (n.a.).

XV-lea. Eu mă întreb cum de s-a rătăcit prin Polonia. Vă rog s-o priviţi.

Degetele sale pipăiră statuia şi spre surprinderea lui Malko, partea din faţă se deschise în două jumătăţi, scoţând interiorul la iveală. Statuia era goală pe dinăuntru. Cele două părţi erau prinse cu balamale invizibile care se rabatau ca două obloane ce aveau înfipte pe partea interioară vârfuri lungi oţelite.

Julius Zydowski surâse.

— Se pare că în aceste statui erau închise femeile adultere, zise el şi că pereţii aceştia erau apăsaţi peste ele. Era o moarte groaznică, *nicht war?*[3] În vremea aceea cu biserica nu era de glumit. N-au mai rămas decât câteva în lumea întreagă. Aceasta costă mai mult de 500.000 de dolari.

Fusese nevoie de o valiză diplomatică de dimensiuni impresionante pentru a o transporta pe Fecioara din Nurnberg, sau de vameşi total nevăzători...

Malko se uită cu coada ochiului la ceasul său. Era decis să nu-l asculte pe istoricul de artă religioasă, începând de la răstignire. Imaginea nelegiuit provocatoare a contesei von Wisberg se suprapuse peste cea a Fecioarei din Nurnberg. Malko goni halucinaţia.

Era. Timpul să revină la afaceri:

— Herr Zydowski, cred că vreţi să-mi povestiţi ceva deosebit de important, nu-i aşa?

Anticarul ridică capul:

— Ah da! Dumneavoastră mă cunoaşteţi, nu-i aşa, *Ihre Hoheit?* Eu nu v-am spus decât lucruri interesante.

— Nu este totul la fel de important...

Julius Zydowski surâse fin:

— *Kleine fische, gute fische*[4]*... Ihre Hoheit.* Dar astăzi, *Das ist ein sehr grosses fisch*[5]*...* (Fruntea sa se-ncruntă într-un fel comic). Numai că, *Ihre Hoheit*, aţi putea reveni în seara aceasta?

— Spuneţi-mi totuşi despre ce-i vorba, insistă Malko.

El nu voia să-şi strice seara pentru nimic.

Julius Zydowski păru să ezite, apoi se îndreptă spre masă.

— Bine, dar eu acum trebuie efectiv să plec. Va trebui să reveniţi.

El deschise sertarul şi scoase un ziar pe care îl întinse pe masă. Malko se apropie.

Era un exemplar al *Zycie Warszawy,* cel mai mare cotidian din Varşovia, datat din săptămâna precedentă.

Julius Zydowski se aplecă asupra lui, parcurgând prima pagină cu mici mormăituri sardonice, cu umerii scuturaţi de un râs tăcut.

---

[3] Nu-i aşa? (n.a.).

[4] *Mic peşte, bun peşte.* Proverb din limba idiş (n.a.).

[5] Este un peşte foarte mare (n.a.).

Malko îl observa intrigat. Lectura jurnalelor poloneze îi produceau mai mult somn, decât ilaritate.

— Ce vă amuză?

Bătrânul Julius ridică capul. Bucuria sa încetase într-o clipă. Buzele sale îi erau reduse la două linii, dar în ochii castanii mai păstra încă o lucire de veselie morbidă…

— Ceva care, de asemenea, vă va amuza, *Ihre Hoheit,* spuse el cu o voce domoală. Am adus acest jurnal, special pentru dumneavoastră. Vorbiţi poloneza?

Poloneza nu se vorbeşte, ci se strănută. Este una din puţinele limbi ale lumii care nu foloseşte decât consoanele, vocalele fiind de mult timp exilate.

— O înţeleg, zise Malko.

El se aplecă asupra jurnalului. Fotografia unui om în vârstă era pe trei coloane. Malko citi legenda – Roman Ziolek, arhitect şi scriitor, erou al Răscoalei din Varşovia. În mod curent animator al Mişcării pentru Drepturile Omului, „Ruşinea asociaţiei scriitorilor”, titra *Zycie Warszawy.* Malko parcurse articolul. Roman Ziolek se pusese în fruntea unei asociaţii cerând revizuirea constituţiei poloneze.

După eliminarea lui Gomulka, la fiecare şase luni, grupuri de opozanţi se formau şi dispăreau imediat strivite de S.B.[6] Acesta părea mai serios. Malko îl ştia din auzite pe Roman Ziolek. Chiar şi poliţia secretă poloneză se putea lega greu de el. Acesta întruchipa rezistenţa contra nemţilor. Un om de talia lui, avea şansa să aducă schimbarea situaţiei.

Julius Zydowski râse acru, cu destul subînţeles.

— Acum trebuie să aibă şaizeci de ani. Când l-am cunoscut eu, avea aproape treizeci.

— Dumneavoastră i-aţi cunoscut?

Bătrânul evreu luă un aer aproape ofuscat.

— Bineînţeles. Noi eram amândoi în rezistenţă.

— Văd, zise Malko.

O umbră îi trecu prin faţa ochilor. Trecutul lui Julius Zydowski nu era chiar alb-bleu. Desigur, ca evreu, el purtase steaua galbenă şi fusese persecutat de nazişti, dar la Varşovia el locuia pe strada Panska, în „micul ghetou” al celor înstăriţi, unde condiţiile de viaţă erau departe de a fi atât de îngrozitoare ca în ghetoul mare. La 20 mai 1943, după distrugerea ghetoului de către nemţi, Julius rămăsese la Varşovia în condiţii nu prea bine elucidate.

Surprins, Malko ridică ochii de pe ziarul polonez.

— Ce are surprinzător această informaţie?

Julius Zydowski părea să aştepte întrebarea sa. Cu o voce apăsată

---

[6] S.B.: Sluzba Bezpieczewstwa. Poliţia Politică de Stat (n.a.).

începu să explice:

— Într-o zi a lunii februarie 1942, Roman Ziolek a propus cuiva pe care-l cunoşteam bine, o listă de nume care conţinea numele şefilor rezistenţei poloneze – Armia Krajowa.

— Pentru ce? întrebă Malko în continuare.

Ochii bătrânului anticar semănau acum cu doi nasturi de gheaţă.

— Pentru a o da Gestapoului, zise el cu voce joasă. El nu cerea decât 2000 de zloţi pentru fiecare nume. Acesta era preţul sau două kilograme de unt.

Malko asculta sceptic.

— Dar pentru ce? Roman Ziolek era şeful rezistenţei poloneze, nu-i aşa?

Julius aprobă cu un aer înţelegător.

— Exact. Numai că în lista sa nu-i denunţa pe *toţi* rezistenţii, ci numai pe cei din A.K, adică pe cei ce nu erau comunişti.

El se opri ca şi când ar fi spus prea multe, pândindu-l pe Malko cu coada ochiului. Acesta îl observa perplex, citind jurnalul cu o mină de om absent. Ce voia oare Julius Zydowski?

Acesta surâse din nou, cu o oarecare amărăciune.

— Dumneavoastră nu ghiciţi nimic, *Ihre Hoheit?* Chiar nu ghiciţi? Ziolek era un comunist, o creaţie a Kominternului.

Malko arătă cu mâna spre titlul din jurnal:

— Dacă ar fi să ne luăm după acest articol, acum el este contra sovieticilor…

Julius Zydowski îl privi pe Malko cu o expresie plină de compătimire.

— Acest gen de oameni nu se schimbă, *Ihre Hoheit.* El a fost format la şcoala Kominternului, şcoala specială de partid de la Puşkino, aproape de Moscova.

Anticarul se apropie de Malko şi-l întrebă cu o voce confidenţială:

— *Ihre Hoheit,* vă aduceţi aminte de legenda lui Hans şi a flautului său fermecat? Şoarecii din Hameln erau fermecaţi de muzica sa. Ei l-au urmat pe Hans şi au sărit în Rin, unde s-au înecat. Lor le plăcea atât de mult muzica pe care o ascultau, încât nu mai ţineau seama de instinctul lor de conservare…

În faţa aerului sceptic al lui Malko, bătrânul anticar îşi apropie capul şi mai mult de el.

— Cunosc un martor care încă trăieşte şi care vă poate confirma tot ce v-am spus eu. Locuieşte la Varşovia şi are probe în acest sens.

El se întrerupse brusc. Vocea sa se schimbă, trecând la implorare:

— Trebuie să plecaţi imediat, *Ihre Hoheit*. Eu aştept pe cineva – o tânără fată, zise el cu voce lacomă…

Bună treabă, se gândi Malko, zicând însă cu voce tare:

— Când îmi veţi povesti sfârşitul istoriei dumneavoastră?

Bătrânul Julius îl împingea respectuos spre uşa din spate, spre un

mic pasaj dând în Grabenstrasse.

— În seara aceasta. În seara aceasta dacă doriţi, *Ihre Hoheit,* zise anticarul. Vă rog să-mi telefonaţi când veţi dori dumneavoastră după ora opt.

El deschise uşa, lăsând să intre o adiere de aer îngheţat şi-şi regăsi aerul său umil zicând:

— *Auf Wiedersehen, Ihre Hoheit, Auf Wiedersehen.*

Malko se trezi în pasaj mergând de-a lungul vechiului imobil. Ningea şi mai frumos acum. El trebui să parcurgă mai mult de o sută de metri pentru a reveni în Grabenstrasse şi a găsi Rolls-ul transformat într-un morman alb.

Din fericire, Elko Krisantem avusese buna idee de a lăsa în funcţiune instalaţia de încălzire, Malko se reinstală în spate şi despături ziarul polonez pe care-l luase.

Era o poveste curioasă, dar cu Julius Zydowski nu se putea şti niciodată unde era adevărul.

— Unde mergem acum, Alteţa Voastră? întrebă Krisantem.

Malko îşi consultă ceasul.

— La Contesa von Wisberg, Elko. În timp ce eu voi sta acolo, dumneavoastră veţi merge la Sacher să vă ocupaţi de afacerile mele.

*

* *

Julius Zydowski îşi ridică bluza sa albă, îşi trecu maşinal mâna pe craniul său pleşuv, merse să aţâţe focul în sobă şi-şi privi ceasul. Mai avea câteva minute la dispoziţie.

El scoase dintr-o grămadă de reviste un vechi *Penthouse* şi-l deschise la o fotografie deosebit de sugestivă. Pagina era marcată, deoarece era mica sa bucurie cotidiană. El era foarte stabil în fantasmele sale, înfrânat de preţ, prohibitiv în ochii săi.

— Revistele porno. Aceasta dura de aproape doi ani…

Aşezat în apropierea sobei, el se adânci în contemplarea fetei îngenunchiate pe o cuvertură din piele, îmbrăcată în ciorapi negri prea scurţi şi pantofi decupaţi auriţi. Ea se întorcea oferind o faţă senzuală şi vulgară, cu un surâs îmbietor. Julius rămase în extaz, simţind cum îl cuprindeau primele semne delicioase ale plăcerii. De câte ori făcea o afacere bună, el îşi oferea o mică plăcere. Fetele care lucrau în apropierea catedralei îl cunoşteau şi acceptau să-l viziteze la domiciliu. Julius era prea timid pentru a se lăsa racolat în stradă.

El ridică ochii. Auzise bătăi în uşă. Grăbit, el închise revista şi o puse peste celelalte, îşi mai trecu o dată mâna peste craniul pleşuv şi tropăind prin grămada de obiecte din butic, merse fără să aprindă lumina.

Eliberând siguranţa, el deschise uşa, cu o plecăciune şi un surâs larg rezervat clienţilor buni, dar încremeni surprins.

Nu era Elga în cadrul uşii, ci doi oameni necunoscuţi, aproape asemănători.

Pălării, feţe cu trăsături dure inexpresive. Purtau mantouri cenuşii prost croite. Cel mai înalt avea urechile clăpăuge şi fruntea joasă sub o pălărie verzuie cu boruri mari. Julius Zydowski îşi simţi inima urcând în gât. Mulţi ani de clandestinitate îi ascuţiseră cel de-al şaselea simţ, dar nu avu timp să mai reacţioneze. Cel mai înalt îl împinse îmbrâncindu-l. Celălalt intră după ei, învârtind cheia în broască. Sprijinit de cufărul său din Carpaţi, Julius Zydowski bâigui:

— *Meine Herren, meine Herren,* ce...

Omul cu urechile clăpăuge se apropie şi zise cu o voce fals jovială în poloneză:

— Noutăţi din Varşovia, *przekupiony*[7].

Anticarul avu impresia că a primit un pumn în stomac. El scutură din cap, încercă să surâdă, topit de spaimă, dar ca şi paralizat el murmură:

— Din Varşovia... Nu înţeleg, *meine Herren.* Magazinul este închis acum. Ar trebui să reveniţi mâine.

Cei doi oameni îl fixară un moment în tăcere.

Individul înalt cu urechile clăpăuge se apropie de el, îl înhăţă de guler şi-l târî spre camera din fund. Julius Zydowski se zbătea cu disperare, agăţându-se de mobile şi emiţând mici ţipete.

— *Meine Herren, meine Herren!*

Agresorul său îl împinse în perete aproape de marea statuie. Cei doi oameni, îl contemplau inexpresivi, cu mâinile în buzunarele mantalelor lor. Masivi, ei barau drumul spre uşă. Julius Zydowski respira cu greutate. Aceasta îi reamintea de un moment din ghetoul de la Varşovia. Agresorii săi aveau haine, mantale de piele şi bocanci, dar privirile lor erau identice. Reci, siguri pe ei şi uşor zeflemitori... El încercă să nu se uite spre telefon. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, individul cel înalt întinse mâna, ridică receptorul şi-l puse pe masă.

— *Abgebrochen!*[8]

Inima lui Julius Zydowski bătea cu 150 de pulsaţii pe minut. El încercă să ia un aer idiot.

— En nu înţeleg, *meine Herren,* repetă el, încercând să rămână politicos.

Omul cu urechile clăpăuge se apropie de masă, luă cutia grea Thora şi se apropie de bătrânul anticar. Brusc el o lăsă să cadă.

Julius Zydowski o primi pe picior, scoase un urlet şi începu să sară pe loc, cu faţa schimonosită de durere. Omul cu urechile clăpăuge îl apucă de cămaşă şi-l sprijini de perete.

---

[7] Trădător (n.a.).

[8] Tăiat (n.a.).

— Încetează să faci pe prostul cu noi, zise el în poloneză. Tu ne spui ce vrem să ştim şi apoi plecăm.

— Dar ce doriţi?

Julius ştia dar gonise informaţia în străfundurile subconştientului său, de frică să nu i se citească în ochi.

— Un nume, zise omul fără să-l slăbească. Doar un nume şi o adresă din Varşovia vrem şi apoi tu vei fi lăsat în pace. Tu ştii foarte bine despre ce vorbim.

Julius Zydowski tăcu în continuare. Aproape nu mai simţea durerea de la picior. Trebuia să reziste, să aştepte miracolul. El se gândi deodată la cel pe care-l aştepta, la fata pe care o aştepta. El fusese deja salvat prin minune în existenţa sa zbuciumată. Nu era o perspectivă de viitor să fii evreu în Varşovia în 1943 şi totuşi…

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise el în polonă.

Fără să spună un cuvânt, agresorul său îl luă de gât şi-l împinse în perete, până ce spinarea anticarului atinse Fecioara din Nurnberg. Julius Zydowski încercă să se îndepărteze instinctiv.

— Atenţie! zise el, este un obiect preţios.

Statuia se deschisese şi se zăreau vârfurile suliţelor sale mobile. „Urechi clăpăuge” îl apucă din nou pe Julius Zydowski, ca pe un colet.

— Te-ai hotărât să vorbeşti, *przekupiony?*

Julius îşi înghiţi cu dificultate saliva. Creierul se golise de spaimă. Liniştea era tulburată doar de „bip-bip-ul” telefonului decroşat. Ea fu întreruptă de „Urechi clăpăuge” care-i ordonă cu o voce calmă:

— Bagă-te înăuntru.

Anticarul nu se mişcă. Atunci, fără brutalitate, „Urechi clăpăuge” îl împinse în interiorul statuii şi nu se opri decât când Julius Zydowski avu spatele sprijinit de lemnul roşiatic. Vârful craniului său ajungea exact la partea de sus a acesteia.

— S-ar spune că a fost făcută pentru tine, glumi cel de-al doilea individ. Haide, spune-ne ce ne interesează.

Julius se uita la vârfurile lungi, ascuţite şi oţelite. Probabil că voiau să-l sperie. Cu braţele în lungul corpului, el nu putea face nici un gest.

— Nu ştiu nimic, murmură el.

Calm, „Urechi clăpăuge” începu să închidă panoul din dreapta. Când vârfurile începură să înţepe carnea lui Julius Zydowski până la obraz, el scoase un ţipăt îngrozit. Unul din vârfuri pătrunsese deja în carne sub ureche.

— Deci!

— *Meine Herr…*

Implorarea lui Julius se sfârşi printr-un ţipăt îngrozitor. „Urechi clăpăuge” apăsa panoul. Cincizeci de vârfuri se-nfipseseră în corpul lui Julius. Cu fălcile strânse, călăul său continua să apese. Din exces de zel, tovarăşul său împinse şi cel de-al doilea panou, închizându-l pe

anticar în statuia infernală. Urletele lui Julius Zydowski se amplificară, înăbuşite în parte de pereţii din lemn.

— Hei, stai aşa! strigă „Urechi clăpăuge”.

Nu trebuiau să-l omoare pe Zydowski, cel puţin nu deocamdată.

Deodată se auzi un declic sec în statuie. Fără ca cei doi oameni s-o mai atingă, cele două panouri se închiseră lent şi inexorabil, mişcate de mecanismul ascuns în soclul statuii. Urletele lui Julius Zydowski deveniră mai ascuţite, atroce, asociate cu smiorcăitori şi gâlgâituri. Înjurând, cei doi oameni căutau să întârzie momentul morţii, dar nu putură face nimic din cauză că li se striviră degetele.

— Aaaahh!

Acesta fu ultimul zgomot care ieşi din Fecioara din Nurnberg. Cu creierul şi inima străpunse, Julius Zydowski îşi dăduse obştescul sfârşit.

Cei doi se priviră îngroziţi. Sângele începuse să iasă prin interstiţiile Fecioarei din Nurnberg şi să curgă pe duşumea.

— *Cholera!*[9]

„Urechi clăpăuge” se pregătea să evalueze efectele evenimentului, când deodată, se auzi un scârţâit şi cele două panouri ale Fecioarei din Nurnberg începură să se redeschidă. Mecanismul era automat. Îngroziţi, cei doi oameni văzură apărând o formă roşie. Zeci de răni sângerau, transformând mortul într-o mumie roşie. Un ochi era spart, celălalt era fix iar gura era deschisă.

Clac.

Mecanismul se oprise. Fecioara era gata pentru o nouă întrebuinţare. Omul cu urechi clăpăuge îşi regăsi primul sângele rece. Fără să ezite, îşi muie degetul în sânge apoi începu să scrie ceva pe perete lângă statuie.

Colegul său îl urmărea în linişte. Când termină, el îl întrebă:

— Cotrobăim?

Celălalt negă din cap.

— Nu merită osteneala. Nu este nimic aici.

Nici unul din cei doi oameni nu-şi scoseseră mănuşile. „Urechi clăpăuge” luă receptorul şi-l puse în furcă. Motanul dispăruse îngrozit în prăvălie. Cei doi oameni se-ndreptară spre uşa care dădea în spatele buticului şi o deschiseră declanşând un curent de aer rece. Cel mai mic dintre ei ieşi primul. Ningea în continuare.

[9] Echivalentul lui „Ei drăcie!” (n.a.).

Capitolul II

— *Komm hier*[10], strigă vocea un pic răguşită a Contesei Thala von Wisberg.

Malko trecu prin faţa valetului îmbrăcat în alb şi pătrunse într-o cameră tapisată în catifea bleu, inclusiv tavanul, în care nu se găsea nici o mobilă cu excepţia a două noptiere mari, lăcuite în ton cu pereţii, pe care tronau două candelabre enorme de argint. În preajma celui de-al patrulea deceniu, Contesa nu mai suporta lumina electrică înainte de a adormi.

Ea vorbea la telefon lungită pe partea dreaptă, cu nişte hârtii înşirate în faţa ei. Corpul ei subţire era mulat în ceea ce lui Malko, la prima vedere, i se păru o rochie de cocktail neagră. Aplecându-se să-i sărute mâna, el realiză că Thala von Wisberg avea gambele goale. Niciodată o femeie rafinată nu şi-ar fi pus o astfel de rochie. Nu era decât o cămaşă de noapte din dantelă neagră mulând pieptul mic şi băţos al Contesei şi scoţând la iveală coapsa bine conturată.

— *Kuss die Hand, Grafin*[11].

Malko se aplecă asupra degetelor parfumate şi-şi depuse sărutul său. Contesa puse receptorul pe cuvertura din piele şi îi adresă un surâs călduros:

— Eşti în întârziere! Aşează-te aici. Tocmai mă pregăteam să vorbesc cu bancherul meu din New York... Imediat voi fi a ta.

Malko ocoli patul pentru a se aşeza pe cealaltă latură a sa, admirând umerii şi braţele magnifice ale tinerei femei. Fără reţeaua de riduri abia perceptibilă din jurul ochilor şi de pe gât, nu ar fi arătat mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Chiar şi pregătită să discute afaceri, ea-şi păstra magnetismul.

— *Sell. Buy. Keep*[12].

Litanie monotonă rostită cu o voce senzuală. Thala von Wisberg nota cifre în faţa fiecărui nume cu un mic stilou de aur. Trecură trei, cinci, zece minute. În decursul conversaţiei apăreau lungi momente de linişte, când bancherul comenta fiecare ordin. Malko începea să se impacienteze. Îşi aruncă ochii peste umărul Contesei şi văzu că mai sunt încă multe pagini. Era descurajant. Imaginea lui Julius Zydowski îi trecu prin faţa ochilor.

Gurile rele spuneau că el supravieţuise aşa de bine devenind furnizorul numărul unu al Wehrmachtului pentru bidoanele de lapte...

Unii pretindeau chiar că Julius Zydowski, în timpul când trăia pe picior mare pe strada Panska, poseda un *Ausweis* eliberat de Gestapo,

---

[10] Vino aici (n.a.).

[11] Sărut mâna (n.a.).

[12] Vindeţi. Cumpăraţi. Păstraţi (n.a.).

care-i permitea să iasă şi să intre în ghetou când şi cum voia... în condiţiile în care era cunoscută afecţiunea SS-ului pentru evrei, o astfel de favoare îl făcea suspect pe beneficiarul ei, dar martorii dispăruseră în cuptoarele crematoarelor de la Auschwitz şi Treblinka. Julius Zydowski făcuse faţă la Viena după război, cu diamante cusute în căptuşeala mantalei sale îmblănite.

Pentru a-şi goni viziunile terifiante, el inspira efluviile emanate de Contesă, care părea că s-a cufundat într-o cadă cu parfum...

Litania continua. Ea îi întorcea spatele cu drăgălăşenie, cu mijlocul curbat, sprijinită într-un cot.

Din pură cochetărie, Malko îi puse mâna pe coapsă mângâind curba fermă prin nylonul negru, ceea ce păru s-o tulbure pe Contesă. De asemenea, el îşi lăsă degetele să alunece pe coapsă în jos până la genunchi, apoi urcă din nou, antrenând dantela, oprindu-se pe la jumătatea coapsei. Piciorul era conturat superb, genunchiul rotund, pielea depilată cu grijă.

Thala nu reacţionă în nici un fel, în afară de faptul că dintr-o singură lovitură vându 300 de acţiuni ale Gulf Oil...

Iritat de această indiferenţă, Malko depărtă cu delicateţe pulpana cămăşii de noapte, dezvelind abdomenul plat umbrit de un triunghi întunecat clar delimitat. Contesa era o maniacă a depilării.

Ea nu-şi întrerupse conversaţia, ci se mulţumi să se întoarcă privându-l pe Malko de ceea ce tocmai descoperise. El era atât de aproape, încât auzea vocea bancherului la telefon. El reveni la spatele gol, îl mângâie, apoi se aventură cu câteva degete peste umăr, până ajunse la sfârcul unui sân prin crăpătura nylonului.

De astă dată, Contesa catadixi să-şi întrerupă litania, se întoarse şi-i surâse iar Malko simţi vârful sânului întărindu-se între degetele sale.

Încurajat, el se lungi lângă tânăra femeie al cărei mijloc se arcui şi mai mult. O crupă rotundă şi încă tare se strivi de abdomenul lui. Ei rămaseră astfel mai mult de un minut fără să se mişte. Malko simţi crescând o tulburare pe care Contesa nu putea s-o ignore.

Totuşi, ea nu era dispusă să întrerupă litania sa bursieră, dar pe moment, un fel de furtună îi agita fesele lipindu-i-le mai strâns de Malko, acum culcat pe-o parte. Nemairezistând, Malko dădu de-o parte cămaşa de noapte de-a lungul coapsei, dezvelind mijlocul Contesei.

Aceasta zise „Sell” şi scoase un mormăit de încântare, apoi notă câteva cifre în caietul său.

Probabil din cauza aceasta nu simţi penetrându-i ceva între fese. Totuşi tresări când îşi dădu seama că ceva se sprijină pe despărţitura dintre fesele sale descoperite. Ea se-ntoarse; respingând cu drăgălăşenie asaltul cu o mină de dezaprobare mută. Pentru mai multă siguranţă, mâna sa cuprinse sexul lui Malko, împiedicându-l să

continue penetrarea. Treaba asta o făcea cu mâna stângă, deoarece cu dreapta continua să noteze.

Puţin câte puţin, datorită instinctului, ea imprimă mâinii sale o uşoară mişcare de dute-vino, fără să-şi întrerupă conversaţia. Malko simţi că nu va rezista mult timp. El se aplecă în faţă şi-şi puse gura pe gâtul dezvelit, atingere care-i plăcea lui Thala la nebunie. Pentru a-i scăpa, ea se cambră şi mai mult, aşezându-se fără voia ei, în poziţia care-i convenea lui Malko mai mult. Trecându-şi braţul stâng în jurul taliei tinerei femei, el o ţinu strâns rezemată de el.

Thala von Wisberg vru să se elibereze, dar era prea târziu. Malko o penetră dintr-o singură mişcare, facilitată de o stare pe care ea nu şi-o putea ascunde, atât de profund, încât crezu că o va străpunge.

Litania bancară fu întreruptă brusc.

Cu gura deschisă ca şi când ar fi primit o lovitură de pumn, Contesa primi socul.

Mâna sa încercă fără convingere să-l respingă pe Malko.

Acesta îşi strecurase mâna dreaptă sub coapsa dreaptă şi cealaltă sub coapsa stângă şi bine înfipt în ea, începuse o lentă mişcare de dute-vino. El mimă că se retrage, dar cu o mişcare bruscă de mijloc, reveni sec şi brutal.

— Alo, alo…

Se auzea vocea din receptor. Contesa reuşi să-şi recapete suflul şi cu o voce aproape normală spuse:

— Scuză-mă Helmut, intrase în cameră un servitor. Mi-e groază să vorbesc în faţa personalului.

— Vă-nţeleg, aprobă vocea de la celălalt capăt al firului.

Contesa se-ntoarse fixându-l pe Malko cu o expresie indignată şi înspăimântată. El se-ntreba dacă interlocutorul ei putea să-şi imagineze că el a penetrat până la gardă în crupa Thalei von Wisberg.

Aceasta continua să ia notiţe, dar scrisul îi devenea din ce în ce mai haotic. Puţin câte puţin, ea se-nsufleţea arcuind mijlocul şi muşcându-şi buzele pentru a nu geme.

Deodată, stiloul de aur îi scăpă din mână şi ea ţipă.

Imediat, vocea de la celălalt capăt al firului întrebă neliniştită:

— Thala! Thala! Ce se-ntâmplă?

Malko era pur şi simplu pe punctul de a ejacula în partenera sa, cu spasme lungi.

Contesa Thala von Wisberg, cu faţa în cearceaf şi mijlocul cambrat, se domoli într-un somptuos orgasm, apoi reluă conversaţia.

Încă mai gâfâia un pic.

— Oh! scuză-mă Helmut, mi-a fost puţin rău. Am nişte dureri de burtă care m-apucă din când în când. Este oribil, dar acum mă simt mai bine.

Malko începuse să se mişte încet-încet, dar Contesa se eliberă cu

blândeţe, acoperindu-şi coapsele cu dantela neagră, apoi îşi luă o ţigaretă. Malko i-o aprinse. Ea reîncepuse să ia notiţe, cu un scris mult mai ordonat.

De data asta, ea reuşi să termine.

În momentul când închise telefonul, ea izbucni în râs.

— Am să te invit de fiecare dată când vorbesc cu bancherul meu. Apropo, ce mai face Alexandra?

— Târfă, zise Malko. Foarte bine. Dar soţul tău?

Thala von Wisberg făcu un gest dezinvolt.

— Este pe undeva prin Wyoming. Se pregăteşte să vâneze urşi. Tu rămâi la Viena în seara asta?

— Asta depinde un pic şi de tine, zise Malko cu o oarecare ipocrizie.

Thala surâse şi se lungi pe spate cu un genunchi îndoit.

— Este prima dată când fac dragoste în acest fel. Mă întreb dacă el a avut vreo bănuială despre acest lucru.

— Ce contează, zise Malko, nu este decât bancherul tău.

Thala von Wisberg avu un surâs delicios de candid.

— Este de asemenea amantul meu, iubitule. Eu nu-mi încredinţez banii oricui…

Ea se ridică, îşi puse hârtiile în ordine şi-l măsură pe Malko. Cămaşa de noapte nu-i ajungea decât până la jumătatea coapsei. Papucii îi alungeau picioarele. Ce mai, era superbă.

— Vrei să rămân aşa? îl întrebă ea ironic. Dacă nu, pot să mă îmbrac ca o văduvă sau ca o învăţătoare. Am primit de la Paris ciorapi foarte frumoşi cu dungă, pentru tine, iubitule.

— Doar pentru mine?

Ea râse cu un râs sănătos şi crud.

— Să spunem că vei fi primul care va profita. Deci?

— Am avut totdeauna o slăbiciune pentru văduve, zise Malko. Unde vrei să mergem? La *Pataky* este o orchestră ţigănească, dar cred că vom mânca mai bine la *Drei Husaren…*

— Mor de foame, zise Contesa. Să mergem la *Drei Husaren*.

— Bine, zise Malko. Am să trec pe-acolo să fac rezervările. Sunt cunoscut acolo. În acest timp, tu te pregăteşti.

Nu putea să lase de-o parte treaba cu Julius Zydowski.

— Să faci rezervări?

Ochii deja întunecaţi ai contesei unguroaice deveniseră negri ca smoala. Ea se apropie de Malko cu pieptul înainte şi se-nfipse la zece centimetri de el, cu trăsăturile înăsprite.

— Escrocule! Ai două dineuri! Te cunosc eu. Când reuşeşti să scapi de pantera ta, nu vrei să-ţi asumi riscuri, aşa că acum vrei s-o previi şi să-i oferi o mică prăjitură, sau s-o laşi cu buza umflată în uşa casei, cum ai făcut cu mine acum două luni povestindu-mi că pleci la capătul celălalt al lumii.

— Plecam într-adevăr la celălalt capăt al lumii, zise Malko.

Thala von Wisberg îl examină cu un aer glacial.

— Despre cine-i vorba? Târâtura aceea de Hildegarde? Sau Romy? Du-te să te culci cu cine vrei, dar să nu mai vii la mine. Am fost deja drăguţă cu tine...

Malko ofta:

— Ascultă-mă Thala, nu am întâlnire cu nici o femeie, ci cu un bărbat. Este vorba de o întâlnire de lucru.

Unguroaica surâse cu ironie:

— Atunci dă-i un telefon şi spune-i că te duci să-l vezi mai târziu, după dineu.

Malko ezită. Nu-i plăcea să amestece treaba cu plăcerile, mai ales la Viena care era un cuib de spioni, însă vulcanica Thala era prea neîncrezătoare pentru a se mulţumi cu o explicaţie oarecare şi nu voia să doarmă singur într-o cameră la Sacher. În fond, nu risca nimic dacă-i dădea un telefon bătrânului Julius. El nu i-ar pronunţa numele. În consecinţă, se apropie de telefon şi formă numărul lui Julius Zydowski, în timp ce Thala căuta prin sertare.

Era ocupat. Mai aşteptă un minut şi o luă de la început, dar rezultatul fu acelaşi. Intrigat, el ceru serviciul reclamaţii. Răspunsul sosi în câteva secunde. Numărul era deranjat.

El închise telefonul, preocupat. Ceva nu era în regulă. Thala îl observa, în timp ce se pregătea să-şi tragă un ciorap negru pe piciorul fusiform. Ea şi-l prinse cu un portjartier de satin cenuşiu.

— Atunci, ce facem?

— Nu mai înţeleg nimic, zise Malko. Numărul este tot timpul. Ocupat.

Crezu că Thala von Wisberg înghiţise o viespe.

— Escroc ordinar ce eşti! explodă ea. Ţie puţin îţi pasă de mine! Ai format numărul meu de telefon.

— Nu, zise Malko, nu spun idioţenii. Sunt obligat să mă duc acolo.

Regulă sfântă a lumii paralele. Nici o ocazie nu trebuia să treacă fără a fi folosită. Acesta putea fi un deranjament, sau altceva.

Thala von Wisberg termină de fixat al doilea ciorap, îşi scoase cămaşa de noapte, stropi din abundenţă cu parfum şi-şi puse o rochie din jerse negru care părea să se ţină doar pe sânii ei. Ea o netezi pe abdomenul său plat şi cu cele două mâini puse pe pubisul său, îl fixă pe Malko.

— Îţi plac?

Crezând că pacea se aşternu între ei, el se apropie de ea. Thala puse atunci un picior pe marginea patului, făcând ca rochia să i se urce din nou până la jumătatea coapsei. Malko îşi plimbă degetele pe mătasea neagră, la marginea pielii.

— Mult, spuse el.

Cu un gest violent, Thala von Wisberg îi îndepărtă mâna de pe coapsa sa şi-şi reluă poziţia normală.

— Ei bine, te vei gândi la asta în această seară, în timp ce eu voi fi cu amantul meu.

Tărăboiul începea din nou! Malko blestemă C.I.A.. Julius nu reprezenta decât o muncă de rutină prost plătită de sucursala locală, pe care însă nu putea s-o refuze, chiar dacă Thala von Wisberg era cea mai somptuoasă târâtură de la vest de Dunăre.

El o apucă de şolduri şi o lipi strâns de el, în ciuda rezistenţei sale.

— Dacă continui, te violez aici şi plec să mănânc singur. Am însă poftă să petrec o seară liniştită, deci mergem să mâncăm. În drum, am să trec s-o anunţ pe persoana pe care trebuia s-o văd.

Strălucirea neagră din ochii ei nu se şterse decât pe jumătate.

— Vreau s-o văd.

— Ai s-o vezi! zise Malko, împotriva voinţei sale.

— Bine, acceptă Thala, redevenită toată o dulceaţă.

Ea merse cu demnitate să-şi ia mantoul său de lup, pe care Malko o ajută să şi-l îmbrace. Afară, zăpada continua să cadă din belşug. Rolls-ul era acoperit în întregime.

Krisantem ieşi în frig pentru a deschide portierele, întorcându-şi ochii de la picioarele lungi îmbrăcate în negru. Inima sa sângera: el o iubea mult pe Alexandra.

— Mergem acolo unde am fost mai devreme, zise Malko, înainte să închidă geamul despărţitor.

— Ce mister, zise Thala cu un ton caustic. Sper că povestea ta este adevărată pentru că mai am timp să-mi schimb planurile…

Malko îi puse o mână pe genunchi şi vru să urce e. N nou, Thala îl opri.

— Niciodată înainte de a mânca. S-ar spune că nu le cunoşti încă pe vieneze. După, de ce nu? Această maşină este confortabilă…

Rolls-ul îi trezea lui Malko alte amintiri. La Londra, Krisantem condusese încet pe drumurile înzăpezite ale dealului Breitensee. Malko pusese o casetă cu muzică languroasă, iar fulgii de zăpadă păreau că se topesc pe geamuri. Intrând pe Mariahilfestrasse, Krisantem acceleră. Malko se-ntreba de ce telefonul lui Julius Zydowski era deranjat.

*

* *

Poarta nu cedă. Nu se vedea nici o lumină în interior. Malko bătu încă o dată în uşa cu geam, încercând zadarnic să privească în interiorul prăvălioarei, apoi reveni în fugă la Rolls.

Ochii lui Thala von Wisberg străluceau de furie, când Malko se reinstală lângă ea.

— Îţi baţi joc de mine! Un butic închis. Du-mă înapoi acasă.

Malko îşi îndepărtă zăpada de pe păr. El ar fi aruncat-o bucuros cu fundul în zăpadă.

— Ah, îmi bat joc de tine! o imită el. Ei bine, vino!

El coborî din nou, trăgând-o de încheietura mâinii, smulgând-o de lângă Rolls. Thala von Wisberg se înfundă până la glezne în zăpadă.

— Pantofii mei! ţipă ea.

— Descalţă-te dacă te jeneză.

Chiar şi galanteria avea limite. Mergând cu paşi mari, el o luă pe Grabenstrasse, pentru a ajunge la cealaltă intrare a prăvălioarei. El încercase deja la apartamentul de la primul etaj fără succes. Thala înjura şi protesta, agăţată de braţul său. Doar săltând capul, Malko văzu că poarta lui Julius Zydowski era deschisă. El se opri dintr-odată.

Cunoscând prudenţa bătrânului anticar, acest fapt i se păru cum nu se poate mai bizar.

Într-o fracţiune de secundă, Thala von Wisberg îşi regăsi toată agresivitatea.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, zise Malko, aşteaptă-mă aici.

— Ah nu!

Cu o săritură, ea se smulse din braţul său, porni spre poarta întredeschisă şi intră. În momentul în care Malko trecea la rândul său de batant, îl făcu să tresară ţipătul de groază al femeii.

El se năpusti înăuntru. Thala von Wisberg înţepenise în mijlocul. Încăperii cu ochii ieşiţi din orbite, gura deschisă şi trăsăturile imobilizate într-o expresie de groază de nedescris.

— *Mein Gott! Mein Gott!*

Ea nu era în stare să mai spună altceva.

Malko înaintă la rândul lui şi rămase împietrit. Fecioara din Nurnberg era deschisă în faţa lor. În interior, Julius Zydowski părea să-i aştepte un pic ghemuit, transformat într-o mumie sângerândă de către sutele de răni. Faţa îi era o mască roşie, aproape suprarealistă dar oribilă. O lungă dâră de sânge pleca din ochiul stâng, spart, până spre gât. O mare baltă de sânge creştea pe pământ în jurul Fecioarei. Malko se apropie şi pipăi fruntea rece a bătrânului anticar. Pielea era caldă încă. În timp ce el încerca să-i telefoneze, poate Julius încă mai trăia…

— Poliţia, murmură Thala. Trebuie anunţată poliţia.

Malko o trase de braţ.

— Vino!

Contesa nu opuse nici o rezistenţă. În trecere, Malko descoperi cele şase litere roşii de pe perete – NEKAMA. Dedesubt, era o stea a lui David trasată cu stângăcie.

El închise poarta şi se-ndreptă spre Rolls. Furtuna de zăpadă se dublase ca intensitate. De-abia urcată-n maşină, Thala von Wisberg fu

cuprinsă de un tremur nervos. Malko deschise geamul despărţitor şi-i spuse lui Elko Krisantem:

— Julius Zydowski a primit o vizită. Este mort. Noi mergem la *Drei Husaren.* Apoi, vom regla afacerile mele la Sacher.

Rolls-ul demară încet în furtuna de zăpadă. Malko o atrase spre el pe Thala.

— Cred că voi rămâne la Viena câteva zile.

Seara începea bine. Cine îl asasinase pe Julius Zydowski în acest mod bestial?

Şi de ce?

Thala von Wisberg încetă să mai tremure şi-şi aprinse o ţigară. Ea nu mai pomenea de poliţie. Înţelese totul. Privirea sa se opri asupra lui Malko. Era complet schimbată.

— Tu-mi produci teamă.

Capitolul III

Titlul „Teuflischer Mord im Wien[13]” ocupa cele şase coloane ale primei pagini al ziarului Kurier. Cotidianul vienez era întins pe biroul din plexiglas al lui Hank Bower, şeful Agenţiei C.I.A. din Viena. Hank citea atent răsucindu-şi ţigara. Era un om cu talie înaltă, brunet, cu ochii vioi, mai degrabă taciturn. El fusese căsătorit cu o femeie foarte bogată, ceea ce îi procura un venit suplimentar. Malko contempla Dunărea. Această anexă a Ambasadei SUA era adăpostită într-un mare imobil modern, situat la capătul Radetzkystrasse.

Hank Bower ridică în sfârşit capul şi zise fără a-şi scoate ţigara din gură:

— Lucru de profesionişti.

Toată pagina întâi a ziarului era consacrată asasinării anticarului, cu fotografii ale lui Julius Zydowski, a buticului şi a Fecioarei din Nurnberg.

După presa austriacă, Julius Zydowski fusese lichidat de un comando israelian care urmărea criminali de război, din cauza conduitei sale din timpul şederii în ghetoul de la Varşovia. Cuvântul „NEKAMA”, însemna răzbunare în limba idiş şi steaua lui David semna crima.

Malko ridică ochii spre cerul de plumb apăsător ca un capac. Ningea în continuare şi el avea o stranie senzaţie proastă.

— Dumneavoastră credeţi că într-adevăr Julius Zydowski a fost lichidat de israelieni? întrebă el.

Hank Bower scoase câteva rotocoale de fum, împături ziarul, scoţând apoi la iveală trei dosare provenind de la Langley, Varşovia şi Moscova.

— Poate da, poate nu, nu mă pot pronunţa sigur.

— Dar istoria pe care mi-a povestit-o ieri? Aţi verificat-o cumva? Ce se află în dosarul său?

Malko privi dosarul cenuşiu al lui Julius Zydowski pus pe biroul şefului Sucursalei C.I.A., aflat lângă celelalte trei.

Toate sursele C.I.A. aveau dosarul lor, format cu ajutorul serviciilor aliate... Bower îl deschise şi îl răsfoi distrat. El îl studiase înaintea sosirii lui Malko.

— Nemţii au confirmat că de pe la sfârşitul lui 1941 până în ianuarie 1943, Julius Zydowski fusese beneficiarul unui *Ausweis* care-i permitea să plece liber din ghetou. Pe de altă parte, numele lui se găseşte în lista biroului IV D al Gestapoului din strada Piviak.

— Israelienilor le-au trebuit treizeci şi trei de ani ca să-l găsească, remarcă Malko, deşi acesta nu s-ascundea deloc...

Hank Bower îl fixă cu sprâncenele încruntate.

---

[13] Crimă diabolică la Viena (n.a.).

— Ştiu, recunoscu el, nu prea este clar. Şi eu mă-ntreb dacă nu este altceva la mijloc.

— În legătură cu Roman Ziolek?

Americanul scutură încet din cap.

— Nu. Am întrebat la Langley, Varşovia şi Moscova. Rezultatul a fost negativ. Noi am luat urma lui Ziolek începând cu anul 1941. Fost student la arhitectură, bineînţeles că el şi-a abandonat studiile şi s-a alăturat Organizaţiei Armia Krajowa – armata secretă poloneză necomunistă, din subordinea guvernului polonez din exil de la Londra. El urcă foarte repede treptele ierarhice şi devine unul dintre coordonatorii forţelor antigermane. Nu a avut contacte speciale cu oamenii din „Gwardia Ludowa[14]", comuniştii care depindeau de Comitetul de Eliberare din Lublin. A scăpat ca prin minune din ghearele nemţilor, care puseseră un premiu de 100.000 de zloţi pe capul său.

— Dar dinspre partea sovietică?

— Tăcere deplină, nici o urmă, nici la Kominform, nici în vreun alt document privind rezistenţa poloneză. Dimpotrivă, în mai multe rânduri, Roman Ziolek încercă să-i convingă pe comunişti să colaboreze cu A.K., de cele mai multe ori fără rezultat.

— În principiu situaţia este destul de clară, zise Malko.

— Când a izbucnit insurecţia din Varşovia la 1 august 1944, continuă americanul, Roman Ziolek a fost unul dintre şefii acesteia. Încă trăiesc mai mulţi martori care pot confirma acest lucru. El s-a bătut până la 14 septembrie în condiţii îngrozitoare. Trupele sale erau pe punctul de a fi distruse, aşa că a trecut Vistula ca să ceară ajutor ruşilor. Aceştia refuză şi-l împiedică să plece din nou la Varşovia. El nu se va putea întoarce decât odată cu armata roşie la 17 noiembrie 1945.

— Şi pe urmă?

— Nu s-a mai întâmplat mare lucru până-n 1970, zise şeful C.I.A. Apoi, începând din acel an, Roman Ziolek se distinge de mai multe ori prin luări de poziţie în favoarea unei Polonii independente. El semnează manifeste antisovietice, proteste contra epurărilor staliniste. El este unul din autorii „scrisorii celor 120", cerând revizuirea constituţiei. În mai multe rânduri, Gierek[15] îi stabileşte practic domiciliu obligatoriu. Mai departe nu se poate investiga. Este un erou al rezistenţei, unul din ultimii supravieţuitori, o parte din istorie.

Malko înregistra. Câţiva fulgi de zăpadă care s-aşezaseră pe fereastră, se topiră imediat. În birou era o căldură înăbuşitoare.

---

[14] Garda populară (n.a.).

[15] Secretar general al P.O.P.U. (n.a.).

— Ce l-o fi scos din mutismul lui, întrebă el.

— Nu ştim exact, confirmă Hank Bower, dar după informaţiile sucursalei noastre din Varşovia, popularitatea lui Roman Ziolek este enormă. El este respectat chiar şi de stalinişti. Pân-acum vreo sută de persoane au acceptat să semneze manifestul lui. Se pare însă că primeşte sute de scrisori de sprijin din partea acelora care n-au curaj încă să ridice capul. Este inutil să vă mai spunem că noi supraveghem îndeaproape situaţia şi din momentul când vom putea acţiona…

— Ca în Ungaria în 1956, murmură Malko. C.I.A. avea specialitatea de a-şi împinge aliaţii săi la crime, pentru ca apoi s-o şteargă. Englezeşte şi să-i lase să se descurce singuri.

Hank Bower închise brusc dosarul lui Roman Ziolek.

— Lucrurile s-au mai schimbat din 1956, spuse el. Analizele noastre ne-au creat convingerea că oameni ca Roman Ziolek pot mişca lucrurile. Situaţia este proastă în Polonia acum. Autorităţile nu pot acţiona prea dur şi mai mult decât atât, un om ca el este intangibil.

— Să sperăm că nu va păţi vreun accident.

Hank Bower aruncă asupra lui Malko o privire total lipsită de umor:

— Este exact ghinionul care pare să-i pască pe dizidenţii polonezi. Doi dintre ei au fost omorâţi recent în împrejurări suspecte, dar preşedintele Carter, în timpul vizitei sale în Polonia, a lăsat să se înţeleagă că lui Roman Ziolek nu trebuie să i se întâmple nici un accident, că acest lucru ar fi foarte prost văzut în occident.

— Dacă nu sunt nici polonezii, nici israelienii, atunci cine l-a omorât pe Julius Zydowski? întrebă Malko.

Hank Bower strivi mucul ţigării sale în scrumieră.

— Poate complicii săi în traficul cu obiecte de artă, pentru vreun conflict financiar. Voi cere sucursalei din Varşovia să interogheze pe unul dintre furnizorii săi – un preot răspopit.

Malko privi zăpada care forma acum un perete compact şi alb pe partea cealaltă a geamului.

— Julius a murit exact după ce-mi vorbise de Roman Ziolek.

Hank Bower surâse subţire.

— Prietenii noştri din Est nu trebuie supraestimaţi. Ei nu au darul de a ghici. Eu însă aş vrea să faceţi o anchetă aprofundată. În ceea ce mă priveşte, eu voi obţine dosarul poliţiei austriece.

— Am o întâlnire la *Intercontinental* peste o oră, zise Malko.

În timp ce cobora cu ascensorul, creierul său continua să lucreze. Stranie poveste. Elko Krisantem aştepta în Rolls. Un vânt rece sufla dinspre Dunăre.

— Mergem pe Johannesstrasse la *Intercontinental*, zise Malko.

*

* *

Omul întorcea încet paharul între degete. El avea obrazul bucălat,

un început de chelie, dar ochii vioi şi inteligenţi, tipul sportiv, în jur de cincizeci de ani, unul din corespondenţii Mossadului la Viena. Malko aştepta nerăbdător răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese.

— Noi nu controlăm chiar totul, recunoscu el, dar cred că aş fi auzit ceva despre o operaţiune de acest gen...

Un cuplu trecu prin holul rece al marelui hotel şi el tăcu. Malko îi sorbea cuvintele. Omul care era în faţa lui, era la curent cu multe lucruri, mai ales în privinţa criminalilor de război.

— Dumneavoastră aţi verificat la Wisenthal? întrebă el. Celălalt clătină din cap.

— Nu-i nimic. Dac-ar fi fost ceva, el şi-ar fi schimbat numele.

Malko îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi-l puse pe masă. Celălalt preferase un coniac Gaston de Lagrange, produs de lux la Viena.

— Nimic altceva?

— Oh, recunoscu omul Mossadului, Julius Zydowski nu era un sfânt. Este posibil ca el să fi colaborat cu nemţii, doar nu era uşor să trăieşti la Varşovia. Cine ştie ce servicii le-a adus? Toţi cei care ne puteau informa au murit.

— Vă mulţumesc, zise Malko.

El era în acelaşi timp foarte bucuros dar şi decepţionat. Julius Zydowski ar fi putut fi asasinat de către complici nemulţumiţi. Interlocutorul său se ridică, ei îşi strânseră mâinile şi omul dispăru pe uşa turnantă. Malko nu avansase cu nimic. Maşinal, el se duse la Rolls. Furtuna de zăpadă se-nteţise.

— Acum, la Julius, îi spuse el lui Krisantem.

Rolls-ul avansa cu viteza unui melc, aşa că-i trebuiră câteva minute pentru a traversa Kärtnerstrasse pentru a ajunge la Grabenstrasse. Nu se vedea nici la zece metri. Maşinile mergeau cu farurile aprinse. Viena hiberna. Din cauză că Viena era situată într-o depresiune, ceaţa se aduna uşor reţinând toate mirosurile. Kohimarkstrasse era mereu la fel de calmă.

Poliţia prinsese un afiş în spatele vitrinei anticarului.

Geschlossen![16] Pentru totdeauna. Julius Zydowski nu avea moştenitori.

*

* *

Hank Bower mesteca eterna sa ţigară negricioasă, impenetrabil ca totdeauna, în cămaşă cu mâneci scurte din cauza căldurii de infern care domnea în birou. Îl asculta cu un aer distrat pe Malko raportându-i conversaţia cu agentul Mossadului, apoi surâse ştrengăreşte.

— În acest timp, eu am avansat, zise el. Am două sau trei lucruri interesante.

[16] Închis (n.a.).

— Ah, zise Malko. Despre ce-i vorba?

— Dumneavoastră mi-aţi spus că Julius Zydowski avea intenţia să ducă cutia Thora la Ierusalim?

— Este ceea ce mi-a spus el, confirmă Malko.

Şeful C.I.A. clătină din cap.

— Ei bine, doar un anume Georges Mayer s-a prezentat la poliţie pentru a o reclama. Acesta este un reprezentant al Muzeului Guggenheim din New York. Julius Zydowski i-o vânduse şi încasase deja un avans de 5.000 de dolari…

O scurtă tăcere se aşternu între cei doi…

— Sigur, Julius era o pramatie bătrână, remarcă Malko, dar asta nu justifică asasinarea lui.

— Bineînţeles, zise Hank Bower, numai că mai este ceva. Faimoasa Fecioară din Nurnberg cu care a fost omorât, nu avea cinci secole ci cinci luni. Experţii poliţiei sunt categorici în această privinţă… Fabricată în Polonia de falsificatori pricepuţi conduşi de preotul răspopit despre care v-am vorbit. Julius părea conştient de faptul că 80% din antichităţile provenite din est erau false şi cum el nu le vindea numai colecţionarilor neavizaţi, s-ar putea ca aceasta să fie cauza morţii lui.

Malko asculta nedumerit.

— Evident, recunoscu el, este neliniştitor…

— Am păstrat ce-i mai interesant la urmă, zise domol Hank Bower. Julius v-a vorbit despre o listă remisă Gestapoului, cu numele şefilor A.K., deci de către Roman Ziolek vrând să decapiteze mişcarea de rezistenţă necomunistă în favoarea celei comuniste?

— Adevărat, zise Malko.

El simţi că americanul va da lovitura finală ipotezei sale.

Hank Bower se lăsă pe spate în fotoliul său, îşi netezi părul şi spuse.

— Ei bine, am avut o lungă convorbire cu oamenii din Gehlen de la Pullach[17]. Ei au recuperat câteva arhive ale unor organizaţii din Polonia, între altele şi ale Gestapoului, printre care faimoasa listă. Ea conţine 27 de nume. Ştiţi cine i-a transmis-o Gestapoului din Varşovia?

Malko anticipa deja răspunsul.

— Julius?

— Exact. Julius Zydowski însuşi, informator al Gestapoului şi furnizor al Wehrmachtului. Nu-i rău, nu? S.D.-ul din Varşovia a cerut instrucţiuni la Berlin, pentru că bunul Julius cerea prea mulţi bani – 20.000 de zloţi pentru fiecare nume şi nu 2000 cum v-a spus dumneavoastră. Rezistenţa poloneză a fost prevenită de trădare şi doar cinci dizidenţi din 27 au fost arestaţi şi împuşcaţi.

---

[17] Serviciile nemţeşti de contrainformaţii (n.a.).

— Roman Ziolek nu era pe listă?

— Nemţii cunoşteau deja numele lui. El se ascundea la Varşovia. Cred că istorisirea dumneavoastră se opreşte aici…

Toată teoria lui Malko se prăbuşea.

— Care este ipoteza dumneavoastră? întrebă el.

— Julius nu mi-a spus această istorie ca să se amuze.

Hank Bower clătină din cap.

— Sigur că nu. Ideea mea este următoarea: Julius a lucrat mereu pe două planuri. Pentru micul său trafic el avea nevoie de protecţia S.B.[18] Acţiunea lui Roman Ziolek deranja S.B.-ul. Ei au avut ideea să-l intoxice prin Julius, o frumoasă operaţiune de „dezinformare”… pentru a ne convinge că Ziolek este un trădător…

El nu putea contrazice prin nimic construcţia logică a lui Hank Bower. Nu-i putea opune nimic decât intima sa convingere.

— Pot să am şi eu raportul poliţiei? întrebă el.

Americanul îşi aprinse o altă ţigară, încă mai oribilă decât precedenta.

— Secretara mea vă pregăteşte o fotocopie. Să nu o lăsaţi la vedere. Nu suntem în drept s-o avem.

Pe moment el se comporta jignitor, ca toţi funcţionarii de carieră faţă de „colaboratori” ca Malko. Hank Bower se simţea frustrat pentru că n-a fost niciodată invitat la seratele din Viena, deşi era în post aici de doi ani.

— Treceţi mâine pe-aici, îi zise el lui Malko. Va trebui să ne gândim cu cine-l înlocuim pe Julius.

*

* *

— Hei, Malko!

Ieşind din biroul lui Hank Bower, Malko se întoarse. Un om masiv, cu faţa vânătă şi stomacul disproporţionat de băutor de bere se precipita spre el. Capodoperă a eleganţei discrete cu o brăţară de trei livre la-ncheietură, cu un costum în carouri şi pantofi cu talpă triplă din crep…

Nu-i lipsi mult să-i. Lipească pe Malko de perete cu o palmă în spate care ar fi omorât şi un rinocer.

— Hei Ned, spuse Malko după ce-şi recăpătă suflul, cum merg scotocelile?

— Prost, zise cel numit Ned. Acest amiral[19], om de nimic, ne ameninţă cu pensionarea. După optsprezece ani de „companie”. Se pare că înghiţim prea mulţi bani şi nu producem nimic. Eu sunt restructurat începând cu sfârşitul anului. Nu-mi mai rămâne decât să

[18] Serviciile poloneze (n.a.).

[19] Amiralul Turner, noul patron al CIA (n.a.).

mă duc să-mi ofer serviciile mafiei.

— Sunt sigur că vă vor angaja, zise Malko. Ce mai face Tom?

Ned şi Tom erau cei mai buni „scormonitori” din Technical Division, petrecându-şi timpul scormonind pereţii tuturor sucursalelor C.I.A. din întreaga, lume pentru a se asigura că nu erau împănate cu microfoane adverse. Era o muncă plictisitoare. Ei se deplasau cu două valize enorme pline cu echipament electronic şi mici polizoare cu care dărâmau pereţii suspecţi. Malko îi întâlnise de mai multe ori la Langley sau în cursul diverselor misiuni.

— Tom face la fel de prost. Este restructurat ca şi mine.

— Aveţi unde să plecaţi?

— Plecăm, zise Ned, dar mai avem de petrecut încă o zi în acest frumos oraş. Doar cu vântul este mai rău. Doar dacă dumneavoastră n-aţi cunoaşte un loc super şi nu prea scump.

Lui Malko îi trecu o idee prin cap.

— Eu pot să vă ofer un coniac la cofetărie…

Capitolul IV

Malko urmărea lanţul enorm mişcându-se după cum gesticula Ned, încercând să para destins.

Acum el cunoştea în detaliu toate nenorocirile celor 212 agenţi ai „Diectoratului de Operaţiuni”, concediaţi de amiralul Turner, noul patron al C.I.A. Era timpul să schimbe subiectul.

— Dumneavoastră aţi fost în Polonia? întrebă el.

Ned reflectă câteva secunde cu nasul adulmecând coniacul din faţa lui. Malko îi ceruse chelnerului, în limba germană, să le lase sticla de Gaston de Lagrange pe masă.

— Da, anul trecut.

— Nimic amuzant?

Americanul strâmbă din nas.

— Ah! Trucurile obişnuite. Polonezii sunt adepţi ai microfoniei, ca şi sovieticii. Culmea este că din când în când, ei utilizează materiale de la noi! Exista un microfon chiar şi în camera ambasadorului. Nu se ştie cum au reuşit să-l instaleze. În orice caz, acum sucursala are noul echipament. O *security room* unde se desfăşoară discuţiile serioase, cu o barieră electronică care opreşte totul, dar aceasta a costat 100.000 de dolari şi nu se poate instala peste tot... (el surâse privindu-l pe Malko). Vă interesează electronica acum?

— Depinde, zise Malko. Aş vrea să verific ceva. Spuneţi-mi, cât timp vă trebuie ca să inspectaţi o încăpere?

— Nu-i prea greu, un spaţiu de şase metri pe cinci, cam în jur de...

Ned termină de golit coniacul său. Era al treilea şi începea deja să simtă o stare euforică. El izbucni într-un râs sănătos şi fericit, înhăţă sticla de Gaston de Lagrange şi îşi umplu din nou paharul, gândindu-se că Malko ştia într-adevăr să trăiască.

— Aveţi impresia că v-au „vizitat” castelul? Dacă încep treaba acolo, aş avea de lucru pentru un an... O aduc şi pe soţia mea.

— Nu, nu este vorba de castelul meu. Locul se află aici la Viena. Aţi putea inspecta o cameră în câteva ore?

— În două, trei ore, dar îmi trebuie un ordin din partea şefului sucursalei.

— Este în regulă. Spuneţi-mi, zise Malko, ce riscaţi dacă acţionaţi fără ordin?

Ned făcu un gest elocvent.

— Să fiu dat afară.

— Eu credeam că eraţi restructurat la sfârşitul anului, remarcă Malko cu o voce domoală şi până atunci mai sunt doar trei săptămâni, nu?

Era momentul să atace.

— Ned, zise Malko, eu nu glumesc. Vreau să verific o ipoteză într-un

caz bizar. Niciodată Hank Bower nu-şi va asuma riscul de a autoriza investigarea unui local privat. Doar îl cunoaşteţi. Poate aş reuşi să obţin autorizaţia din partea conducerii noastre, dar dumneavoastră veţi fi plecat şi nu vă vor da ordin să reveniţi pentru atâta lucru.

Ned îl privi cu un aer vesel.

— Este un truc „curat" sau…

Ochii strălucitori ai lui Malko îl fulgerară.

— Ned!

— Oh, ştiţi, se apără americanul, peste tot eşti tentat să vezi în ziua de azi numai şmecherii. Când te gândeşti că vechiul nostru ministru de justiţie este în concediu…

— Este o operaţiune „super curată" afirmă Malko. De-aici poate rezulta începutul unei enorme operaţiuni.

— Oho! Este chiar promiţător…

— Ascultă Ned, zise Malko pentru a-i capta adeziunea, dacă dumneavoastră îmi faceţi acest mic serviciu, eu vă voi face altul – o seară cu o fetiţă superbă care vorbeşte englezeşte atât de bine pentru a înţelege ce aşteptaţi dumneavoastră de la ea…

Ochii lui Ned se aprinseră.

— Adevărat?

— Fără nici o discuţie.

Contesa von Wisberg avea o cameristă la limita nimfomaniei. Cel puţin la atâta să servească şi ea…

— La urma urmei, fie ce-o fi, zise Ned. Dacă amiralul va afla despre asta, o să ne restructureze. Dar numai de la dumneavoastră ar putea să afle… Unde-i problema cu pricina?

*

* *

Rolls Royce-ul vişiniu acoperit de zăpadă opri în faţa pensiunii *Arenberg,* pe Stubenring, nu departe de Dunăre. C.I.A. nu dădea atenţie micului ei personal. Ned aştepta în spatele uşii cu geam şi se precipită, cărând o valiză grea, metalică, pe care Krisantem îl ajută s-o pună în portbagaj.

Furtuna de zăpadă îşi dublă intensitatea. În noapte nu se vedea nici la trei metri, ceea ce era excelent pentru treaba pe care Malko se pregătea s-o facă.

Americanul se lăsă să cadă pe bancheta din spate spunând:

— Este prima oară când mă urc într-un Rolls.

— Să sperăm că nu va fi şi ultima, zise Malko. Aveţi tot ce vă trebuie?

— Material uşor, preciză Ned, dar va fi suficient… Este departe?

O oră mai devreme, Elko Krisantem trecuse pe-acolo şi, cu discreţie, rupsese sigiliile. Era inutil să-l mai traumatizeze degeaba pe Ned. Şi aşa, poliţia austriacă nu va trece decât peste câteva zile pe la

prăvălia lui Julius Zydowski. Emma, camerista lui Thala von Wisberg, aştepta, stropită din abundenţă cu parfum pe logodnicul ei american, în timp ce metresa sa, se silea să-l facă pe Malko să petreacă o seară excelentă.

— Vom fi acolo în cinci minute, îl asigură Malko, în timp ce Rolls-ul întorcea pe Ring. Dumneavoastră ştiţi să deschideţi o uşă? Fără zăvor de siguranţă, ci doar o broască?

Ned îşi agită lanţul.

— Nu-i nici o problemă.

Ei merseră tăcuţi până la Grabenstrasse. Aflat încă sub efectul coniacului Gaston de Lagrange, Ned continua să fluiere.

Rolls-ul stopă în faţa pasajului spre care dădea uşa din spate a prăvălioarei lui Julius Zydowski. Ned şi Malko coborâră. La această oră toate buticurile erau închise.

Americanul îşi recuperă valiză şi dispăru în vântul îngheţat precedat de Malko. Ei se opriră sufocaţi şi-ngheţaţi în faţa uşii negre.

— Aici este, zise Malko.

Ned s-aplecă în faţa uşii, scoase o unealtă din buzunar, o încercă, înjură, încercă alta, apoi o a treia. În fine, se auzi un „clic” slab şi uşa se-ntredeschise. Americanul se ridică cu o expresie de satisfacţie.

— Gata!

Luă valiza şi pătrunse în interior.

În afara semnelor făcute cu creta, acolo unde fusese depus cadavrul lui Julius Zydowski, nimic nu se schimbase după ultima vizită a lui Malko. Era aproape la fel de frig ca afară. Domnea un miros de praf şi mucegai. Ned văzu pe perete inscripţia trasată cu sângele anticarului.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu, minţi Malko.

El merse să închidă uşa care dădea spre prăvălie.

— Vă rog să verificaţi această cameră, de asemenea şi closetele. Dacă puteţi sonda şi în prăvălie, însă pe întuneric, mergeţi acolo, dar nu aprindeţi lumina. Este prea periculos. Cât timp vă trebuie?

Ned măsură camera din priviri.

— Două ore.

Malko îşi consultă ceasul. Era ora opt.

— Foarte bine, eu vă voi aştepta cu Rolls-ul acolo unde ne-am oprit. Vă urez noroc.

Americanul se pregătea să-şi deschidă marea valiză metalică.

Malko reînchise uşa în urma lui şi se depărta rapid. Contesa probabil începea să se impacienteze. Ea nu-şi împrumutase camerista necondiţionat.

*

* *

Îndoit în formă de accent circonflex, portarul de la *Drei Husaren* băgă în buzunar bancnota de cincizeci de şilingi şi închise portiera Rolls-ului în urma Thalei von Wisberg. Contesa îşi înăbuşi un uşor sughiţ, din cauza vinului de Tokay, din care ea singură golise o sticlă. Malko se mulţumise cu Dom Perignon. Ea se aşează picior peste picior, descoperind un pic mai mult ciorapii fumurii. Corpul său minion era pus în valoare de una dintre cele mai recente creaţii de la Saint-Laurent, o rochie presărată cu fante în toate colţurile, coşmarul femeii pudice, dar Contesa von Wisberg nu era un exemplu de pudoare…

— Îngheţ, zise ea.

Malko o atrase spre el, în timp ce Krisantem accelera. El îşi aruncă ochii pe ceasul său Seiko-Quartz. Era ora zece fără zece minute. Serviciul era exasperant de lent la *Drei Husaren* şi muzicanţii se-nghesuiseră în jurul mesei lor, ca muştele în jurul borcanului cu miere, încetinindu-l şi mai tare.

— Ţi-am pregătit o surpriză, îi spuse Thala.

— Eşti foarte drăguţă, îi răspunse Malko.

Maşinal, mâna lui se odihni pe genunchiul acoperit de nylonul fumuriu. Thala von Wisberg, răsturnată pe spate pe banchetă, cu ochii pe jumătate închişi îşi pierduse din aerul său semeţ. Rolls-ul mergea lent pe Mariahilfestrasse. Deodată, contesa împinse cotiera centrală care o separa de Malko şi se-ntoarse spre el. Privirea îi era vagă, tulbure.

— Mângâie-mă!

Ea vorbea atât de încet încât crezu că n-a înţeles bine. Când mâna sa îi părăsi genunchiul, Thala alunecă puţin în faţă pe banchetă, cu ochii închişi, ceea ce reprezenta o invitaţie mută. Din fericire, conducerea pe gheaţă necesita toată atenţia din partea lui Krisantem. Contesa von Wisberg era de o rară impudoare. Deodată ea-i respinse mâna lui Malko.

— Aşteaptă. Nu vreau aici…

Se simţi o uşoară diferenţă de nivel. Rolls-ul tocmai intrase în curtea proprietăţii. Malko îşi privi ceasul care arăta ora zece fără un minut.

La ora zece fix, Rolls-ul stopă în faţa peronului. Thala părea să nu se poată smulge din căldura marii limuzine. Malko o escortă până la uşă. Ea o deschise şi-l trase în holul întunecos. Apoi, fără să-şi dea jos mantoul, se aruncă asupra lui Malko. El primi şocul gurii sale parfumate şi a corpului său nervos. Ei se clătinau printre scaune ca beţivii. Thala von Wisberg îşi. Încolăci braţele sale în jurul lui Malko şi gura sa parcurgea cu frenezie drumul de la faţă la gât. El sfârşi prin a se sprijini cu coatele de consola pe care se punea poşta. Dorinţa sa era molipsitoare. Uitând unde se găseşte, el prinse cele două margini ale fantei centrale a rochiei şi cu un gest sec, o mări considerabil.

Thala gemu şi începu să murmure cuvinte pipărate, fără să-şi piardă accentul aristocratic, apoi ea-l atrase pe Malko, cu un gest fără echivoc. În timp ce el o penetra cu brutalitate, ea exprima în cuvinte surde, supunerea cea mai absolută. El începu s-o muncească în chipul cel mai sălbatic, cu lovituri puternice din mijloc care făceau să se cutremure consola. Se auzi un zgomot de mătase deşirată. Rochia se deschisese şi mai mult. Furat de ardoarea sa, Malko o ridică pe Thala von Wisberg pe mobilă. Se auzi un alt zgomot: geamul se spărsese sub greutatea tinerei femei. Cu amândouă mâinile înlănţuite de fesele partenerei sale, Malko explodă. Thala gemu, se scutură din tot corpul şi trimise la pământ jumătate din geamul comodei iar ea se lipi de corpul lui Malko, la fel ca o paiaţă dezarticulată.

Acesta îşi lăsă bătăile inimii să se liniştească, apoi se retrase încet. Thala von Wisberg îl reţinu cu mâna pe care o duse la buze. Brusc, ea-l muşcă, până la sânge. El se retrase. Femeia râse.

— Mă tratezi ca pe o bonă!

Era mai mult extaz decât furie în vocea sa.

Ea aprinse lumina. Malko se aranja. Ea-l luă de mână şi-l trase după ea.

— Vino, am coborât geamul podului azi după masă. Este surpriza mea.

Malko se degajă şi-şi privi ceasul. Era ora zece şi cinci. Pasiunea pare mereu să facă timpul să se scurgă mai repede.

— Thala, zise el, eu trebuie să plec.

El deja era pregătit să coboare scările peronului, când ea-şi regăsi suflul. Ca o furtună, ea se năpusti în urma lui. Malko se întoarse în momentul în care urca în maşină. Thala, de pe peron, profera înjurături care ar fi făcut să roşească şi pe un husar al morţii, cu rochia desfăcută până la buric, ciufulită, cu un ciorap căzut în vine, superbă şi învinsă.

— Curvar infect! urlă ea în momentul în care Rolls-ul demara.

Cuprinsă de furie ea-şi scoase pantoful stâng şi-l aruncă după maşina care se-ndepărta.

— Krisantem, nu asculta ce spune această damă, îl sfătui Malko.

Turcul nu răspunse. El nici măcar nu oprise motorul Rolls-ului. Malko încerca să se destindă în momentul în care maşina cobora serpentinele colinei Breitensee. Îl obseda o idee. Oare Ned o fi găsit ceva? Dacă nu, el se-ncurcase cu contesa de pomană.

*

* *

— Ei drăcie, am, crezut că m-aţi uitat! explodă Ned.

Americanul bătea step în colţul lui Grabenstrasse cu pasajul ce ducea la camera din spate a buticului, învineţit de frig. Malko zări valiza mare în spatele lui, pusă la-ntuneric. Inima i se strânse. Ned nu

găsise nimic. Era ora zece şi şaptesprezece minute.

— De ce n-aţi rămas în interior? întrebă el.

Ned expiră o boare de aer rece şi spuse:

— Am făcut un pic de zgomot. Am preferat să nu fiu acolo, dacă vecinii cheamă poliţia, dar ne putem întoarce.

— Aţi găsit ceva?

Ned deja îi întorsese spatele şi măsura pasajul cu paşi mari. Ajunseră împreună la uşa din spate a buticului lui Julius Zydowski. Ned se dădu la o parte şi-i făcu loc să intre lui Malko care aprinse lumina după ce intră.

El rămase năucit. Camera din spate a buticului părea că a fost traversată de o tornadă. Ned smulsese hârtia pe alocuri, desprinsese pozele de pe pereţi, zgâriase ipsosul plafonului cu semne profunde care păreau nişte răni. Fasungurile erau smulse, două lamele de parchet fuseseră dislocate, mobilele erau adunate în mijlocul camerei.

— Deci?

Ned băgă mâna în buzunarul pardesiului de unde scoase două mici obiecte negre.

— Am găsit astea ascunse în pereţi. Două radio-microfoane, branşate la circuitul electric. Trebuie să existe un post de ascultare fix sau mobil la colţ pe o rază de 500 de metri, de unde nu se pierdea nici o silabă din ceea ce se discuta aici. Este material cehoslovac. Vedeţi?

Lui Malko îi venea să-l îmbrăţişeze.

— Le păstrez, zise el.

Acum, cel puţin exista o explicaţie posibilă a morţii lui Julius Zydowski.

— I le veţi arăta lui Hank?

Malko înclină capul.

— Da, iar dumneavoastră Ned puteţi spune că aţi făcut un serviciu imens „Companiei”.

Americanul dădu din cap.

— Voi face acest lucru chiar dacă or să mă certe... în sfârşit. Şi mititica?

— Ea vă aşteaptă la restaurantul *Pataky,* îi zise Malko. Krisantem vă va duce imediat acolo. Tot ceea ce veţi putea bea şi mânca acolo, este plătit deja. În camera dumneavoastră se găseşte de asemenea un magnum J&B pentru a vă aminti de această ţară. Vă urez să petreceţi o seară plăcută.

— Sigur, zise Ned. Asta-i nemaipomenit pentru că mâine dimineaţă asta o să explodeze.

Ei ieşiră din camera din spate a buticului după ce stinseră lumina şi închiseră uşa. Frigul era din ce în ce mai pătrunzător. Malko ţinea în mâna aflată în buzunar, cele două microfoane. Contesa von Wisberg urma să primească cel mai frumos coş de flori din viaţa ei.

*

* *

— Bravo, domnule Linge, lăsă să-i scape Hank Bower cu oarecare răceală. Cele două microfoane ale dumneavoastră erau reglate pe frecvenţa utilizată de către S.B.

Malko reuşi să-şi păstreze aerul modest. Acestea făceau uitate ţipetele care fuseseră înregistrate cu ocazia discuţiei dintre Ned şi Hank Bower... Nenorocitul „scormonitor” va fi precedat la Langley de o notă de serviciu foarte dură.

— Asta înseamnă, zise Malko, că S.B.-ul a putut surprinde şi convorbirea mea cu el şi a acţionat în consecinţă. Polonezii au avut desigur, cunoştinţă de traficul lui Julius. Supraveghindu-i, ei riscau să descopere lucruri interesante. Ei au auzit istoria lui Ziolek spre exemplu şi au putut să ia măsuri imediat.

Şeful sucursalei îşi mesteca ţigara. Căldura era din ce în ce mai puţin suportabilă în birou.

— Posibil, dar până acum, în continuare nu avem nimic despre Ziolek.

El luă o foaie dactilografiată de pe biroul său şi o parcurse cu ochii.

— Nici o fisură în biografie! Mobilizat în 1939, făcut prizonier de către nemţi, evadează şi se ascunde în regiunea Cracovia până-n 1941. Ia contact cu rezistenţa de la Londra şi apoi nu mai părăseşte Varşovia. Lista isprăvilor sale v-ar plictisi. Este un autentic erou al rezistenţei. După primele zile ale lui 1942, el avea ca adjunctă şi foarte probabil ca metresă, o anume Dabrowska, fiica unor farmacişti împuşcaţi de nemţi.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Hank Bower făcu un gest lapidar.

— A murit. Făcea parte din ultimul grup rămas la Varşovia după sfârşitul insurgenţei. Ei au fost anihilaţi.

— Nu se poate afla nimic în plus despre această istorie?

Americanul făcu un gest a neputinţă.

— Totul s-a petrecut acum treizeci şi trei de ani. Varşovia a fost distrusă, cea mai mare parte a martorilor din acea epocă sunt morţi şi arhivele au fost transformate în scrum. Este o întâmplare că Gehlen a putut conserva ceva. Vedeţi, niciodată nu se arhivează prea mult.

El tăcu. Malko simţea că nici prezenţa microfoanelor nu-l convinseseră. Era nevoie de ceva mai mult. El se gândi la raportul poliţiei, la un paragraf care acum îşi căpăta întreaga lui valoare.

— Dumneavoastră aveţi cumva fotografiile tuturor oamenilor din Serviciile poloneze rezidenţi la Viena? Vreau să zic, cei „oficiali”, întrebă Malko.

— Cred că da. De ce?

— Pot să le văd şi eu?

— Mergeţi la arhivă. Am să-i anunţ eu. Ce vreţi să faceţi?

— Încă nu ştiu, zise Malko.

Fiecare sucursală C.I.A. păstra cu grijă fotografiile tuturor agenţilor părţii adverse identificaţi, lucrând în acelaşi oraş sub acoperire oficială: diplomaţi, jurnalişti, ataşaţi comerciali, etc. Ele erau comparate cu fişierul central al C.I.A. pentru a-i repera pe cei mai periculoşi.

Malko luă ascensorul până la etajul patru.

*

* *

Librarul arătă cu degetul ezitând una din cele şase fotografii pe care i le arătase Malko.

— Cred că acesta a fost. L-am remarcat intrând la *Herr* Zydowski după ora închiderii. Urechile îi depăşeau pălăria ca nişte toarte, *Herr Inspektor*. Cât despre celălalt, nu sunt sigur. Poate acela. În fond nu sunt sigur, nu aş vrea să…

Soneria de la poartă zbârnâi. Era un client. Malko băgă pozele în buzunar.

— *Danke vielmal, mein Herr.* Voi continua verificările mele.

El ieşi din librărie pe jos, strângând fotografiile din buzunar. Asasinii lui Julius Zydowski fuseseră imprudenţi. Şi asta pentru că erau grăbiţi…

*

* *

— Domnul Bower vă va primi imediat, anunţă secretara. Are o convorbire cu Washingtonul.

Malko era tentat să-l sfătuiască să nu închidă telefonul. Câteva clipe mai târziu, se aprinse beculeţul verde, Malko se ridică şi intră. Şeful Sucursalei C.I.A., cu nelipsita-i ţigară morfolită-n gură, îi aruncă o privire întrebătoare şi rece.

— Deci, ce mai e nou?

— Da, zise Malko. Am descoperit numele asasinilor lui Julius.

— *You're pulling my leg*[20]*.*

Fără să răspundă, Malko scoase două fotografii din buzunar, reproducerile celor din arhiva C.I.A. şi le puse pe birou.

— Un martor a văzut aceşti doi oameni intrând în buticul lui Julius câteva minute înainte de a fi omorât. Vreţi să ştiţi numele lor?

— Da.

Malko întoarse fotografiile şi citi legendele care erau scrise pe ele.

— Căpitanul Stanislas Pracek din S.B. Serviciul nr. 1, în post la Viena la Ambasada Poloniei în calitate de al III-lea secretar, locotenent

[20] Vă bateţi joc de mine (n.a.).

Kotlasz, membru al serviciului „Action” din Z2[21], ataşat comercial adjunct la Viena. Amândoi au plecat ieri dimineaţă la Varşovia cu un avion al Companiei LOT, lăsându-şi familiile în urma lor. La ambasada poloneză se spune că nu se ştie data întoarcerii lor...

[21] Serviciul de informaţii militare poloneze (n.a.).

Capitolul V

Dacă frigul de-afară n-ar fi omorât toate muştele din Viena, bâzâitul acestora s-ar fi auzit în biroul Sucursalei C.I.A. Hank Bower scoase din gură ţigara şi studiind în linişte cele două fotografii aşezate pe biroul său, înghiţi în sec. Americanul nu era nici mărginit, nici de rea credinţă. Pur şi simplu, el era lipsit de imaginaţie. Din momentul în care avea elemente certe, creierul său se punea în acţiune. El ridică capul şi zise, cu un uşor surâs:

— S-ar putea spune că s-a scormonit un mister odios…

Malko se făcu a nu fi remarcat cuvântul „s-a”. Plin de satisfacţie pentru că s-a adeverit teoria sa, el remarcă:

— Cred că asta va da de lucru sucursalei din Varşovia.

Bower trase un fum de ţigară.

— Am să-i previn imediat. Ei au probabil mai multe elemente decât noi despre aceşti tipi. Nu prea stă în obiceiul unui mare „serviciu” să ucidă cu atâta brutalitate. Probabil că istoria cu Ziolek este deosebit de importantă în ochii lor.

Malko se gândise la această chestiune.

— Această operaţiune trebuie să fie un truc scârbos pentru a-i face pe opozanţi să iasă din rezerva lor, spuse el.

Hank Bower se pusese pe scris note succinte. El ridică capul.

— Pentru ce să-l fi eliminat pe Julius Zydowski în acest fel, când ei sunt adepţii accidentelor?

— Ei nu mai aveau timp, remarcă Malko. Graţie microreceptoarelor, ştiau că eu voi reveni două ore mai târziu. Au încercat să-şi mascheze crima printr-o răzbunare israeliană, ştiind că buna noastră poliţie vieneză nu va face cercetări prea aprofundate şi nu-şi va face prea multe griji pentru moartea unui bătrân anticar evreu, pe deasupra şi un pic de canalie.

— Desigur, desigur, murmură el ca pentru sine privindu-şi notele şi uitându-se la ceas. Este ora douăsprezece la Langley, aşa că voi trimite un telex imediat la Departamentul pentru Europa de Est.

— Mulţumesc, zise Malko. Eu am un dejun. Vă găsesc aici, imediat cum termin.

*

* *

Când Rolls-ul viră pe Philarmonikerstrasse, inima lui Malko începu să bată mai tare.

Va veni oare la întâlnire? Cu două ore mai înainte, el îi trimisese Thalei von Wisberg un coş cu trandafiri de înălţimea unui baobab, însoţit de o invitaţie de a dejuna la *Sacher.* El traversă holul şi intră în sala de mese, unde, la ora ceaiului, vienezii veneau să savureze „sacher-tortul”, delicioasa prăjitură de ciocolată cu caise.

Ea era acolo, instalată la o masă, aproape de vitrina ce dădea spre stradă, în faţa unui Martini alb. Ea îl privi încruntată apropiindu-se şi nu-şi schimbă expresia când îi sărută mâna.

— *Kuss die Hand, Grafin.*

Ca şi când în ajun s-ar fi despărţit în cele mai bune relaţii.

Lui Malko nu-i plăceau cizmele, dar trebui să admită că cele ale Contesei, lungi până la genunchi, din piele de viţel neagră, foarte mulate, nu deformau deloc piciorul proprietarei lor.

Un chelner apropie o tavă rulantă unde trona o cutie cu caviar şi servi votca. Ei mâncară în linişte, timp de câteva clipe. Malko nu ştia prea bine cum să-nceapă. Thala însăşi, la a patra felie de pâine prăjită cu caviar, rupse tăcerea.

— Camerista mea a revenit acasă la ora zece dimineaţa, remarcă ea cu un aer înţepat. Era într-o stare… Şi din cauza ta, n-am putut să-i fac nici o observaţie…

— Tu mi-ai făcut un imens serviciu, zise Malko, cu căldură. Ţi-o înapoiez.

Thala von Wisberg se uită la el cu dezgust.

— Este o veritabilă căţea în călduri! Într-o zi am surprins-o pe coridor cu porcul de Kurt, valetul meu, pregătindu-se să facă dragoste pe podea ca animalele. Le-am tăiat salariul pe-o săptămână…

— Bravo, zise Malko, dar fii atentă că într-o bună zi o să te părăsească.

— Ba nu, zise Thala ridicându-se. Ea n-are permis de lucru.

Gheaţa se spărsese, dar Malko simţea cum Contesa pândea să vadă modul în care el se va revanşa şi pentru ea nu exista decât unul singur. Cum şi el se ridică, după ce plătise nota ea-i spuse:

— Nu putem merge la mine, pentru că a venit mama mea în vizită.

— Nu-i nimic, zise Malko. O lăsăm pe altă dată.

Ea îl pironi cu privirea.

— Credeam că ai o cameră în acest hotel.

— Exact, zise Malko, dar am o întâlnire peste o jumătate de oră. Va trebui să ne grăbim.

— Nici vorbă.

Thala von Wisberg se ridică din nou glacială.

— Presupun că nu mă vei conduce.

— Krisantem va face acest lucru, zise Malko. Sunt dezolat.

Ea merse înaintea lui spre ieşirea din sala de mese. În timp ce-o ajuta să-şi pună mantoul, ea îi spuse cu vocea sugrumată de furie:

— Efectiv, mă tratezi ca pe-o curvă!

Malko nu se putu abţine să nu surâdă.

— Cel puţin asta te excită?

Fără să răspundă, ea întinse palma:

— Dacă sunt târfă, atunci dă-mi bani pentru aseară.

Malko băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote, numără cinci bilete de câte o sută de shillingi şi le puse în mâna Contesei, sub privirea stupefiată a garderobierelor. Malko se înclină uşor.

— La revedere, madame. Şoferul meu este afară.

Dacă privirea ar fi putut ucide, el ar fi rămas mort pe loc. Albă de furie, Thala von Wisberg, aruncă bancnotele pe jos şi plecă cu paşi mari spre poarta turnantă.

*

* *

De data asta erau trei inşi care-l aşteptau pe Malko. Şeful agenţiei şi cei doi adjuncţi. Mai „frumos şi tenebros” ca niciodată, el îl prezentă celorlalţi doi şi-l invită să ia loc. O lumină pătrunzătoare strălucea în ochii săi negri.

— Noi ştim acum ceva mai mult, îl anunţă el. Căpitanul Stanislas Pracek aparţine Departamentului nr. 1 din S.B. – biroul tehnic operaţional, sau altfel spus Serviciului „Acţiune”. Până anul trecut, el depindea de Departamentul nr. 4, serviciul pentru probleme religioase şi cler. El s-a distins fabricând o scrisoare falsă a cardinalului Wyszynsky pe care S.B.-ul a trimis-o apoi câtorva sute de preoţi polonezi, pentru a le recomanda să colaboreze cinstit şi loial cu Partidul Muncitoresc Unit Polonez. Se pare că a fost bătut peste degete, pentru că trucul lor a fost descoperit. Probabil că pentru asta a fost trimis aici.

— Interesant, zise Malko.

— În ceea ce-l priveşte pe locotenentul Adam Kotlasz, continuă americanul, este al doilea post al său pentru Z2 şi are specialitatea „cercetări în străinătate”.

Malko nu mai putea de bucurie.

— Acum cercul este închis. Şeful secţiei de la Varşovia trebuie să fie foarte bucuros.

Văzând expresia feţei lui Hank Bower, el îşi dădu seama că ceva nu merge cum trebuie.

— Există însă o problemă, Domnule Linge, zise americanul. Secţia de la Varşovia refuză categoric să se ocupe de acest caz.

Malko crezu că n-a auzit bine.

— Cum aşa? întrebă el. Este o problemă direct legată de teritoriul lor.

Hank Bower îşi mişcă frumosul cap de playboy de la stânga la dreapta.

— Eu ştiu, dar şeful secţiei este la Langley în acest moment. El a pledat pentru oamenii lui. Conform celor spuse de el, au montat o reţea de penetrare foarte sensibilă în Polonia şi vrea să rămână în

afara oricărei operaţiuni de C.E.[22] care ar putea face valuri.

— Nu se poate face nimic de aici, remarcă Malko.

— *Right. You are absolutely correct,* zise Hank Bower.

Se făcu o linişte grea şi interminabilă. Pe Malko îl străbătu un fior, gândindu-se la ce i-ar putea trece prin cap americanului.

— Sper totuşi că nu vă gândiţi să mă trimiteţi în, Polonia, zise el.

— Asta ar fi totuşi în mod evident cea mai bună soluţie, zise Hank Bower, cu multă diplomaţie. De altfel nu numai eu împărtăşesc această părere.

El îi întinse lui Malko un telex decodificat, semnat de David Wise, şeful serviciului operaţiuni. Capă şi spadă, textul era succint şi încântător:

„Contăm pe dumneavoastră. Contact cu obiectivul indispensabil”.

Malko, ridică capul.

— S-au decis să aibă pielea mea la Washington? zise el. Aceasta este marea epurare. Mă aşteaptă retragerea sau sicriul.

Hank Bower aprinse o ţigară şi-i întinse pachetul lui Malko, dar acesta refuză.

— Aceasta a fost prima mea reacţie, mărturisi şeful Sucursalei, dar am vorbit cu Ted, aici de faţă. Cu începere din momentul în care antena de la Varşovia refuză să soluţioneze cazul, trebuie trimis cineva acolo. Dumneavoastră vorbiţi poloneza şi germana şi sunteţi european…

— Şi în plus, poza mea este în toate birourile K.G.B.-ului, completă Malko. Dumneavoastră uitaţi că există o colaborare între toate serviciile de informaţii din Est şi că la zece minute după ce voi pune piciorul în Varşovia polonezii vor şti până şi ce marcă de pastă de dinţi folosesc.

Bower rumegă obiecţia.

— Eu ştiu, dar să fim logici. Ei nu vă vor împuşca. În plină zi. Nu sunt nebuni. Avem şi noi mijloace de retorsiune. Dacă vă permit să intraţi, cel mai rău lucru ce-l pot face este o încercare de a vă manipula. Această afacere le stă pe inimă, nu?

Julius Zydowski ar fi spus la fel, gândi Malko. Deoarece el tăcea, americanul continuă:

— Idealul pentru ei ar fi să mergeţi în Polonia, să întreprindeţi o anchetă şi să plecaţi convins că Roman Ziolek este un dizident, în acest moment, ei au interesul să reveniţi aici şi să vă faceţi raportul, pentru că dumneavoastră aţi fi cel care închide cazul, deci nu riscaţi nimic din punct de vedere fizic.

Malko asculta, înspăimântat de un cinism atât de liniştit.

— Seducătoare construcţie logică, zise el. Ce se întâmplă oare dacă

[22] Contraspionaj (n.a.).

eu găsesc proba intoxicării?

— În acest caz, admise Hank, dumneavoastră aţi fi într-adevăr în primejdie. Dar sunteţi un profesionist. Este suficient să păstraţi o lungime avans. Dacă sucursala nu vrea să se ocupe, cred că totuşi vă va ajuta. În plus, dacă acceptaţi, am promisiunea formală din partea Departamentului de Stat că vă veţi putea refugia la Ambasadă în caz că se-ncearcă o ripostă dură.

— Câtă generozitate, oftă Malko.

Te împing cu blândeţe în capcană. Funcţionarii „Companiei” erau într-adevăr nişte monştri când era vorba de Raţiuni de Stat. În acelaşi timp, aceasta îl excita. El atacă:

— Şi sub ce acoperire voi ateriza la Varşovia? Ca trimis special al C.I.A.?

Hank Bower luă un aer de copil inocent.

— Dar nu aveţi nevoie de nici o acoperire! Călătoriţi sub adevărata dumneavoastră identitate, ca turist. Dealtfel, cred că unii dintre strămoşii dumneavoastră au locuit în Polonia, nu? Este voiajul amintirilor şi nostalgiei reunite.

— În plină iarnă, pare foarte plauzibil, sublinie Malko.

Americanul se prefăcu că nu-l aude.

— Sucursala de la Varşovia vă va facilita mai multe contacte, pentru a începe ancheta dumneavoastră. Ei au legături cu dizidenţii. Nu uitaţi că pentru un moment, în ciuda anumitor indicii concordante, nu suntem siguri de nimic.

— Ba da, i-o întoarse Malko. Că polonezii mă vor primi cu braţele deschise:

Hank Bower surâse.

— Ca să putem acţiona, continuă el, ne trebuie proba palpabilă a trădării lui Ziolek. Dacă nu, dosarul va fi clasat.

Malko turba de furie în sinea sa. Celălalt ştia că lui îi place să atingă fondul problemelor.

— Asta poate cere mult timp, foarte mult timp, obiectă el.

Bower negă din cap.

— Nu neapărat. Avantajul prezenţei dumneavoastră acolo, va consta în aceea că veţi scormoni murdăria. Ei riscă să devină temători dacă vă apropiaţi prea mult de vasul cu trandafiri şi vor face gafe. Trebuie profitat de acest lucru…

Malko îşi ridică ochii spre cer. Dacă n-ar fi avut probleme cu şarpantele şi cu acoperişul castelului său, ar fi zis probabil „nu”. Era însă imposibil să lase ploaia să cadă în camerele pe care le restaurase la Liezen. El oftă:

— Ah, cât de frumos este Kriegspiel[23]… Mi-e teamă ca frumoasa

[23] Jocul de-a războiul (n.a.).

dumneavoastră construcţie să nu se dărâme, pentru că nu cred că-mi vor da vreodată viza de intrare.

Hank Bower îşi ridică ţigara.

— Pariez pentru un kilogram de caviar. Polonezii ştiu că vom trimite pe cineva, aşa că vor prefera să fiţi dumneavoastră acela, pentru că vă cunosc.

— Sângele meu să cadă asupra capului dumneavoastră, zise Malko, jumătate smochină, jumătate strugure.

Capitolul VI

— Paşaportul!

Uniforma verzuie a miliţiencei-vameş părea croită din piele de crocodil. Răsfoi paşaportul lui Malko cu expresia amabilă a unui casier de bancă descoperind o bancnotă falsă şi privi dezgustată la valiza sa Vuitton.

— *Nothing special?* întrebă ea în engleza sa sumară.

La intrarea în Polonia trebuia să declari tot, chiar şi bufonii de la manşetă şi în primul rând preţioşii dolari la un curs foarte extensibil. Avertizat de Sucursala C.I.A. din Viena, Malko se ferise să schimbe dolari la aeroport la cursul oficial: 25 de zloţi pentru un dolar. Era o escrocherie ordinară. În toate hotelurile se dădeau 60 de zloţi pentru acelaşi dolar – cursul oficial turistic. În stradă, pe piaţa neagră, bietul zlot se topea ca o îngheţată, până la 150 pentru un dolar, ceea ce îndemna gurile rele să spună că adevărata monedă care circula în Polonia, era dolarul.

Miliţianca-vameş răscoli de formă prin valiza lui Malko şi o închise, zăpăcită de atâta lux, apoi apăsă pe declanşatorul barierei, permiţând lui Malko să între în holul de la intrare. Bariera se închise în urma lui cu un zgomot care i se păru sinistru, închizându-l într-o altă lume.

El se-ntoarse. Aparatul Caravelle al Air France care-l adusese de la Paris, era încă acolo. Malko regreta deja că acceptase misiunea. El avea puţine şanse să găsească la Varşovia mâncărurile servite pe Air France între Paris şi Varşovia.

Alexandra, eterna sa logodnică, fusese cea care-l dusese la Paris. Când îi spusese că pleacă din nou, nebună de furie, ea se hotărâse să plece la Paris pentru un schimb de idei cu prietenii săi de-acolo. Întrucât ea pretindea că nu mai are cu ce să se-mbrace, Malko lăsase la Saint-Laurent o parte din viitoarea sa primă de risc. Alexandra, după ce-i mulţumise ca de obicei, fapt care redusese considerabil din programul lor de somn, îl însoţise până la Roissy.

Era încântat de superbul aeroport nou şi funcţional, plin de buticuri, ceea ce-i permise să descopere un ceas pe care Alexandra îl visa de mult timp. De data asta, Malko, care conducea maşina pe care urma apoi să i-o lase ei, nu mai făcuse nici o criză de nervi. După douăzeci de minute de conducere pe autostradă, un parking modern se afla chiar în incinta aeroportului. Acesta era deservit de ascensoare eficiente şi cu zboruri către toată Europa. Plecând de la Roissy, îţi venea să dai foc aeroporturilor Heathrow sau Francfort, care reprezentau un adevărat coşmar.

Înainte de a-l părăsi pe Malko, în faţa unuia din tunelurile futuriste ducând spre sala de plecare, Alexandra îi spusese cu drăgălăşenie arătându-i unul din compleurile absolut noi pe care tocmai şi le

cumpărase:

— Vezi, dacă tu nu te mai întorci, eu nu voi pierde chiar tot. Din fericire, ea se răscumpărase de această monstruozitate printr-o îmbrăţişare care determinase pe un grup de preoţi să rateze zborul Air France pentru Roma.

Apoi, Malko intrase în lumea răsfăţată şi calmă a Airbus-ului. El aproape că regreta farmecul desuet al aparatelor Caravelle aflate încă în serviciu pe liniile europene. Totul însă mergea atât de repede şi în curând ele urmau să dispară, fiind înlocuite cu Boeing-uri „737”.

*

* *

Un om prost îmbrăcat se apropie de Malko şi murmură „Dollars?”, smulgându-l din reveria sa.

Era prima dată, după mult timp, când el călătorea în ţările din Est. Acum se afla în gura lupului. Aeroportul din Varşovia – Okecie – era mare ca un dulap cu mături, sinistru, înconjurat de păduri înzăpezite. Fără să-i răspundă celui care-l interpelase, Malko se amestecă cu pasagerii care se-ndreptau spre autobuzul care mergea spre oraş, cu valiza în mână. Nu existau nici hamali, nici taxiuri. În afara valizei sale, el mai luă valiza care părea plină cu plumb, a unei franţuzoaice blonde şi durdulii. Ei se aşezară împreună, chiar în spatele şoferului. Autobuzul era încălzit, din fericire, pentru că era un frig de să nu scoţi afară nici un câine.

Totul îi părea lugubru lui Malko. Clădirile cenuşii, oamenii prost îmbrăcaţi, încotoşmănaţi cu haine şi căciuli caraghioase şi ciudate. Autobuzul porni şi se angajă pe o autostradă încadrată cu panouri cu reclame înzăpezite. Maşinile erau rare, iar cerul era cenuşiu şi împovărător.

Malko era sigur că era supravegheat încă de la coborârea din avion. Viza îi fusese acordată cu o uşurinţă suspectă de către consulatul polonez din Viena. Îi trebuiseră doar trei zile în loc de cincisprezece, ca şi când polonezii s-ar fi bucurat de sosirea sa. El încercă să nu se mai gândească la greutăţile ce-l aşteptau. Vecina sa care încerca în mod vizibil să lege o conversaţie, fascinată de ochii săi îl întrebă:

— Veniţi la Varşovia pentru prima dată.

— Da, răspunse Malko. Voiajez puţin prin Europa de Est.

— Dar de obicei călătoriţi mult, căci am văzut etichetele de pe valiza dumneavoastră. Aţi călătorit până acum cu Concord-ul?

— Da, este nemaipomenit.

— Nu v-a fost frică? Se pare că mai survin unele defecţiuni…

Malko surâse.

— Ştiţi, toate avioanele au anumite boli de tinereţe. Primele „707” şi „747” au avut altele. Se aprindeau mai des decât un ochi de pisică. Cred că aceasta s-a exagerat puţin. Nu toată lumea iubeşte

Concordul, însă în orice caz, eu mă voi urca în el cu multă plăcere şi fără teamă.

— Ah! Ce bine, dumneavoastră mă liniştiţi, zise franţuzoaica cea durdulie. Eu voiam să călătoresc cu el la New York. Vedeţi dumneavoastră, trei ore jumătate...

Acum ei erau departe de America. Autobuzul intra în Varşovia. Enormul tort din pietre cenuşii care era Palatul Culturii, construit de sovietici în 1956, apăru în ceaţă, dominând Varşovia cu cei 235 de metri ai săi, ca o fortăreaţă întărită de coşmar. Varşovienii spuneau că omul cel mai fericit din Varşovia era portarul său, singurul locuitor al oraşului care nu-l zărea prin geam la trezire.

Autobuzul viră pe Marszalkowska, marea arteră nord-sud, mărginită de imobile moderne, alternând cu locuri virane. O mulţime compactă, tăcută, înfofolită în paltoane grele, mergea grăbită pe trotuare. Era cartierul marilor magazine, în care, dealtfel, nu găseai nimic. Apoi autobuzul viră la dreapta pe Krolewska. Hotelul Victoria construit de suedezi, se găsea în faţa esplanadei unde odinioară se găsea palatul regal. Pe partea cealaltă, în ceaţă, se zărea clădirea albă a Operei. Victoria cu cele cinci etaje din ciment şi sticlă, se distingea în cenuşiul oraşului ca un diamant de pietricelele obişnuite. Cu toate că era un sentiment iluzoriu, Malko se simţi mai bine când pătrunse în holul care era aidoma al celui din oricare hotel american. Exista chiar şi o expoziţie de pictura pentru cei pasionaţi. Camera sa era funcţională şi confortabilă. Îşi goli valiza, se stropi cu un pic de apă de toaletă Jacques Bogart pe faţă înainte să iasă din cameră, nu însă înainte de a rula un fir de păr în jurul uneia din broaştele valizei sale, ca măsură de precauţiune.

El se simţea apăsat. Plimbându-se prin Varşovia, el realizase paradoxul misiunii sale: ori eşua, ori confirma bănuielile privindu-l pe Roman Ziolek şi serviciile poloneze vor face totul ca să-l lichideze, într-o ţară în care ele erau atotputernice... Mai multe taximetre aşteptau în faţa hotelului. Primul refuză cursa, al doilea de asemenea. Scârbit, el o luă pe jos, cu faţa biciuită de briza glacială pătrunzătoare. După o sută de metri îi venea să urle şi nu-şi mai simţea faţa. În jurul său, ceilalţi pietoni păreau la fel de îngheţaţi ca el. Malko merse de-a lungul Palatului Culturii, mergând pe Marszalkowska mai mult de un kilometru spre sud. Când ajunse lângă biroul Companiei LOT, pe Waryoskiego Ludwika, avea impresia că a traversat toată Rusia pe jos. El intră şi stătu câteva clipe să se-ncălzească. Avea buzele-ngheţate şi nu putea pronunţa nici un cuvânt. În sfârşit se apropie de ghişee.

— Domnul Lowicka?

Funcţionara blondă cu părul cânepiu se ridică şi merse să vorbească cu un băiat plinuţ cu ochelari de miop.

— Eu sunt domnul Linge, zise Malko. Am venit să-mi iau biletele

pentru Cracovia.

Polonezul păru să se trezească. Îl examină pe Malko cu o privire rapidă şi surâse.

— Ada, sunt gata.

El se duse şi căută într-un dosar, de unde luă un plic lipit pe care-l întinse lui Malko.

— Poftiţi, spuse el. Călătorie plăcută, domnule.

Malko băgă plicul în buzunar şi merse spre ieşire. De astă dată el aşteptă ca un taxi să oprească să lase pasageri şi se precipită cu o bancnotă de un dolar în mână. Treizeci de secunde mai târziu, el călătorea spre Hotelul *Victoria.* Acum el deschise plicul. În plus faţă de biletul dus-întors pentru Cracovia, mai era un petec de hârtie albă pe care erau scrise câteva cuvinte în engleză:

Astă seară la Operă, Sala Emilia în faţa bustului lui Mylakarskego. Antract.

Mototoli hârtia, pe care o băgă în buzunarul său. Lowicka era „un contact" al Sucursalei C.I.A. la Varşovia. Malko stabilise prima sa întâlnire cu un opozant al regimului, cineva care era în apropierea lui Roman Ziolek, o anume Wanda Michnik, cântăreaţă „pop" care a trecut la acţiune politică. Nu-i mai rămânea decât să obţină un bilet la operă.

Când adresă întrebarea funcţionarului de la biroul Hotelului *Victoria*, acesta scutură din cap cu un aer descurajat spunându-i:

— Nu este posibil înainte de cincisprezece zile. Toate locurile sunt ocupate.

— Ah, ce plictiseală, zise Malko jucându-se cu o bancnotă de cinci dolari în mână.

Hârtia dispăru între degetele polonezului ca o muscă în botul unei şopârle.

— Cred că vă voi găsi un bilet, zise polonezul. Vi-l voi trimite în cameră. Spectacolul începe la ora opt.

În Polonia toate lucrurile serioase, inclusiv curvele, se cumpărau pe dolari.

Malko se îndreptă spre ascensor mai reconfortat. Cinci dolari la cursul neoficial, reprezenta un salariu pe o săptămână.

Începea bine partida sa de „cine pierde câştigă".

*

* *

Căpitanul Stanislas Pracek trase un fum din ţigară. Reciti rapid raportul ce-i fusese trimis de la Biroul Paşapoarte, o anexă a Serviciului nr. 1.

Deci americanii continuau ancheta. Cazul părea închis, dar moartea stupidă a lui Julius Zydowski crease o situaţie delicată. Cădea în sarcina sa să aranjeze lucrurile. Din biroul său aflat în apropierea

ministerului de interne din strada Rakowiecka, putea trage toate sforile. Diversele servicii ale S.B.-ului erau gata să dea tot ajutorul necesar. El apăsă pe butonul unei sonerii, chemând un planton.

Era timpul să mişte primul pion.

*

* *

După cum arătau vecinii săi, Malko înţelese că primele rânduri de la operă erau atribuite cu prioritate stahanoviştilor care extrăgeau zece tone de cărbune pe oră sau cetăţenilor vigilenţi care denunţaseră cel puţin zece contrarevoluţionari. Ceea ce se întâmpla pe scenă nu era prea vesel. O cântăreaţă cu un fizic monstruos emitea într-o limbă de neînţeles chelălăituri evocând mieunatul. Unei pisici cu coada prinsă în uşă. Din fericire, din timp în timp, lovituri de timpane acopereau vocea sa.

Fericiţii privilegiaţi ascultau plini de extaz această cacofonie, în apărarea lor trebuie spus că distracţiile sunt rare în ţările din est. Malko îşi aminti de cazul unuia din prietenii săi diplomaţi aflat în post la Moscova care văzuse de 71 de ori Lacul lebedelor...

Sala era plină cu excepţia câtorva fotolii goale, între care şi cel din dreapta lui Malko.

Perdeaua căzu pentru schimbarea decorului. În sfârşit se lăsă liniştea. În acelaşi moment, o apariţie aproape divină în acest decor deprimant se arătă vederii lui Malko. O tânără femeie blondă străbătea culoarul central. El o măsură vrăjit. Cu cozi blonde, legate deasupra capului, un obraz aproape mongol cu. Pometii ieşiţi în afară şi cu ochi foarte albaştri. Mai ales avea un piept uluitor, mulat într-o bluză foarte ajustată care o făcea să semene cu un personaj dintr-o peliculă destinată pentru adulţi. Două obuze care punctau pe orizontală, susţinute de o armătură invizibilă, cu o curbă ireproşabilă, ca desenul unui arhitect, la limita disproporţiei.

Malko văzu oameni care nu ştiau în mod sigur să pronunţe cuvântul sex, întorcând capul după necunoscută. Aceasta se opri în faţa rândului în care stătea Malko. În mod sigur, locul gol de lângă el era al ei. Partea de jos era pe măsura celei de sus. O fustă lungă neagră mula nişte şolduri încântătoare, cusută cu brandenburguri care împiedicau o mare crăpătură din faţă, să devină prea indiscretă. Când necunoscuta încrucişă picioarele, Malko zări pulpele musculoase şi pantofii cu tocul foarte înalt, între cozi şi călcâie, ea depăşea 1, 80 m. Era o creatură superbă.

Cortina se ridică din nou. Vecina sa nici măcar nu avusese timp să-l zărească pe Malko. El îi vedea profilul frumos şi o bărbie voluntară. Parfumul care-l emana, în mod sigur nu era fabricat pe malurile Vistulei.

Schelălăiturile reîncepuseră pe scenă şi Malko începu să reflecteze.

Prezenţa necunoscutei lângă el nu se datora întâmplării. S.B.-ul expediase probabil în mină un lucrător merituos pentru a-l înlocui cu această creatură de vis. Polonezii acţionau repede şi erau bine informaţi.

Malko începu să se gândească la întâlnire. Se ştia strict supravegheat. Cum putea să procedeze?

Pe scenă, eroina înfipse un pumnal de carton în inima baritonului, ceea ce făcu să scadă intensitatea miorlăielilor. Malko putu să se concentreze un pic mai bine. Vecina sa îşi desfăcu picioarele, provocând un fâşâit mătăsos agreabil şi aplaudă.

*

* *

Malko visa la un bombardament care să transforme Opera într-un mic morman de cenuşă, când cortina căzu după primul act.

Înainte ca el să fi putut să se ridice, vecina sa părăsise fotoliul. Uitând că are poşeta pe genunchi, aceasta îi căzu vărsându-şi tot conţinutul. Malko, în virtutea galanteriei sale, se precipită în patru labe pe sub fotolii adunând obiectele împrăştiate. El fu recompensat printr-un surâs radios.

— Oh, *thank you.*

— De ce îmi vorbiţi în engleză? o întrebă Malko.

Blonda îşi accentuă surâsul.

— Din cauza hainelor pe care le purtaţi. Se vede că nu sunteţi polonez.

— Nu, într-adevăr, eu sunt austriac.

— A! zise ea. Eu vorbesc un pic germana... Sunt de origine germană.

Toată lumea se ridică. La fel făcu şi Malko. El se pomeni mergând pe culoarul central lângă necunoscută, sub privirile invidioase ale stahanoviştilor.

— E cald aici, zise ea deodată. Mi-e sete.

— Au un bar aici, în mod sigur, zise Malko.

— Da, la dreapta.

Era o capcană. Contactul era stabilit, dar el prefera să ştie cu cine avea de-a face. La dreapta foaierului se găseau mai multe standuri la care matroane respingătoare serveau pateuri de o prospeţime îndoielnică şi băuturi colorate straniu, stil limonadă de târg.

Se bea mult. Malko luă în schimbul câtorva zloţi două pahare conţinând un lichid violet şi reveni la vecina sa. Aceasta îl observa ca un entomolog care se pregătea să disece o insectă, cu o privire impenetrabilă. Din apropiere pieptul ei părea şi mai uluitor. Îţi venea să pui mâna pe el. Graţie taliei sale înalte, nu părea monstruos. Bluza neagră avea un guler ajustat la milimetru datorită unei multitudini de nasturi care se-ncheiau de sus în jos.

— Eu mă numesc Anne-Liese, zise necunoscuta. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge, zise Malko. Vorbiţi remarcabil de bine germana.

Anne-Liese surâse cu modestie:

— Oh! Vorbesc cu mulţi germani. Eu lucrez pentru ORBIS, organizaţia de turism. Am câteva zile libere şi profit ca să fac ce-mi place. Dacă vă pot fi de folos, eu cunosc toate locurile amuzante din Varşovia, ştiu unde se poate găsi caviar, rusesc, evident.

— Caviarul m-a interesat totdeauna, zise Malko.

Timpul trecea şi antractul nu dura o veşnicie. El îşi muie buzele în băutura violetă, lăsă paharul aproape plin şi spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, aş vrea să mă spăl pe mâini.

— Este acolo la stânga, zise Anne-Liese.

El plecase deja, intrând în foaier, luând-o la dreapta. Toaletele se găseau pe cealaltă latură a scării mari ducând la sălile de jos. În loc să meargă înainte, Malko o luă pe trepte, afară din câmpul vizual al acaparatoarei sale cuceriri.

*

* *

Cu excepţia a două femei de serviciu cu pulpe de ciclist, sala Emilia era goală. Malko privi numele înscris pe soclul primei statui. Era Hemingway. El merse înainte şi văzu că sala era în formă de L. A doua parte era la fel de goală ca şi prima, cu excepţia unei singure persoane aşezată cu spatele în faţa unei statui. Malko nu-i vedea decât părul scurt, o rochie bleu prost croită şi cizmele negre. Înainte chiar de a mai avansa, el văzu că e vorba de bustul lui Mylakarskego. În mod normal aceste săli erau destinate plimbării spectatorilor, dar aceştia preferau să rămână îngrămădiţi în faţa bufetului fără alcool.

El făcu câţiva paşi în direcţia necunoscutei, care auzind zgomotul paşilor se-ntoarse. El îi zări nasul în vânt, gura senzuală, ochii foarte albaştrii cu o expresie clară de nelinişte. Cearcăne mari de culoare brun închis îi subliniau ochii. O lucire călduroasă îi trecu în privirea deodată stinsă. Fata nu putea fi decât Wanda Michnik – se reîntoarse şi se adânci în contemplarea statuii. Malko privi în jur. Un om cu ochelari contempla bustul lui Beethoven, cu programul în mână.

Wanda Michnik se-ntoarse şi trecu pe lângă Malko. De astă dată el îi citi în ochi un amestec de frică şi disperare. Ea dispăru pe scara mare şi el o urmări de la distanţă.

Ea se aşeză în penultimul rând la dreapta. Stăpânindu-şi furia, el se-ntoarse la bar. S.B.-ul marcase un punct. Frumoasa Anne-Liese nu era decât un element al cursei de şoareci. Ori Wanda Michnik se speriase degeaba, ceea ce nu era imposibil şi în acest caz trebuia să facă tot posibilul s-o găsească mai târziu.

Anne-Liese, trufaşă ca o walkirie, îl primi cu un surâs un pic înţepat.

— Ah, vă dădusem dispărut. Opera aceasta este atât de mare!

Ea se ţinea atât de dreaptă că sânii săi păreau să fi crescut în volum. Malko se-ntrebă ce consistenţă or avea. Se auzi o sonerie: sfârşitul antractului. El îi oferi braţul şi Anne-Liese se agăţă de el cu energia unui luptător de catch. În trecere, el îi atinse sânul.

De astă dată stahanoviştii îi urmăriră cu privirile furioase.

Pe tot parcursul actului doi, poloneza stătu dreaptă, dar de astă dată emana un magnetism animalic care se declanşa de fiecare dată când ea îşi încrucişa sau îşi desfăcea picioarele. Brandenburgul cel mai de jos aflat pe fustă, nu putea închide ţesătura decât mai jos, la jumătatea coapsei. Lui Malko îi părea că fiecare gest îi era destinat lui. Profitând de un moment de linişte s-aplecă spre el.

— Dumneavoastră cunoaşteţi *Krokodyl?* Este un restaurant amuzant unde se poate lua dineul. Eu îi cunosc. Putem obţine mese fără rezervare... Dar poate dumneavoastră vreţi să mergeţi la culcare.

— Nu, nu, o asigură Malko.

Înainte de a merge la *Krokodyl,* trebuia însă să vorbească cu Wanda Michnik. Frumoasa Anne-Liese depindea probabil direct de Serviciul nr. 1, biroul tehnic operaţional. Era o muncă îngrijită, chiar dacă lipsită de fineţe.

*

* *

În fine, piesa se terminase şi toţi erau morţi. Malko se ridică primul, iar Anne-Liese îi aruncă o privire surprinsă.

— Eu nu sunt la aceeaşi garderobă cu dumneavoastră, zise el. Ne întâlnim la ieşire jos.

El privi printre scaune şi o reperă pe Wanda Michnik. Coborî pe scară în urma ei care se îndrepta spre garderoba la care nu era coadă. Nu putea fi vorba să-ţi păstrezi paltonul: la intrare lucrătoarele te-ar obliga să te dezbraci cu politeţea gardienelor de lagăr. Cu coada ochiului, Malko o zări pe Wanda Michnik luând un cojoc de oaie întoarsă.

Nici vorbă să ieşi în talie fără palton la –10° C. Garderoba sa era deja asaltată de o mulţimi compactă. El luă tichetul său şi-l înfăşură într-o bancnotă de un dolar, se strecură în primul rând şi îl băgă sub nasul garderobierei.

Efectul fu fulgerător: lăsând să-i cadă mantoul de vizon pe care-l ţinea, ea luă tichetul lui Malko, ignorând cu eleganţă cele douăzeci de mâini care se-ntindeau spre ea.

Între un dolar şi cinci zloţi, ezitarea nu era permisă. Malko, ţinând paltonul său pe braţ, se-ndreptă spre ieşire. Anne-Liese tocmai se pregătea să coboare scara mare, superbă şi distantă, urmărită de privirile lacome ale stahanoviştilor. Malko îşi puse paltonul şi-o căută din ochi pe Wanda Michnik.

Zeci de autobuze staţionau în Piaţa Operei la fel şi câteva taxiuri, deja asediate de lume. Wanda se duse spre primul Imediat şoferul care tocmai refuzase să ia două cupluri, lăsă geamul jos şi o chemă. Malko era prea departe ca să înţeleagă conversaţia lor, dar el îl văzu pe şofer aprobând din cap şi Wanda urcă în vehicul, un Fiat Polski negru.

Îmbrâncind spectatorii care se-ndreptau spre autobuze, Malko se precipită, alunecând pe gheaţă. Taxiul acceleră. El strigă:

— Wanda!

Că l-a auzit sau nu, tânăra femeie se-ntoarse şi-l zări. După gestul pe care-l făcuse, el ghici că-i spunea şoferului să oprească, dar taxiul nu opri. Malko o văzu încercând să deschidă portiera ca să sară din maşină, apoi o zări căzând pe perna din spate cu o expresie îngrozită.

Taxiul acceleră, mergând spre Senatorska. Malko se opri plin de furie. Wanda Michnik fusese răpită sub ochii săi de o maşină a S.B.-ului, ale cărei portiere nu aveau mânere pe dinăuntru. Din acest motiv, el refuzase alţi clienţi.

Un claxon îl făcu să tresară. Un taxi gol, tocmai sosea pe esplanadă. Un taxi radio, purtând numărul de apel pe portieră: 919. Patruzeci de oameni fugeau deja spre el. Malko băgă mâna în buzunar, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari şi o arătă în faţa parbrizului.

Taxiul demară brusc, lovind aproape un cuplu de persoane în vârstă şi opri în dreptul lui Malko.

Acesta se aruncă în maşină. Mulţimea nu reacţionă în nici un fel. Un om capabil să plătească douăzeci de dolari, un salariu pe o lună, pentru un taxi, merita respect. Şoferul se-ntoarse spre el, spunând cu o voce ilară:

— *You american? I spent two years în America.*

Engleza sa era îndoielnică, dar lui Malko îi venea să-l îmbrăţişeze. Se zăreau încă luminile roşii ale Fiatului Polski care se îndepărta pe Senatorska. El i le arătă şoferului.

— Prietena mea este în maşina aceea, zise el. Ne-am certat şi vreau s-o prind din nou.

Şoferul făcu un semn că a înţeles şi demară în trombă. Malko se-ntoarse şi văzu silueta înaltă a Anne-Liesei ieşind din localul Operei, dominând mulţimea. Era sfârşitul unei frumoase poveşti de dragoste. Taxiul mergea în zig-zag pe solul îngheţat.

Din fericire, circulaţia era destul de fluidă pentru a nu avea probleme. Malko se-ntrebă deodată ce avea de făcut. Polonezii erau la ei acasă şi probabil nu erau dispuşi să facă daruri, dar dacă o pierdea pe Wanda Michnik, putea să ia primul avion spre casă.

El se aplecă în faţă. Stopurile roşii ale falsului taxi se apropiau. În câteva clipe urma să-l ajungă din urmă. Şoferul se întoarse:

— Ce facem?

Capitolul VII

Taxiul tocmai se oprise la culoarea roşie a semaforului la colţul străzii Kozia. Ei opriră în spatele său. Malko gândea cu viteza unui calculator. În primul rând trebuia să-i atragă atenţia lui Wanda, însă ea era înfundată în locul său. Taxiul ei porni. Următorul semafor era la vreo sută de metri la încrucişarea cu Krakowskie Przedmiescie, marea arteră comercială în apropiere de Stare Miasto[24]. Lui Malko îi veni o inspiraţie. Luând o bancnotă de o suta de dolari, o agită pe sub nasul şoferului.

— La următorul semafor, îl ciocniţi uşor în spate... în felul acesta el va fi obligat să se oprească. Poate ea i-a povestit tot felul de istorii. Apoi, eu o iau cu mine.

Şoferul nu ezită nici o fracţiune de secundă. Băgă bancnota în buzunar şi se fixă bine pe scaunul său.

— Atenţie! Ţineţi-vă bine.

Cele două vehicule rulau cu treizeci de kilometri pe oră. Primul opri. Şoferul lui Malko frână, debruie şi apoi se opri uşor în bara din spate a celuilalt în momentul când oprise la stop.

Se simţi o uşoară scuturătură şi un zgomot metalic. Imediat şoferul taxiului fals se dădu jos din vehiculul său şi se-ndreptă spre celălalt înjurându-l. Malko aşteptă ca să se-ncingă bine discuţia şi coborî pe partea cealaltă. Ghemuit ca şi când ar fi vrut să aprecieze pagubele, şoferul nici măcar nu putu să-l vadă.

El deschise portiera din dreapta falsului taxi. Wanda Michnik, chircită pe locul său, tresări. Malko îi întinse mâna.

— Veniţi repede.

El aproape că se sufoca din cauza crivăţului glacial. Tânăra femeie se lăsă trasă afară. Cei doi şoferi discutau foarte animat. Wanda Michnik părea să-şi fi regăsit prezenţa de spirit.

— Pe aici, spuse ea.

Ei plecară în fugă în lungul Pieţei Zamkowy, spre oraşul vechi, unde accesul maşinilor era interzis. Falsul taximetrist îşi dădu seama de fuga lor când se-ntoarse la maşina sa. Ei merseră de-a lungul palisadelor care protejau lucrările şi dispărură pe o stradă strâmtă şi pustie, fără trotuare, încadrată de imobile încântătoare, reconstruite după război.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Cunosc eu un loc, zise Wanda în engleză, cu o voce sugrumată, dar trebuie să ajungem repede, căci vor porni pe urmele noastre. Of! Mi-e tare frică.

Malko îşi dădu seama că ea îi vorbeşte de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

---

[24] Oraşul vechi (n.a.).

Paşii lor pocneau pe pavaj, bruma şi absenţa maşinilor creau o ambianţă ireală. Părea un decor de film. Ei ieşiră într-o piaţă mare dreptunghiulară încadrată de acelaşi tip de clădiri cu tentă de pastel din secolul al XVIII-lea, reconstituite cu dragoste. Aceasta era Rynek, piaţa târgului. Wanda intră la stânga într-un gang, fără să aprindă lumina, îl traversă şi pătrunse într-o curte de unde dădură într-o stradă strâmtă. Ea o luă din nou la dreapta şi în sfârşit intră într-un imobil de trei etaje. Urcară scara, fără să scoată un cuvânt. La etajul doi, Wanda deschise o uşă şi-l împinse pe Malko în interior. Înăuntru era frig. Tânăra femeie căută prin întuneric şi porni un radiator electric apoi aprinse un bec aflat la capătul unui fir.

— Cărbunele este raţionalizat, explică ea. Nu este suficient ca să te-ncălzeşti.

Se găseau într-o cameră mobilată cu o canapea, o masă rotundă şi o saltea aşezată direct pe duşumea. Într-un colţ era o mică policioară cu manifeste şi broşuri de propagandă. Zeci de casete se aliniau pe duşumea de-a lungul peretelui, lângă un casetofon. Wanda se lăsă să cadă pe canapea, după ce-şi scosese mantoul şi toca.

— Aici locuiţi? o întrebă Malko în engleză.

Tânăra negă din cap şi răspunse în aceeaşi limbă:

— Nu, ar fi prea periculos! Camera aceasta aparţine unui prieten. Ei nu ştiu că el mi-o pune la dispoziţie. Cel puţin vreau să cred că aşa este…

Malko privi pereţii cu un sentiment dezagreabil. Polonezii erau regii microfoanelor…

Întoarcerea la Hotel *Victoria* era foarte delicată. Desigur, S.B.-ul nu putea să aprecieze modul în care el o eliberase pe Wanda Michnik.

— Cine sunteţi dumneavoastră şi ce doriţi?

Wanda Michnik îl fixa pe Malko cu o intensitate aproape dureroasă. Înainte să răspundă, Malko luă o casetă, o introduse în casetofon şi îl declanşă. Începu să cânte o melodie pop.

— Asta pentru cazul când ar fi instalate microfoane, zise el. Am venit să ajut mişcarea pentru apărarea drepturilor omului.

— Deci este adevărat!

Vocea sa trăda surprindere şi incredulitate. Malko confirmă din cap. Deodată, Wanda Michnik se aplecă spre el şi îl îmbrăţişă, cu ochii plini de lacrimi.

Ea inspira parfumul lui de bună calitate. Pieptul ei tare se strivi de Malko. Acesta realiză deodată că Wanda era o făptură încântătoare, chiar cu cizmele vechi şi rochia prost croită.

— Dacă aţi şti, zise ea. Este atât de dur! Atât de dur! Sunt momente în care-mi vine să-mi pun capăt zilelor, sau să mă înregimentez, să nu mai fac nimic şi să încerc să mă conving că totul merge bine şi suntem liberi. Este prima dată când cineva din afară,

din lumea liberă, vine să ne întindă o mână. Avem nevoie de sprijin! Ştiu de la cel care ne-a aranjat întâlnirea că dumneavoastră reprezentaţi o organizaţie puternică, bogată. Este minunat. Trebuie să sărbătorim asta!

Ea plecă la bucătărie, de unde reveni cu o sticlă de votcă şi două pahare.

— Şi dumneavoastră? întrebă el. Cum vă descurcaţi?

Wanda schiţă un surâs.

— Eu sunt... mai bine zis, eram cântăreaţă pop. Cântam toate cântecele americane. Ştiţi, polonezii sunt înnebuniţi după ele. Ca şi blue-jeansii sau coca-cola, pentru noi sunt simbolul libertăţii. Apoi prietenii mi-au vorbit de Roman Ziolek. Eu am asistat la debuturile acţiunii sale, fără să cred prea mult în ea, pentru că ceilalţi sunt foarte puternici. Mă gândeam că-l vor aresta. Ochii săi aruncară o privire triumfătoare. Dar n-au îndrăznit! Pentru că biserica îl protejează. Cardinalul a spus că dacă-l vor aresta, el va cere să meargă în închisoare alături de el.

Ea destupă sticla şi umplu cele două pahare cu vârf şi-l ridică pe al său.

— *Naz drowie!*[25]

— *Naz drowie,* repetă Malko ca un automat.

Ei băură. Alcoolul îi încălzi. Deja Wanda umpluse din nou paharele şi-şi continua povestea.

— După Ziolek, au semnat manifestul său mai mult de 120 de persoane, printre care şi eu. Oameni care îşi exprimă simpatia lor şi îi doresc reuşită.

— El păstrează aceste scrisori? întrebă Malko cu inocenţă.

Wanda scutură cu energie din cap.

— Nu, nu. Le arde, dar mi-a spus că păstrează la loc sigur lista oamenilor, în vederea zilei victoriei.

Tânăra femeie se înflăcăra iar cehii îi străluceau. Malko, având şi el un pic de sânge polonez, îşi spuse că slavii sunt incorigibili. Ei cred în continuare în poveştile cu zâne. Wanda era sinceră în proporţie de 150%. Dar dacă Julius Zydowski spusese adevărul... Wanda goli din nou paharul său, imitată imediat de Malko. El simţea nevoia unei descărcări nervoase.

— Dumneavoastră lucraţi în fiecare zi? o întrebă el.

Tânăra negă printr-un semn al capului.

— Nu. S.B.-ul a dat ordine să nu mai fiu primită la radio. Trebuia să fie lansat unul dintre discurile mele. Ei l-au blocat. Au mers prin toate magazinele şi „i-au sfătuit” pe responsabili să retragă înregistrările mele de la vânzare, sau să le spună oamenilor că s-au epuizat.

---

[25] În sănătatea dumneavoastră (n.a.).

— Atunci, cum vă mai descurcaţi?

Wanda surâse cu ironie.

— *Kombinacja...* Ca toţi ceilalţi compatrioţi ai mei. Ştiţi, se spune că polonezul câştigă 3000 de zloţi, cheltuie 4000 şi economiseşte 1000... Eu cânt prin baruri şi restaurante. Vând cântece fără să le semnez şi afară de asta, eu nu am nevoi prea mari. Nu-mi mai cumpăr lucruri noi. Este iarnă şi se poate şi aşa.

— Asta e tot? întrebă Malko.

Privirea Wandei Michnik se-ntunecă. Ea îşi turnă un nou pahar de votcă înainte să răspundă.

— Adesea, sunt acostată de agenţii S.B., spuse ea. Ei mă înjură, mă ameninţă. Anul trecut am fost condamnată la 5000 de zloţi amendă de Tribunalul Popular din Varşovia pentru încălcarea normelor de convieţuire.

— Ce aţi făcut?

Wanda Michnik îşi bău votca.

— O colectă pentru muncitorii de la Ursus şi Radom încarceraţi. Este ultima mea ispravă, dar vor mai fi şi altele. Şi totuşi mă simt atât de obosită pe moment...

Ea tăcu, se duse să schimbe caseta şi reveni să se instaleze lângă Malko. Acesta remarcă lacrimi în ochii ei. Wanda era beată moartă...

Ei stătură liniştiţi ascultând melodiile lui Simon şi Garfunkel. Ea-şi descărcase sufletul, ca sub efectul unui drog. Tânăra acompania muzica dând din cap.

— Malko! zise ea deodată. Este un nume foarte drăguţ. Este adevărat că americanii ne vor ajuta în sfârşit? Ei ne promit mereu, dar nu vedem nimic palpabil. Noi avem nevoie de suport internaţional. Trebuie înfricoşat Gierek ca să ne lase în pace. Pentru ce treabă aţi venit dumneavoastră? Oamenii de la ambasada americană sunt prea prudenţi. Le este frică şi de umbra lor. Dacă n-ar fi biserica, am fi toţi internaţi în lagăre.

Ea se anima. Cuvintele se grăbeau să-i iasă din gură. Din cauza alcoolului, engleza sa devenise supărătoare. Cu un gest mecanic, ea umplu paharele şi-l servi pe Malko.

— S-a făcut cald...

Temperatura în cameră nu depăşea 15 grade.

Malko se simţea cuprins de o stranie toropeală. Acest apartament gol din inima vechii Varşovii, părea în afara realităţii, ca şi cântecele de la casetofon.

Wanda nu mai spunea nimic, cu spatele rezemat de perete, cu ochii privind în gol şi picioarele alungite în faţa ei. Ea bău în linişte.

Malko se întreba cum să abordeze adevărata problemă. Deodată, tânăra femeie se rezemă un pic mai mult de umărul său. Ochii săi albaştrii deveniseră gravi.

— Mi-e frică, murmură ea, mi-e tot timpul frică. Din cauza asta beau. Într-o zi mă vor aresta şi mă vor bate.

Malko o atrase spre el şi deodată ea se agăţă ca o înecată, lipindu-şi faţa de umărul său. Îşi frecă bărbia de caşmirul vestei sale.

— Ce plăcut e, murmură ea E fantastic să ai veşminte ca acestea. Noi suntem săraci. Totul este raţionalizat: cărbunele; zahărul, energia. La noi nu se găseşte nici carne. Se spune că mergem atât de repede spre socialism, încât vacile nu se pot ţine după noi.

Ea avu un râs nervos, îşi ridică obrazul spre el şi brusc îl sărută fără ezitare.

Mirosea a votcă, dar limba îi era atât de dulce, agilă şi insistentă. Ei se sărutară îndelung, fără să-şi spună nici un cuvânt. Wanda alunecă pe-o parte trăgându-l şi pe Malko după ea, până ce amândoi se pomeniră întinşi unul lângă altul. El o mângâie cu tandreţe, peste haine, pipăindu-i sânii tari. Deodată, Wanda Michnik se ridică şi începu să se dezbrace cu gesturi precipitate. Ea părea în transă. Cu mormăituri de nerăbdare, ea-şi smulse cizmele şi chiloţii rămânând în pielea goală, scoţând la iveală un corp robust, cu coapse bine formate, foarte alb, fesele cambrate şi cu o enormă cicatrice rămasă de la operaţia de apendicită.

Ea se aruncă asupra lui Malko fără să scoată un cuvânt, înverşunându-se asupra curelei sale şi apoi asupra butonilor de la cămaşa lui pe care le desfăcu cu o grabă neîndemânatică.

Gura sa se plimbă pe pieptul lui Malko şi se opri la mameloane, le supse, le muşcă cu un soi de furie, în timp ce cu mâinile îl mângâia neîndemânatic. Puţin câte puţin mângâierea sa căpăta un caracter de erotism. Ea găsise un fel de ritm de croazieră, mergând de la un sân la altul, muşcând, aspirând, lingând ca un animal. Când mâna i se lăsă spre abdomen, Malko aproape o regretă.

Ea îl înghiţi aproape în întregime, într-o felaţie acrobatică şi violentă, în timp ce mâinile ei îl mângâiau în jurul sexului, pipăindu-l şi agasându-l. Ori Wanda era o mare amantă, ori votca avea un excelent efect asupra temperamentului ei. Excitat la limita durerii, Malko se simţea aproape uşurat, când ea se urcă din nou peste el, introducându-şi sexul cu o mişcare bruscă din mijloc, apoi începură să basculeze şi braţele Wandei se-nlănţuiră în jurul pieptului lui Malko cu o forţă nebănuită. Din nou gura ei o asedie pe a lui. Ea executa mişcări furioase şi neîndemânatice din fese care-i declanşară lui Malko nişte senzaţii de plăcere prematură, pe care ea părea să nu le fi observat. Ea îl strângea mereu în braţe cu aceeaşi violenţă. Realizând că el juisase, ea încetă să se mai mişte, fără a-l lăsa.

— Nu ieşi, murmură ea la urechea lui. Am atâta nevoie de afecţiune.

Desigur, mai mult pentru a se asigura, decât din dorinţă fizică ea

făcuse dragoste. De altfel, ea nu ajunsese la orgasm şi nu părea s-o deranjeze acest lucru. Malko rămase lungit peste ea, mângâind-o cu blândeţe Ea îşi eliberă o mână pentru a bea un pic de votcă direct din sticlă.

— A trecut mult timp de când n-am mai făcut dragoste, oftă ea. Este foarte bine, este atât de relaxant.

Radiatorul electric îi prăjea spinarea lui Malko. Caseta se oprise. El se-ntoarse pe spate şi mângâie cu un deget enorma cicatrice.

— Ce-i asta?

— Apendicita, zise Wanda. Chirurgului nici nu-i păsa. El era plătit cu luna şi pentru că nu am avut suplimentul de bani cerut ca să-l determin să lucreze, a lucrat cum vezi.

— Nu ai un prieten? întrebă Malko.

Ea surâse trist.

— Am avut unul, dar i s-a făcut frică. L-au ameninţat şi pe el că dacă va continua relaţiile cu mine, îl vor da afară de la serviciu. Ei ştiu totul. Eu sunt cea care am rupt relaţia. El nu este un angajat politic.

Malko îi privi ochii plini de durere. Era un pic mai mult de ora două dimineaţa. Wanda Michnik părea mai lucidă, ca şi cum amorul ar fi trezit-o din beţie. Era momentul să treacă la lucruri serioase.

— Wanda, zise Malko, ştii exact de ce sunt eu la Varşovia?

— Pentru a ne ajuta. Aşa mi-ai spus, dar trebuie foarte mare atenţie. Ei pot să te aresteze sau chiar să te omoare.

Umbra lui Julius Zydowski îi trecu prin faţa ochilor. Malko trebuia să abordeze problema.

— Am venit pentru a face o anchetă în privinţa lui Roman Ziolek, zise el.

Wanda se ridică aşa ca şi cum ar fi fost biciuită, cu trăsăturile crispate. Cuvertura se dădu într-o parte, dezvăluindu-i pieptul mic şi plin.

— Roman! exclamă ea, bine dar este un om minunat, un martir. Fără el am pierde orice speranţă.

Malko o lăsă să se calmeze înainte să continue:

— Eu ştiu că asta este aparenţa sa, dar noi ne gândim că el este un agent al S.B.-ului. Eu cred că el n-a îndeplinit un rol prea curat în rezistenţă. S-ar părea că a denunţat pe nişte patrioţi nemţilor. Eu…

Palma căzu atât e violentă, că el fu zăpăcit pe moment. Wanda Michnik, dintr-o singură săritură, smulse cuvertura, se ridică aşa dezbrăcată cum se afla, doar cu o basma în jurul gâtului.

— *Dran!*[26] explodă ea. Ei te-au trimis, da! Eu îmi spuneam că şoferul acela a fost complezant… Murdarule! Să le spui patronilor tăi că nimic nu ne va împiedica să continuăm…

---

[26] Ticălosule (n.a.).

Ea se-mbrăca tremurând de furie.

— Tu eşti nebună. Eu nu sunt agent al S.B.-ului. Din contră, eu vreau să-mpiedic o catastrofă. Dacă Roman Ziolek este curat cum se spune, noi îl vom ajuta. Dar…

Ea nu-l asculta. El se-mbrăcă la rândul său. Wanda fu mai rapidă decât el; înhăţându-şi mantoul, ea ieşi din apartament, în timp ce el nu-şi pusese încă cravata. El îşi luă lucrurile, ieşi repede şi coborâră împreună pe scara întunecoasă. Pe coridor, el încercă s-o ia de braţ, dar ea se degajă cu furie. Cum el insista, ea încercă să-l lovească.

— Wanda! ţipă Malko.

Ea se îndepărtase deja. Fugind, mai-mai să i se taie răsuflarea, ea o luă pe Pietarska, urmată de Malko. Străzile din oraşul vechi erau absolut pustii. Frigul era atât de pătrunzător, că el avu senzaţia după ce parcursese douăzeci de metri că i se taie răsuflarea. Wanda fugea în continuare, spre podul care trecea peste metereze. El zări o maşină garată la intrarea pe podul Podwale. Plafoniera era aprinsă şi un om se afla în interior. Wanda se năpusti spre lumina farurilor, agitând braţele pentru a atrage atenţia conducătorului maşinii. Era un taxi.

Acesta demară brusc. Malko strigă, dar era prea târziu. CS un şarpe fascinat, ca o cobră, Wanda privea vehiculul care se năpustea spre ea. Aripa stângă a acestuia o lovi, la înălţimea bazinului, proiectând-o la o depărtare de mai mulţi metri. Fusese un şoc de o violenţă rar întâlnită. Taxiul, în loc să frâneze, se îndepărtă şi lumina stopurilor sale dispăru pe la colţul bisericii de la capătul străzii Podwale. O crimă premeditată!

Malko ajunse la locul unde căzuse Wanda şi îngenunchie aproape de ea. Tânăra era întinsă pe spate, cu ochii deschişi dar ficşi. Un pic de sânge îi ieşea din colţul gurii, dar nu-ţi puteai da seama dacă era o rană superficială sau gravă. Malko îi ridică o pleoapă, dar nu obţinu nici o reacţie a globului ocular. El îşi introduse mâna sub mantoul ei şi simţi că pieptul i se ridica, ceea ce însă nu era relevant. Wanda Michnik putea avea o fractură craniană. El o strigă încet dar ea nu reacţionă. El se ridică căutând pe cineva care să-l ajute. Nu era în jur nimeni. Ferestrele erau întunecate. El strigă. Nu răspunse nimeni. Nu îndrăznea s-o mişte pe Wanda.

Singura şansă era să găsească ajutor la hotel. O distanţă mai mare de un kilometru în frig. El se aplecă asupra Wandei. Ochii săi îşi recăpătaseră un pic expresia, dar ea era albă ca varul.

— Mă duc să caut ajutor, zise el. Revin.

El îi citi mai mult de pe buze răspunsul: *Go away!* Neîmblânzită Wanda. El fugi pe Podwale, apoi o luă pe Senatorska şi ajunse aproape fără suflu în spatele Operei. Era la fel de pustiu. Alunecă de mai multe ori şi fu cât pe aci să cadă. Pentru a câştiga timp traversă esplanada în direcţia Hotelului *Victoria,* înfundându-se în zăpadă până la glezne.

Singurele fiinţe vii erau soldaţii care păzeau statuia eroului necunoscut, la dreapta esplanadei. Când ajunse la *Victoria,* abia mai putea să respire.

Minune. Văzu un taxi în faţă, cu un şofer care dormea la volan, Malko bătu în geam trezindu-l. El avea deja în mână sesamul – bancnota de cinci dolari.

— A fost un accident, o femeie a fost rănită, la Podwale, explică el în polona sa sumară.

Şoferului nu-i păsa. El nu vedea decât bancnota de cinci dolari. El acceleră calm, ascultând explicaţiile lui Malko cu indiferenţă totală, consimţind să-i indice spitalul cel mai apropiat. În trei minute fură la Podwale în faţa podului.

Malko se dădu jos din taxi.

— Veniţi să m-ajutaţi, zise el.

Şoferul părăsi maşina sa cu regret şi merse în urma lui Malko la locul unde o lăsase pe Wanda şi se opri stupefiat, cu stomacul strâns: acolo nu mai era nimic.

— Atunci, unde este rănita? întreba şoferul, cu un ton glumeţ, din spatele său.

Malko se ghemui ca să caute urme şi zări o mănuşă care era a Wandei. Nu mai erau nici urme de sânge. Frumoasă treabă, făcută de profesionişti. Acum Wanda era probabil într-un bârlog al S.B-ului. Din momentul în care Malko plecase, ei o ridicaseră şi o luaseră vie sau moartă. Îngheţat, el se-ntoarse la taxi.

— Probabil că ea s-a simţit mai bine şi a plecat, zise el. Eu credeam că-i mai grav.

Şoferul dădu din cap, plin de-nţelegere, murmurând un comentariu despre abuzul de votcă din cauza frigului. Malko se lăsă să cadă în taxi, descurajat. Singura sa pistă se-nfunda.

Capitolul VIII

Firul de păr prins în broasca valizei dispăruse. Era singura probă tangibilă a vizitei S.B-ului. Deşi Malko nu avusese nimic de ascuns, această percheziţie îi induse o senzaţie de indispoziţie. Era un alt element din pânza de păianjen în care se-nfundase. Din cauza entuziasmului său, el subestimase eficacitatea serviciilor poloneze.

Deodată el simţi o frică atroce, punându-şi întrebarea dacă va mai putea pleca din Polonia. Într-o străfulgerare, el realiză că S.B.-ul se va folosi de el pentru a-i identifica pe opozanţi şi apoi îl vor lichida liniştiţi. El căzuse în capcană. Se gândi deodată la Alexandra, la castelul său, la viaţa de la Viena, la serate, la libertate. Fusese nebun să se-mbarce pe această galeră.

În hotel era o linişte desăvârşită, dar el nu putea să doarmă. Cele trei lovituri vestind ora trei, se auziră venind de undeva, din depărtare.

În sfârşit, reuşi să-şi adune gândurile şi îi veni o idee. O examină pe toate feţele gândind că poate îi vine somnul. Ajunse la concluzia că era singura şansă de a păcăli S.B.-ul. La un moment dat auzi cele patru bătăi anunţând ora patru şi adormi.

*

* *

Zăpada cădea cu un fel de putere metodică, înecând Varşovia sub o perdea albă. Malko traversă holul Hotelului *Victoria* mişunând de oameni de afaceri. De toate felurile şi se opri sub copertină.

La deşteptare, ideea sa i se păru mai puţin bună. Nu-i rămânea decât să aplice procedura de urgenţă – o vizită la şeful Sucursalei C.I.A. din Varşovia. Ancheta sa se terminase înainte să înceapă. Nu merita osteneala să-ncerce să-l viziteze pe Roman Ziolek, pentru a asculta poveşti cu zâne.

În cazurile ca cel al său, existau filiere de evaziune care funcţionează bine când ele nu sunt „penetrate”. Din păcate, penetrarea se descoperă prea târziu.

Nu exista nici un taxi şi doar nu. Era să meargă pe jos la ambasadă. El se plimba de cinci minute prin zăpadă, când un superb Mercedes cenuşiu veni dinspre stânga şi se opri în faţa hotelului. Malko se duse lângă el cu eternii dolari în mână.

Şoferul în vârstă, cu părul alb ondulat, cu nasul coroiat, părea un om inteligent. Pe jumătate în poloneză, pe jumătate în germană, ei negociară la doi dolari ora. Ambasada SUA se afla pe Ujazdowskie, mult mai la sud, în centrul vechiului cartier rezidenţial, unde se mai găseau încă anticele hoteluri particulare. Malko regăsi cu plăcere scaunele confortabile ale unui automobil de calitate, în timp ce rulau pe Nowy Swiat, artera principală a Varşoviei, mărginită de imobile

negre…

— Maşina este a dumneavoastră? îl întrebă Malko pe şofer.

Acesta scutură din cap râzând:

— Nu, este a şefului meu, dar el este toată ziua în şedinţă la Comitetul Central al Partidului. Priviţi!

El îi arătă lui Malko o monumentală prăjitură din granit cenuşiu, la colţul de sud-vest al Aleje Jerozolimskie[27] cu Nowy Swiat, păzită de miliţieni în kaki: sediul Partidului Muncitoresc Unit Polonez creierul ţării… Şoferul se-ntoarse spre el cu o faţă ilară.

— Noroc cu congresul că se găsesc banane. Este singurul moment când ei catadicsesc să importe.

Spre bucuria sa, reuşiră să evite o ciocnire cu unul din nenumăratele troleibuze roşii care colindau străzile Varşoviei.

— Şi totuşi dumneavoastră nu sunteţi atât de nefericit, îi zise Malko.

Şoferul avu un gest fatalist.

— Ei da, din moment ce nu fac politică. Eu sunt prea în vârstă ca să mă mai intereseze asemenea trucuri. Cu această maşină eu câştig destui dolari pentru a-mi permite vacanţe în străinătate la fiecare doi ani şi să-mi cumpăr carne de pe piaţa neagră.

Circulaţia devenise mai fluidă şi peisajul se schimbase. În locul imobilelor cenuşii şi triste, la stânga apăruse imensitatea înzăpezită a parcului Lazienkowski şi la dreapta anticele mici palate încântătoare transformate în ambasade. Această parte a oraşului nu fusese distrusă în 1944. Taxiul opri în faţa unui bloc modern de patru etaje pe Aleje Ujazdowskie.

— Uitaţi ambasada, îi zise şoferul. Dumneavoastră sunteţi diplomat?

— Aproape, îi răspunse Malko.

În momentul în care-i deschise portiera, îi propuse:

— Dacă-mi daţi douăzeci de dolari, vă stau la dispoziţie până la ora şase. Aceasta vă va uşura viaţa. Nu prea sunt multe taxiuri în Varşovia…

Malko nu ezită: bătrânul polonez îi era simpatic.

— Perfect, zise el, la revedere.

*

* *

Colivia din sticlă era suspendată în mijlocul subsolului ca o nacelă a unui dirijabil gata să zboare. Cabluri de oţel fixate în cele opt colţuri ale cubului, ancorate de plafon şi de podea, o ţineau la circa un metru de sol. Instalaţia nu putea să fie veche pentru că se vedea peste tot moloz. Armătura coliviei era din oţel anodizat încinsă cu cutii negre

[27] Aleea Ierusalim (n.a.).

care aveau misiunea de a asigura protecţia electronică. Pe uşa care dădea spre subsolul în care se găsea instalaţia, era o inscripţie: *Keep away. Hi-tension.*

Era sala de şedinţe a ambasadei, în care se discutau problemele confidenţiale.

— După dumneavoastră, zise amabil Cyrus Miller, şeful Sucursalei C.I.A. din Varşovia.

Era un om roşu la faţă, cu câteva fire de păr în cap şi un costum şifonat de culoare deschisă.

Malko îl precedă pe scara de lemn permiţând accesul în colivie. Interiorul era simplu: o masă joasă şi patru scaune. O tavă cu o cafetieră şi ceşti erau puse pe masă. Cyrus Miller închise uşa în spatele lui şi apăsă pe un buton.

Imediat un fluierat ascuţit sfredeli urechile lui Malko. Apoi scăzu încet-încet şi se transformă într-un zumzet. Bruiajul electronic era în acţiune. Dacă erau microfoane în pereţi, ele nu puteau culege decât un fluierat care ar fi făcut să explodeze magnetofoanele. Cyrus Miller îşi puse dosarele în faţă şi-şi turnă o ceaşcă de cafea, apoi îşi aprinse o Rothmans şi-l fixă pe Malko:

— Presupun că s-a-ntâmplat ceva grav din moment ce sunteţi aici. Vizita dumneavoastră nu figura în convenţia noastră…

Pe timpul cât Malko îşi depănă povestea, el nu spuse aproape nimic, luând doar notiţe cu un scris elegant, punând întrebări şi aprobând din cap, întocmai ca un doctor care ascultă un bolnav. În final, scrise cu stiloul câteva cuvinte pe o foaie de hârtie şi apăsă pe butonul soneriei. Peste un minut, un om tânăr cu părul negru ca smoala intră în încăpere şi pătrunse în colivie. Cyrus îi întinse hârtia.

— Bine, deci mergeţi să vedeţi ce avem acolo sus.

Tânărul redeschise uşa şi dispăru. Cyrus Miller îşi frecă gânditor mâinile roşii una de cealaltă.

— Aparent, S.B-ul vă ţine bine în mână. Tipul din taxi trebuie să fi aparţinut Serviciului nr. 1 – biroul de tehnică operaţională, dar ei sunt în subordinea Serviciului nr. 2 – serviciul de contrainformaţii sau nr. 4 – serviciul pentru organismele religioase şi al clerului. Mai degrabă acesta din urmă se ocupă de dizidenţii din interior. În orice caz, dumneavoastră reprezentaţi în ochii lor un obiectiv deosebit, chiar dacă istoria lui Roman Ziolek nu ţine. Obsesia lor este răzmeriţa populaţiei muncitoreşti. Până acum ei au reuşit să-i despartă pe intelectuali de muncitori. Dacă Ziolek nu este manipulat, riscă să se producă o reacţie în lanţ. El primeşte multe scrisori de la muncitori…

— Dumneavoastră v-aţi format o părere despre el? întrebă Malko.

Americanul trase gânditor din ţigareta sa.

— Sincer să fiu, nu. Bineînţeles, noi am urmărit evoluţia mişcării pentru apărarea drepturilor omului şi cunoaştem pe anumiţi membri

ai ei, dar până acum, absolut nimic nu confirmă ipoteza dumneavoastră, afară doar de cele întâmplate la Viena.

— Este interesant, zise Malko.

— Da, admise americanul, dar nu avem nimic concret de care să ne legăm. Eu cred că cel mai bine ar fi să dispăreţi de aici înainte să vi se întâmple ceva neplăcut; ei au fost foarte imprudenţi atunci când v-au trimis. Polonezii nu sunt idioţi şi nu uitaţi coordonarea care există între toate serviciile din est. Ruşii, românii, cehii, germanii din est, ungurii ştiu că sunteţi la Varşovia. Unii dintre ei ar putea fi amatori să vă pună unele întrebări, sau să regleze unele conturi şi cum S.B.-ul n-a refuzat nimic ruşilor...

Un înger cu stea roşie pe aripi trecu prin faţa ochilor lui Malko. Acestuia nu-i mai venea să părăsească această colivie care torcea ca o pisică.

— Eu credeam că Gierek este mai puţin prieten cu sovieticii, remarcă el şi că regimul s-a mai liberalizat după plecarea lui Gomulka.

Cyrus Miller surâse indulgent.

— Nefiind specialist în problemele poloneze, dumneavoastră puteţi s-o credeţi, dar Edward Gierek este înainte de orice un agent al K.G.B-ului. El a fost format din timp la Moscova şi a creat reţele de penetrare în Franţa şi Belgia, precum şi în Luxemburg. Noi avem o fişă a sa foarte completă, foarte edificatoare.

— Dumneavoastră nu aveţi într-adevăr nici o pistă pentru afacerea Ziolek? întrebă Malko.

Cyrus Miller răspunse fără să ezite:

— Nu. Eu am căutat *close-up*-ul lui Ziolek pe toate ordinatoarele şi nu am găsit nimic, nici cea mai mică falie. Dacă este un agent subteran, este o lucrătură foarte bună.

— Oamenii din est lucrează bine de obicei, remarcă Malko.

Americanul era din ce în ce mai ezitant.

— Este greu să lucrezi în spirit aventurist, zise el. Pentru dizidenţi, Roman Ziolek a devenit un erou.

În mod vizibil, şeful Sucursalei nu avea altă idee decât să-l facă să plece din Varşovia, nu fără îndreptăţire. Deranjat de zgomotul continuu, Malko reflecta, recapitulând toate elementele problemei. El îşi punea întrebarea chiar dacă nu cumva bătrânul anticar minţise în privinţa tuturor celorlalte puncte, nu spunea adevărul în privinţa lui Roman Ziolek, dar cum putea el dovedi aceasta?

Deja, Cyrus Miller îşi privise de trei ori ceasul. Malko se hotărî să încerce punerea în practică a ideii pe care o avusese în noaptea precedentă.

— Cumva aveţi o listă a tuturor polonezilor care au participat la mişcările opoziţiei în cursul ultimilor ani? întrebă el.

Şeful Sucursalei păru surprins de întrebare, dar aprobă:

— Da, în fine, cu toţi cei pe care-i cunoaştem.

— Bănuiesc că sunt mereu aceiaşi.

Cyrus Miller îşi mişcă corpul masiv, care nu se simţea în largul său pe scaunul prea strâmt.

— Da, un nucleu, dar mai sunt cei care sunt în închisoare, sau morţi sau fugiţi în vest. Unii au încasat atâta peste bot, încât au renunţat.

— Foarte bine, zise Malko, aveţi lista aici la Varşovia?

— Nu, la Langley. De ce?

Malko avu senzaţia că zumzetul mai scăzuse din intensitate. El fu cuprins de o senzaţie de claustrofobie în această colivie strâmtă. Cu ochii săi strălucitori în cei ai americanului, el zise:

— Aş dori să ştiu numele celui sau celor care au participat mereu la manifestaţiile contra regimului şi care nu se regăsesc în mişcarea lui Roman Ziolek, ca şi pe cei care au un motiv obiectiv ca să nu fie în această mişcare, cum ar fi moartea sau închisoarea.

Cyrus Miller scutură din cap şi-şi netezi rarele fire de păr.

— *My goodness!* zise el cu o voce calmă, dumneavoastră vă gândiţi la un tip care ştie sau bănuieşte ceva?

— *Right!* zise Malko.

Americanul se ridică atât de brusc, încât colivia vibră.

— *Terrific!* Dacă asta ar merge (el îşi consultă ceasul). Ascultaţi-mă, acum este ora unu dimineaţa la Langley. Există totuşi o permanenţă. Poate dura o oră pentru a interoga „Magic Dragon”.

— Revin peste o oră, zise Malko. În aşteptare, voi face o plimbare.

*

* *

Un vânt îngheţat antrena fulgii de zăpadă măturând aleea Jerozolimskie, un bulevard larg perpendicular pe Nowy Swiat, una din arterele cele mai comerciale ale Varşoviei. Malko ieşi dintr-un magazin sovietic „Nataşa” fără să fi găsit ceva interesant de cumpărat. Nici măcar jucării! Era o sărăcie totală. Un om cu o şapcă îmblănită, înfundată pe ochi înfăşurat într-o haină de piele se apropie de el şi murmură:

— *Dollars... Hundred and fifthy zlotys...*

De şase ori mai mult decât cursul oficial. Malko nu răspunse. El traversă, cât pe-aci să fie strivit de un tramvai roşu. Apoi intră în magazinul chinezesc „Chinewa”.

Era mai urât decât în cel sovietic! Ai fi zis că fuseseră strânse obiecte pentru tombola unei chermeze de patronaj.

Imobilele colorate în cenuşiu produceau o imagine sinistră. Nici o vitrină agreabilă. Oamenii stăteau la coadă în faţa unei măcelării, cu feţele resemnate. Părea o imagine din perioada de război. El intră într-

o „winiarnia[28]”, unde clienţii beau în picioare, înghesuindu-se în jurul a câtorva mici măsuţe. Pentru 10 zloţi i se dădu o cană cu un lichid maro care n-avea din cafea decât numele. Veşmintele sale contrastau puternic cu cele ale altor consumatori. O femeie grasă, îmbrăcată într-o blană veche, puse ceaşca sa pe măsuţă şi-l întrebă încet dacă nu are dolari.

Era în mod sigur o provocatoare, dar atracţia dolarului era aşa de mare încât transforma pe toţi polonezii în traficanţi.

Îl scutură din cap cu un surâs dezolat. Cum să ştii în mulţime care sunt agenţii S.B.? Ora se scursese. Era timpul să se-ntoarcă la ambasadă. Şoferul său îl aştepta citind un ziar. Ei se-ntoarseră pe Marszalkowska, apropiindu-se de monstruosul palat al culturii apoi coborâră pe aleea Armii Ludowej. Casele erau mai spaţioase cu mici grădini îngheţate. De cealaltă parte, Parcul Lazienkowski cobora într-o pantă domoală până la Vistula. La dreapta se aliniau până la nesfârşit panouri de reclamă cenuşii, încă mai sinistre aşa acoperite de zăpadă. Deodată se întrebă ce se-ntâmplase cu Anne-Liese, cucerirea sa de la operă.

De astă dată puşcaşul marin de la poartă îl introduse rapid, conducându-l direct la subsol. Cyrus Miller veni câteva clipe mai târziu şi-l conduse în „colivie”, cu un dosar în mână. Poarta se-nchise. Se auzi fluieratul şi apoi zumzetul. Şeful Sucursalei C I A. îl privea cu un aer ambiguu.

— Au pus pachetul, zise el.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Cu ce?

Faţa lui Cyrus Miller luă o mină ironică.

— Cucerirea dumneavoastră de la operă, zise el (El scoase o fişă din dosarul său). Iată: Anne-Liese Malsen, poloneză de origine germană, agentă S.B. de şase ani cel puţin. Ofiţer lucrând în cadrul Serviciului nr. 2. a fost împrumutată la Z 2 din 1976 până în iulie 1977, pentru o misiune în Germania. Rezidentă la Bonn, sub acoperirea de critic de artă, a avut o legătură cu un înalt funcţionar de la Ministerul Apărării. Acesta a divulgat unele documente ale N.A.T.O. codificate „cosmic”, timp de 11 luni. Şi-a părăsit soţia şi cei trei copii. Înainte de arestarea sa, se pregătea să divorţeze pentru a se căsători cu Anne-Liese. Aceasta a părăsit Germania, scăpând printre degete poliţiei, fără să se ştie cum.

— Şi el ce-a făcut? întrebă Malko.

— S-a sinucis.

Se lăsă liniştea, întreruptă doar de bruiajul electronic. Cyrus Miller îşi drese vocea:

---

[28] Bodegă (n.a.).

— Ei au prins ce era mai interesant. Asta dovedeşte că nu vor să vă elimine din circuit imediat. Ei vă pregătesc de lucru. Fiţi atent. Femeia asta este periculoasă. Tipul de care v-am vorbit nu era chiar un ageamiu. Ea a făcut din el o cârpă de şters pe jos.

— Eu am să-ncerc să nu mă transform în cârpă, zise Malko. Şi cu restul?

Cyrus Miller îşi menaja efectele. Scoase o nouă hârtie din dosar. Malko văzu trei nume scrise pe ea.

— Cred că aţi avut o idee interesantă, domnule Linge. S-au găsit trei nume. Rectific două, pentru că al treilea nume aflat pe calculator nu mai este valabil. Subiectul a murit săptămâna trecută (scoase stiloul şi bară numele). Este o anume Maryla Nowicka, ginecolog. Nu avem fotografii, din păcate. După 1970, ea a participat la toate adunările dizidenţilor. A fost arestată de mai multe ori şi a suferit multe vexaţiuni din partea S.B-ului. De această dată, nici urmă de ea în mişcarea lui Roman Ziolek. Ori s-a săturat, ori s-a întâmplat altceva.

— Dar celălalt?

— Este un bărbat, avocat din Cracovia, zise americanul.

Malko nu ezită.

— Am să-ncep cu prima, spuse el. Aveţi adresa ei?

Cyrus Miller îi întinse hârtia.

— Reţineţi-o în memorie. Este dinamită.

Malko citi adresa: Ulica Dojna nr. 6, apartamentul 64.

— Este la sud, în noile cartiere, aproape de drumul spre Wilanow, preciză americanul. Vă duceţi acolo?

Malko se pregătea să memoreze numele şi adresa. El restitui bucata de hârtie americanului. Ochii săi strălucitori se luminară de bucurie.

— Desigur, zise el. Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l fac în Polonia.

Cyrus Miller îl privi cu o expresie ciudată.

— Vă daţi seama ce riscaţi? îl întrebă el cu blândeţe. Un agent al nostru s-a dus la o întâlnire similară la Praga. Cadavrul său a fost găsit în Dunăre.

— Aici Vistula este îngheţată, remarcă Malko ironic. Eu vreau să ştiu, dar îmi voi lua toate măsurile ca să ajung acolo singur.

— Nu va fi uşor, bodogăni americanul. Ei sunt pe urmele dumneavoastră ca păduchii şi eu nu pot să vă ajut. Operaţiunile noastre de penetrare atârnă de un fir de păr. Cea mai mică imprudenţă le poate zădărnici.

— Eu ştiu, recunoscu el. Puteţi afla veşti despre Wanda Michnik?

— Voi încerca, răspunse americanul. În orice caz, plecarea dumneavoastră nu va putea fi aranjată înainte de patruzeci şi opt de ore. Dacă nu mă veţi contacta dumneavoastră, o voi face eu. Veţi

primi o invitaţie la un recital de pian. Atunci veţi şti că trebuie să veniţi aici. Restul va fi uşor.

Totul era „relativ”.

*

* *

Malko traversă în fugă Ujazdowskie pentru a ajunge la taxiul său. Un pic mai departe, el reperă o Lada cenuşie. Era desigur un urmăritor. El luă loc în vehicul. Şoferul îi surâse.

— Vreţi să mergem să cumpăraţi caviar sau bijuterii, sau preferaţi o fată?

— Asta costă mult, zise Malko. Eu vreau însă ceva mult mai greu.

— Ce anume?

— Un „Samizdat[29]”.

Polonezul izbucni în râs.

— Acesta-i un lucru uşor. Se găsesc peste tot.

— Da, zise Malko, dar vreau unul deosebit şi nu vreau să fiu urmărit…

Şoferul dădu din cap gânditor:

— Observ şi eu.

Malko se aventura pe un teren minat. Era posibil să fie victima unui „scenariu”, dar polonezul îi inspira relativă încredere. Trebuia să fie atent dacă nu cumva şi el era la rândul său supravegheat de pietoni, de mai multe vehicule sau prin radio, bineînţeles. Releul de-ncălzire funcţiona şi Malko se simţea mai bine.

— Aveţi o hartă a Varşoviei?

Celălalt îi satisfăcu dorinţa. Malko începu să caute strada Dojna şi o găsi imediat. Ea dădea în Polna, o mare arteră aproape paralelă cu şoseaua Wilanow, ducând spre sud. Malko îi înapoie planul fără să spună nimic.

— Este posibil un truc, dacă doriţi să nu fiţi urmărit, îi sugeră şoferul.

[29] Text clandestin (n.a.).

Capitolul IX

Malko reuşi să nu-şi manifeste bucuria. Şoferul îi propunea ceea ce el tocmai se pregătea să-i ceară! El îi scrută faţa. Avea aerul unui om sincer. Trebuia să-şi asume riscul.

— Mergem pe podul Lazienkowski, îi explică polonezul, ca pentru a merge la Saska Kepa, prin rampa de acces Czierniakowska. Când ajungem pe pod, trecem peste trotuarul din mijloc, care nu este mai înalt de douăzeci de centimetri şi revenim spre Varşovia. Nu este totdeauna circulaţie intensă. Dacă cineva ne urmăreşte, va fi încurcat. Deja am experimentat odată sistemul. După aceea, mergem unde doriţi.

— Manevra asta poate să vă producă necazuri, remarcă Malko. Cât doriţi?

— Ei, zise polonezul. Cât doriţi.

Malko scoase un bilet de o sută de dolari din buzunarul său, ceea ce la cursul pieţei negre reprezenta salariul unei secretare şi o întinse şoferului.

— Să pornim într-acolo.

Taxiul demară. În timp ce mergeau, Malko se aplecă spre şofer.

— După ce faceţi manevra, mă lăsaţi la capătul Bulevardului Pulawska, îi spuse el. În continuare voi merge pe jos…

Polonezul se-ntunecă la faţă.

— Dumneavoastră n-aveţi încredere?

Malko surâse:

— Ba da, dar nu vreau să vă amestec într-o istorie care nu vă priveşte. V-ar putea atrage mari necazuri.

Cinci minute mai târziu, se angajaseră pe drumul urmând albia Vistulei, urcând spre nord. Malko se uită în urmă, dar circulaţia era prea mare ca să-şi poată da seama dacă sunt urmăriţi sau nu. Taxiul o luă pe rampa de acces pe pod, urmat de mai multe maşini şi de o camionetă portocalie. Taxiul se angajă pieziş pe pod, tăind calea celorlalte maşini care veneau dinspre Varşovia. Podul avea două benzi de rulare separate de un mini-trotuar. Şoferul Mercedesului întoarse spre stânga brusc, tăind calea maşinilor care veneau dinspre Varşovia într-un vacarm creat de zgomote de frâne. Imediat ce luă câţiva metri avans faţă de vehiculul următor, şoferul învârti brusc volanul spre stânga, urcând pe trotuarul central. Malko fu smuls de la locul său de şoc. Mercedesul fu scuturat violent şi deodată se auzi un zgomot surd, în timp ce caroseria se freca de trotuar. Câteva minute, Malko crezu că maşina va rămâne în pană pe trotuar. Ea se clătină, scârţâi şi căzu pe banda şoselei în sens unic care ducea spre Varşovia. Un camion mare care venea dinspre Saska Kepa, frână ca să nu o lovească, blocând toată coloana. Din nou se auzi un alt concert de claxoane.

Maşina prinsese deja viteză şi rula spre oraş. Malko se întoarse la timp pentru a vedea un autobuz roşu, luând în bot camioneta portocalie care încerca să-i imite. În zece secunde circulaţia fu totalmente paralizată pe pod. Malko se lăsă să cadă pe pernă, destins.

— Bravo!

Şoferul râdea sincer înveselit.

— Ei au să vă găsească, remarcă Malko. Ce-o să le spuneţi?

Polonezul cu părul alb ridică din umeri.

— Am să le spun că v-aţi răzgândit la mijlocul podului, sau că nu ne-am înţeles, sau că am vrut să vă fac pe plac pentru că mi-aţi dat douăzeci de dolari. Am să fiu obligat să le dau lor aceşti bani, adăugă el cu un surâs maliţios. Şi ei trebuie să ne fiarbă puţin. Şi apoi, eu am un văr în Milicja...

Malko se uită în spate. De astă dată nimeni nu se mai ţinea după ei. Cinci minute mai târziu, ei rulau pe Pulawska, un alt mare bulevard cu două benzi, mergând spre sud, încadrat de imobile administrative şi de panouri de reclamă colorate într-un cenuşiu sinistru. Ninsoarea încetase. Malko se aplecă spre şofer.

— Mă lăsaţi la Odynla.

Celălalt îl întrebă râzând:

— Mergeţi la stadion?

— Întocmai, zise Malko.

Stadionul din Varşovia era chiar în faţă.

Şoferul viră spre trotuar. Malko, coborî. El aşteptă ca maşina să se-ntoarcă şi să plece spre centru şi traversă. Era puţină circulaţie şi pietoni şi mai puţini. Cartierul recent construit, era tragic de trist, blocuri, panouri de reclamă înconjurate de terenuri virane, cât vedeai cu ochii. El grăbi paşii şi trei sute de metri mai departe văzu plăcuţa indicând Ulica Dojna.

*

* *

Există credinţa despre polonezi că-şi fac la periferie o vizuină în formă de zig-zag care-şi întinde cele douăsprezece etaje pe trei sute de metri. În centrul unui teren viran se jucau câţiva puşti îngheţaţi. La treizeci şi doi de ani după război, criza de locuinţe era în continuare acută.

Malko privi poarta în dreptul căreia se oprise: la nr. 6. El se precipită spre ea. Cutiile de scrisori se aliniau într-un culoar de ciment gol, pe care domnea un miros puternic de varză. El găsi numele celei pe care o căuta: M. Nowicka. Era la etajul şase şi bineînţeles că nu exista ascensor. Pe scară mirosea şi mai mult a varză. Urcând, Malko nu întâlni pe nimeni şi ajunse în dreptul unei uşi galbene, a patra pe culoar. Ascultă, nu distinse nici un zgomot şi sfârşi prin a suna. Inima-i bătea cu putere. Nu putea face de două ori manevra pe care-o făcuse

pe pod.

Se auziră paşi şi uşa se deschise. Îşi făcu apariţia o femeie înaltă, masivă, cu ochelari, pieptănată cu coc. Colţurile gurii mari şi frumoase îi căzură. Purta o bluză albă. Era corpolentă, fără să fie puternică. Părea o pictură de Rubens. Avea ochi cenuşii, migdalaţi, cu pometii obrajilor proeminenţi, foarte slabi.

— Maryla Nowicka?

O lumină de nelinişte i se citi în ochii cenuşii.

— Da. Dar dumneavoastră?

— Pot să intru un moment?

— Ce doriţi?

Ea părea surprinsă dar nu speriată. Malko n-avea cum să semene cu agenţii S.B.-ului.

Deodată, el se gândi la microfoane. Dacă Maryla era o membră a dizidenţei, putea face obiectul unei supravegheri constante. Malko scoase carneţelul şi pixul din buzunar şi scrise rapid: *Pot să vă vorbesc fără să fim ascultaţii.*

El subliniase cuvântul „ascultaţi”.

De astă dată, ochii cenuşii îl scrutară cu mai multă atenţie. Poloneza spuse cu voce tare:

— Nu pot acum, căci trebuie să plec imediat. Poate mâine dacă doriţi.

— Este foarte bine, rămâne atunci pe mâine.

În acelaşi timp, ea ieşi pe culoar şi spuse cu voce foarte joasă:

— La cinematograful Polonia, pe Marszalkowska. La spectacolul de la ora două, în primul rând.

Imediat, ea închise uşa.

Malko se grăbi să coboare. Nu fu liniştit până nu se află pe Pulawska. Nu era nici un taxi la vedere. El nu voia să ia autobuzul, din cauza hainelor sale care prea-l scoteau în evidenţă ca pe un străin, aşa că luă cu curaj pe jos drumul spre centru. În acest fel, putea trece mai neobservat. Trecătorii se grăbeau înfofoliţi, cu nasul înfundat în fulare, preocupându-i prea puţin cu cine se încrucişau. Frigul era aliatul său obiectiv, aşa cum glăsuia dialectica partidului. În sinea sa se ruga ca Maryla Nowicka să ştie realmente ceva.

*

* *

Răbdător, Malko ieşi din Centrul comercial Dom Towarowy pe Marszalkowska şi porni prin frig, căutând să joace cât mai bine rolul turistului curios, vizitând buticurile, amestecându-se cu lumea, luptând cu gheaţa. El avea impresia că este în plină campanie în Rusia. Cinematograful Polonia era la o sută de metri. Pe partea cealaltă, Palatul Culturii îşi etala turnurile sale pătrate în mijlocul unui imens spaţiu gol.

El se opri îngheţat şi se uită la afişul filmului: *Ordinul de marmură.* Se apropie de caserie, surprins să vadă că este pustie. Era ora două şi zece. Casiera scuturǎ din cap şi-i respinse mâna cu hârtia de o sută de zloţi.

— Nu se mai poate intra. Trebuie să reveniţi la următorul spectacol.

Graţie polonezei sale stricate, Malko află că la trei minute după începutul spectacolului, se-nchid porţile. Cu atât mai rău pentru întârziaţii care se fac vinovaţi de conduită antisocială.

— Nu-i nimic, veţi găsi locuri la spectacolul de la ora patru, spuse casiera.

Era momentul să facă apel la Dumnezeu. Malko scoase o hârtie de cinci dolari şi o puse peste zloţi.

— La ora patru îmi este imposibil.

Fata privi în toate părţile ca să nu fie observată, strecură biletul şi zise:

— Aşteptaţi, o să vă conduc.

Ea-i întinse biletul lui Malko şi îl conduse până la o plasatoare căreia îi şopti ceva la ureche. Aceasta se ridică imediat şi-i făcu semn lui Malko s-o urmeze.

Două familii poloneze urmau să mănânce carne în seara aceea.

Malko încercă să distingă ceva în întuneric. Din fericire, plasatoarea îl părăsi lângă uşă. Pe primul rând se aflau circa o duzină de spectatori. El aşteptă câteva secunde pentru a lăsa ochii să se obişnuiască cu întunericul şi se strecură prin faţa oamenilor aşezaţi, căutând să le distingă cât de cât feţele cu ajutorul luminii de pe ecran. Maryla Nowicka se găsea în capătul celălalt, având două scaune libere de ambele laturi. El se aşeză lângă ea uşurat.

— Credeam că nu mai veniţi, oftă ea.

— Am vrut să aranjez lucrurile cât mai bine, zise Malko.

El nu se mai întorsese la hotel pentru a nu risca să fie reluat în filaj, mâncând în oraş un cârnat stropit cu bere Beck’s în cafeneaua Hotelului Forum de pe Marszalkowska. El îşi dădu seama că interlocutoarea sa îl scruta prin întuneric.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă ea în poloneză, de ce aţi vorbit de microfoane?

Vorbind, ea se aplecase lipindu-şi buzele de urechea lui Malko. În felul acesta, nimeni nu le putea surprinde conversaţia. El îi răspunse în acelaşi fel. Păreau doi amorezi în plin duo.

Malko nu putea să meargă pe ocolite.

— Eu lucrez pentru o organizaţie americană, zise el. Sunt la Varşovia pentru a face o anchetă privind mişcările dizidenţilor care au loc actualmente. M-am adresat dumneavoastră din cauza activităţilor trecute. Numele dumneavoastră se găseşte în arhivele Ambasadei SUA la Varşovia.

Ea-şi lipi din nou buzele de urechea lui Malko.

— Aveţi vreun paşaport?

Malko îi întinse paşaportul său austriac. Maryla Nowicka aprinse o brichetă şi-l examină cu atenţie înainte să i-l restituie.

— Ar putea fi fals, zise ea.

— Bineînţeles, zise el. Trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Am luat toate măsurile pentru a nu fi urmărit şi a vă putea vorbi.

El îi povesti cum a aflat despre ea şi o văzu surâzând în penumbră.

— Noi polonezii suntem foarte descurcăreţi, spuse ea, dar aceasta nu este totdeauna de-ajuns.

El îşi dădu seama că ea este mai destinsă. Ei îşi continuau baletul lipindu-şi alternativ gura la urechea celuilalt.

— Ce doriţi să ştiţi? îl întrebă ea.

— S.B.-ul v-a provocat necazuri recent? o întrebă el.

Din nou o văzu surâzând, de astă dată cu amărăciune.

— O, bineînţeles, dar sunt obişnuită. Eu sunt ginecolog, dar nu mai am clienţi. Au fost sfătuiţi să nu se mai lase îngrijiţi de mine. La un moment dat, doi miliţieni baraseră accesul clienţilor în holul blocului. Mi s-a retras dreptul de a preda. Studenţii care vin să mă vadă sunt persecutaţi. Eu supravieţuiesc făcând avorturi clandestine.

— Dar credeam că aceasta practică este liberă în Polonia, obiectă Malko.

Ea dădu din cap afirmativ înainte de a-şi lipi iarăşi gura de urechea lui Malko:

— Da, dar trebuie să declari la partid. Mulţi oameni nu agreează acest lucru, pentru că procedura este foarte lentă. Trebuie să te programezi şi s-aştepţi să-ţi vină rândul. Eu îngrijesc şi persoane care nu vor să aibă de-a face cu medicii funcţionari, pentru că S.B.-ul are acces la fişele medicale şi câteodată este jenant. Ce mai, supravieţuiesc.

Ea ducea o viaţă demnă. Maryla Nowicka trebuie să fi fost o femeie frumoasă. Cu machiaj şi veşminte potrivite, ea ar fi fost încă apetisantă.

— Este o viaţă dificilă, zise el.

Gura ei se lipi din nou de urechea sa.

— Chiar dacă sunteţi cine pretindeţi, nu puteţi face nimic pentru mine. Deci, de ce aţi venit să mă vedeţi?

— Pentru ce aţi încetat să mai militaţi? o întrebă el. V-aţi săturat, nu mai aveţi curaj să luptaţi?

O nuanţă de orgoliu străbătu vocea ei atunci când răspunse:

— Noi polonezii nu abandonăm niciodată. Când se va întâmpla ceva care să merite osteneala, mă voi reactiva. Pân-atunci mă odihnesc.

Ei rămaseră tăcuţi, urmărind fără să vadă personajele care se agitau pe ecran. Apoi Malko apropie din nou capul său.

— Mişcarea condusă de Roman Ziolek nu este o cauză demnă de osteneala dumneavoastră? Credeam că mulţi intelectuali i s-au raliat.

Maryla Nowicka îşi depărtă capul de cel al lui Malko, de parcă ar fi fost şocată. Apoi reveni şi spuse:

— Da, este o cauză demnă. Mulţi dintre prietenii mei pe care-i apreciez au aderat.

Vocea sa era hotărâtă dar nu foarte convingătoare.

— Atunci, de ce dumneavoastră aţi renunţat?

Fu un nou moment de linişte. Apoi ea murmură:

— Probabil că efectiv sunt obosită. La urma urmei, nu mai sunt tânără.

— Sau nu mai aveţi încredere în Roman Ziolek?

De astă dată, ea se depărtă atât de brusc de Malko, încât el crezu că se va ridica şi va pleca. Ea însă, rămase pe scaun, fixând ecranul ca şi când n-o mai interesa discuţia. Malko simţea că atinsese un punct sensibil. El avu răbdare ca ea să apropie capul din nou. Ea îl întrebă cu voce joasă, pe care se străduia s-o controleze:

— De ce, de ce spuneţi acest lucru?

Malko se aplecă spre ea la rândul său.

— Pentru că am motive să cred că Roman Ziolek nu este un dizident ci un agent al S.B.-ului, că mişcarea sa este o gigantică şi abilă provocare pentru a descoperi opozanţii regimului…

El de-abia auzi două cuvinte:

— *Moj Boze!*[30]

Maryla Nowicka îşi încrucişase mâinile pe genunchi cu atâta putere încât încheieturile sale pocniră. Malko nu mai auzea vocile care veneau de pe ecran. Poloneza dădea din cap ca şi când nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise. Malko rămăsese mut cu buzele la urechea ei. El atinsese ceva. Exact ca în cazul anticarului. Ea-şi lipi buzele de urechea lui şi cu o voce schimbată îi spuse:

— Dacă aţi putea intui binele pe care mi-l faceţi!

— De ce?

Corpul său se aplecase complet spre Malko. De astă dată, ea: nici nu-şi mai dădu osteneala să-şi lipească gura de urechea lui.

— Pentru că aveam impresia că am înnebunit, spuse ea. Nu mai îndrăzneam să vorbesc cu cei mai buni prieteni. S-a spus despre mine că am început să lucrez pentru S.B., că am fost cumpărată şi acum veniţi dumneavoastră de nu ştiu unde şi îmi spuneţi că Roman Ziolek este agent S.B.

— Este adevărat?

— Bineînţeles că este adevărat, dar în toată Varşovia eu sunt singura care o crede.

---

[30] Dumnezeul meu! (n.a.).

Capitolul X

Malko se simţi invadat de o căldură, ca şi cum şi-ar fi injectat un dopant. Rămase liniştit, sub efectul emoţiei. El avusese dreptate. Julius Zydowski fusese asasinat pentru că putea face să eşueze cea mai mare operaţiune de „dezinformare” pusă la cale de serviciile speciale poloneze de după război. Trădătorul a trebuit păstrat la conservare timp îndelungat pentru o astfel de lovitură, desigur, după metoda comunistă. Doctoriţa îl urmărea din penumbră. Ochii lor erau de-acum obişnuiţi cu întunericul şi ei se puteau deosebi destul de bine.

— Sunteţi decepţionat? îl întrebă ea.

— Nu, zise Malko, dar ultima persoană care mi-a vorbit despre Ziolek a fost lichidată fizic de oamenii S.B.-ului la Viena, în Austria. Acesta este motivul pentru care sunt la Varşovia.

Maryla Nowicka nu păru surprinsă:

— Lichidată? Asta nu-i de mirare. Mie îmi este egal, dacă aş putea să-i încurc mai întâi…

— Ce ştiţi dumneavoastră de Roman Ziolek? întrebă Malko.

Acum ei îşi vorbeau faţă-n faţă, foarte încet. Lui îi era frică ca nu cumva doctoriţa să se evaporeze ca o arătare, sau să nu intervină un incident care să-i despartă. Maryla Nowicka dădu din cap:

— Nu mare lucru, din păcate, dacă mă credeţi. Dar, am întâlnit o femeie care l-a cunoscut foarte bine pe Roman Ziolek în timpul războiului. Era amanta lui, ea fiind foarte tânără – şaisprezece sau optsprezece ani. El era îndrăgostit nebuneşte de ea. Şi a făcut imprudenţa să i se destăinuie. Astfel, ea aflase că el îi dăduse unui informator al Gestapoului o listă a şefilor necomunişti ai rezistenţei.

— *Himmel!* zise Malko şi dumneavoastră cunoaşteţi această istorie.

Doctoriţa coborî capul şi rămase aşa un timp…

— În acea perioadă, fata era prea tânără şi nu înţelegea mare lucru, dar ea ştia că Roman Ziolek era un comunist convins şi este sigură că el şi astăzi împărtăşeşte aceleaşi idei.

— De ce n-a spus nimic?

Maryla Nowicka îl privi cu ochii plini de compătimire.

— Dumneavoastră nu ştiţi cum trăim noi! Ei îi e frică, întocmai ca nouă tuturor. Roman Ziolek o crede moartă. Ea s-a căsătorit şi-a schimbat numele, soţul ei a murit apoi…

— Unde locuieşte ea?

Doctoriţa dădu din cap.

— Nu ştiu.

Entuziasmul îi scăzu brusc.

— Cum aţi întâlnit-o?

— Prin prietenii de la ZNAK[31]. Ea căuta un ginecolog din cauza unui chist. Eu am îngrijit-o. Cum nu avea bani, nu i-am luat nimic. Ea ştia că eu sunt dizidentă, aşa că mi-a dat această informaţie drept recompensă. Eu însă nu am fost niciodată la ea, ci o îngrijeam în cabinetul meu şi cum nu era ceva oficial, nu există dosar.

Malko stătea ca pe jar.

— Dumneavoastră nu mai ştiţi nimic despre ea? Aţi putea să mi-o descrieţi?

— Brună, cu ochi mari întunecaţi, înaltă. Trebuie să fi fost tare frumoasă. Ea este încă foarte frumoasă. Trebuie să aibe aproape cincizeci de ani…

— Numele său?

— Nu-l ştiu. Prenumele este Halina.

Malko tăcu descurajat. Să fi pe punctul de a-ţi atinge scopul şi să fii blocat astfel! Doctoriţa zise deodată:

— Staţi puţin! Îmi amintesc că odată mi-a spus că în fiecare duminică merge să se spovedească la un preot la Biserica Dominicanilor. Ea îl consideră un pic prieten. Eu îl cunosc bine de asemenea.

— El cum se numeşte?

— Jacek Pajdak.

Malko îi scrută faţa în penumbră.

— De ce aţi crezut-o?

— De ce v-aş crede pe dumneavoastră? Sunt lucruri care nu se pot explica. Când am auzit-o, am avut senzaţia că-mi spune adevărul, în fine, aproape adevărul…

— Adică cum „aproape tot adevărul”?

Femeia avu un surâs plin de indulgenţă.

— Aveam senzaţia că această Halina era în continuare amorezată de Roman Ziolek, în ciuda timpului care a trecut. Din acest motiv, ea nu a vrut să-l denunţe. Sunt lucruri pe care nu le faci omului pe care-l iubeşti.

— Văd, zise Malko.

Asta nu-i uşura sarcina. Deodată, după un crescendo al muzicii, se aprinse lumina. Ei reluară o atitudine indiferentă.

— Va trebui să vă părăsesc, zise doctoriţa, dar aş vrea să ştiu ce-o să se-ntâmple în continuare. Cum aş putea să vă găsesc?

— Eu locuiesc la *Victoria,* camera 556, dar sunt urmărit şi ar fi periculos ca dumneavoastră să veniţi acolo. Eu voi merge să-l văd pe preot.

În jurul lor, oamenii se ridicau şi plecau în linişte. Maryla Nowicka făcu la fel. Se-ntoarse spre Malko şi-i spuse.

---

[31] Grup catolic (n.a.).

— Din câte îl cunosc eu, nu va vorbi cu dumneavoastră. Este foarte arogant.

Din nou ţinta sa se-ndepărta.

Văzând deziluzia de pe faţa lui Malko, ea spuse repede:

— Mă voi duce eu să-l anunţ. Aşteptaţi-mă peste o oră la Wyniarna Fukierowska. Se află pe Rynek, în Stare Miasto.

Ea ieşi prima.

*

* *

Malko se mişcă, făcând să scârţâie bancheta de lemn ceruit împodobită cu o pernă. În Wyniarna Fukierowska plutea un abur dens şi domnea o căldură teribilă. Era o sală lungă, cu un vestiar la intrare. Ca printr-o minune, el fu servit cu un Martini Bianco. El se-ntoarse. În cadrul uşii apăruse Maryla Nowicka.

Tânăra femeie se aşeză în faţa lui, după ce-şi lăsase paltonul la garderobă. Ea purta un pulovăr negru şi o fustă plisată care o făceau mai măruntă. Faţa îi părea mai obosită decât corpul.

— L-am văzut, zise ea. El acceptă să stea de vorbă cu dumneavoastră, dar nu-i cunoaşte nici numele, nici unde locuieşte... Să vă duceţi mâine dimineaţă acolo între orele zece şi douăsprezece şi să vă amestecaţi printre cei pe care-i spovedeşte.

Malko îşi ascunse decepţia: ea îşi dădea atâta osteneală şi-şi asuma atâtea riscuri pentru el!

— Dumneavoastră nu mai cunoaşteţi pe nimeni altcineva? o întrebă el.

Maryla Nowicka negă din cap.

— Nu, ea este efectiv singura. Dar sunt sigură că dacă o veţi găsi, ea vă va da toate probele de care aveţi nevoie. Trebuie întreprins ceva.

— Vă mulţumesc, zise Malko. Dar, pentru că viaţa este atât de grea pentru dumneavoastră aici, de ce nu emigraţi? Aş putea să vă facilitez un permis de şedere în SUA...

Doctoriţa îl privi cu un surâs trist.

— Vă mulţumesc, dar nu pot să părăsesc ţara. Mi-au luat paşaportul, la fel ca tuturor dizidenţilor (Ea îşi privi ceasul). Trebuie să plec. Aştept o clientă. Aţi putea veni să mă-ntâlniţi aici peste două zile, să zicem la aceeaşi oră?

— De acord, zise Malko.

Ei se-ndreptară spre garderobă. Deodată, Malko văzu trăsăturile doctoriţei căpătând o duritate. Ea continua să-şi pună paltonul cu gesturi prea lente şi studiate. Malko urmă direcţia privirilor ei şi văzu un om în faţa vitrinei. El dispăru din raza lor vizuală. Ea se-ntoarse spre Malko cu trăsăturile deformate.

— Este unul dintre ei. L-am recunoscut.

Malko se simţi de parcă cineva îi turnase plumb topit în stomac. Să-şi fi dat atâta osteneală pentru nimic! El nu mai înţelegea…

— Poate este o coincidenţă?

Doctoriţa reuşi să termine cu încheiatul nasturilor.

— Poate, zise ea cu o voce care spunea exact contrariul. În orice caz, rămâne pentru poimâine. Eu ies prima.

Malko se-ntoarse pentru a mai lăsa să treacă câteva secunde. Când el ieşi, Maryla dispăruse şi frigul îi părea mai puternic. Un tânăr prost îmbrăcat întoarse după pardesiul lui o privire plină de invidie.

El se-ndreptă spre Piaţa Zamkowy, singurul loc unde mai putea găsi un taxi. Dacă nu, era le fel ca retragerea din Rusia. Era atât de frig, încât îi păru că îi vor cădea urechile pe stradă.

Încercând să-şi spună că S.B.-ul o supraveghea sistematic pe Maryla, el continuă raţionamentul, spunându-şi că-n acest caz, vor face legătura cu „escapada” sa. Era un joc de-a şoarecele şi pisica. El se-ntoarse. Care dintre trecători era urmăritorul lui?

*

* *

Mercedesul era parcat un pic mai la distanţă de celelalte taxiuri din faţa Hotelului *Victoria.* Malko, sosit pe jos, schimbă direcţia. Văzându-l, şoferul coborî geamul. El surâdea, dar ochii îi rămaseră serioşi.

— Nu aţi avut probleme? îl întrebă Malko.

Celălalt îşi accentuă surâsul, cu o nuanţă uşoară de dispreţ.

— Puţin, m-au chemat şi m-au ameninţat că mă bagă la Rakowiecka[32]. Le-am dat 20 de dolari şi m-au lăsat să plec, însă m-au obligat să le spun unde v-am lăsat. Cred că nu-i prea grav.

— Nu-i prea grav, îl asigură Malko. Pe curând.

— Pe curând, îi răspunse polonezul, fără prea mare entuziasm. Era un aliat mai puţin.

Malko se grăbi spre intrarea hotelului. Acum îşi explica cum a dat S.B.-ul de urma sa. Le-a fost suficient să verifice care sunt dizidenţii care locuiesc în acel cartier, unde l-a lăsat taxiul – bună treabă. Era supravegheat tot mai strâns.

Odată cu cheia camerei, recepţionerul îl dădu lui Malko un plic. Deschizându-l, el găsi o invitaţie la concertul de pian pentru săptămâna care urma. Era semnalul că scenariul pentru evadarea sa era pregătit. C.I.A. Acţiona cu mare grabă. În mod vizibil, şeful Sucursalei considera că viaţa lui era în pericol. Altfel n-ar fi acţionat în câteva ore.

El se urcă în ascensor, pradă gândurilor. Era în faţa unei alegeri cruciale. Deci viaţa îi era în pericol… Dacă pleca din Varşovia, ancheta privindu-l pe Roman Ziolek rămânea baltă. Acum ştia prea multe

[32] Închisoare din Varşovia (n.a.).

despre el ca să se oprească. Nu era cazul ca aceste informaţii să rămână neexploatate. Ajunsese în camera sa, când sună telefonul:

Era vocea numărul 3 din Sucursala C.I.A. De la Varşovia:

— Domnul Linge? Aici, ataşatul cultural al Ambasadei SUA la Varşovia. Aţi primit invitaţia la concertul Chopin?

— Vă mulţumesc, zise Malko cu o voce neutră. Din păcate mă tem că n-o să am timp să-i dau curs. Am foarte multe de făcut.

— O! E mare păcat! îi răspunse americanul. Nu vă puteţi face timp?

— Am să-ncerc, promise Malko, dar sunt foarte puţine şanse.

Nu putea lua nici o decizie înainte de a-l întâlni pe preotul Bisericii Dominicanilor.

— Faceţi tot posibilul, îl sfătui interlocutorul său.

Malko închise telefonul. Acum, C.I.A. ştia că el se hotărâse să rămână. Convorbirea sa fusese în mod cert interceptată, dar erau puţine şanse ca polonezii să fi înţeles despre ce era vorba.

Totul era de ştiut cine-şi va atinge scopul – S.B.-ul, sau el. La cinci minute după ce închisese telefonul, acesta sună din nou. De astă dată era centrala hotelului. Într-o engleză îndoielnică, o voce de femeie îl anunţă:

— Domnul Linge? Cineva vă caută la bar.

— Cine?

— Nu ştiu domnule. Mi s-a cerut doar să vă anunţ.

Operatoarea deja închisese. Perplex, Malko îşi luă haina şi plecă din cameră.

Barul era la parter şi semăna cu un acvariu cu pereţii verzui tapisaţi cu mici separeuri despărţite prin paravane. Malko îl opri pe un şef de sală îmbrăcat în alb.

— Sunt domnul Linge. Sunt aşteptat?

— *Yes, sir,* îi răspunse polonezul. Pe aici.

El îi arătă un separeu aflat în fund la stânga. Malko se apropie şi se pomeni cu surâsul controlat şi plin de şarm al Anne-Liesei – „cucerirea" sa de la operă, aşezată, foarte dreaptă, cu cocul impecabil, cu pieptu-i fabulos mulat de un jerseu care părea făcut de 6a. Ai fi zis că este cuminţenia în persoană în ciuda provocării mute a fiziculului. Sânii arătau spre Malko ca un reproş grăitor.

— Bună ziua, spuse poloneza. Luaţi loc.

Vocea sa era la fel de controlată ca şi surâsul. Malko o inspectă, începând de la picioarele puse unul peste altul, încălţate în pantofii roşii, până la ochii albaştrii cu expresie impenetrabilă.

— Este o surpriză, zise el luând loc în faţa ei.

— Sper că este o surpriză plăcută, zise cu voce moale Anne-Liese. V-am văzut pe hol, dar dumneavoastră nu m-aţi zărit. Cum nu aveam ce face, am cerut la recepţie numărul camerei dumneavoastră…

— Sunt fericit să vă revăd, zise Malko cu toată căldura de care era

capabil.

Amintindu-şi ce ştia despre Anne-Liese, era la fel de vesel ca şi când ar fi fost închis cu o grămadă de cobre, dar cobre parfumate, extrem de atrăgătoare. El comandă o Wjrobowa şi un Martini alb şi privirea sa se fixă asupra pieptului ei nemaipomenit. Anne-Liese probabil că remarcase căci îşi îndreptă bustul cu câţiva milimetri şi spuse pe un ton detaşat:

— Nu a fost politicos din partea dumneavoastră să mă părăsiţi aşa cum aţi făcut-o alaltăieri seară la operă. Aveaţi o altă întâlnire? V-am aşteptat.

Malko îi luă mâna şi i-o sărută. Cel puţin să intre în joc. S.B.-ul ataca pe toate fronturile odată.

— Sunt dezolat, zise el, aveam alte întâlniri, dar ar fi trebuit să rămân cu dumneavoastră. Ar fi fost desigur mult mai agreabil.

— Ei bine, trebuie să vă revanşaţi, zise ea foarte ferm, sigură pe ea. Nu trebuie decât să mă invitaţi la cină. Ador caviarul.

— Eu am prieteni la ambasada americană şi ştiu că au la dispoziţie magazine speciale. Voi merge să-i văd mâine dimineaţă.

Era o excelentă ocazie de a le raporta. Anne-Liese surâse dezarmant.

— O, dar avem şi noi caviar la Varşovia, rusesc. Este un pic mai sărat, dar nu este rău. Vă voi duce mâine dacă doriţi. Pentru seara aceasta, cunosc un restaurant nu prea rău pe Rynek...

— De ce nu aici, la hotel? sugeră Malko. Este aşa de frig afară.

Anne-Liese nu ezită decât foarte puţin şi spuse:

— Dacă doriţi dumneavoastră... Comandaţi-mi un alt Martini Bianco. Îmi place să beau înainte de dineu.

Pantoful roşu se balansa uşor, ca o chemare mută. Anne-Liese întoarse capul spre Malko şi-l întrebă cu o voce moale:

— Sunteţi bucuros că mă revedeţi?

— Bineînţeles, răspunse Malko. Sunteţi cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o în Varşovia.

— Şi eu sunt foarte mulţumită, zise Anne-Liese.

Ea îl fixa pe Malko. Deodată pupilele i se măriră şi părură să se-ntunece în acelaşi timp, ca şi când ele ar emite fulgere. Era de mirare, dar numărul lui Anne-Liese era perfect. Putea fi cel al unei femei sigure pe ea şi avidă de a plăcea, dacă nu s-ar fi ştiut ce era în realitate. Malko ridică paharul său cu Wjrobowa.

— Beau pentru întâlnirea noastră.

Ei ciocniră paharele şi băură, apoi Anne-Liese se ridică, încălţată, ea era mai înaltă decât Malko. Legănarea imperceptibilă a şoldurilor sale, perfecte, produceau un magnetism incontestabil, la fel ca şi linia fără cusur a gambelor sale, un pic cam prea musculoase, larg expuse de către rochia sa scurtă. Ea se-ntoarse, pentru a pune în valoare

fabulosul profil al sânilor.

— Veniţi şi dumneavoastră?

Ce mai, era Dalila în zilele ei de glorie.

— Vă place să dansaţi?

Malko se abţinu să răspundă că cu o asemenea orchestră ar fi preferat să fugă. Formaţia cânta nişte aşa zise slow-uri din anii 30, cu un pronunţat accent polonez. Era tot ceea ce putea oferi *Victoria* ca distracţie. Dineul fusese corect, nu mai mult. Malko şi Anne-Liese discutau subiecte banale, nepericuloase.

Lângă ei, era un grup de ingineri est-germani care-şi disputau o târfă naţionalizată, cu păr blond foarte scurt, îmbrăcată într-un costum taior de croială vizibil militară. Nu-i mai lipsea decât o puşcă de asalt. O pereche, polonezi desigur, dansau încântaţi, nelipsind de la nici o melodie. Malko, cu gândul la „spovedania" de a doua zi, se ridică luând de mână pe „cavalera" sa. Deocamdată, nu putea face altceva decât să se joace cu cobra sa.

Anne-Liese părea lipsită de orice umor şi impenetrabilă la sarcasme, toată un surâs, răspunzând la orice cu voce egală. Ce spera deci S.B.-ul aruncând-o în braţele lui? Tocmai, ea ajunsese în braţele lui. Rochia înflorată, decent încheiată până la gât, îi sublinia contururile mai provocator decât un bikini. Anne-Liese îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui Malko iar obuzele sale se striviră de pieptul lui. Era o senzaţie foarte ciudată, ca două vârfuri de cauciuc foarte dur. În schimb, partea de jos a corpului păstra rezerva de bună calitate a unei virgină intimidate. Această lipsă de contact era mai excitantă decât o apăsare, ca şi cum magnetismul care emana de la Anne-Liese, s-ar transmite în spaţiu. Agasat de aparenta ei detaşare, Malko atacă:

— Aveţi un piept extraordinar.

Anne-Liese se depărtă puţin şi replică cu o voce de o perfectă naturaleţe:

— Nu-i aşa? Mama mea are la fel, dar un pic mai fragil. Eu nu suport nylonul. Eu îmi comand toate sutienele în Germania, din linou foarte fin. Nu vă puteţi da seama cât de sensibilă este pielea mea în acel punct, spuse ea.

Cu un ultim sunet discordant, orchestra se opri: făceau pauză.

— O, ce păcat! Aveam poftă să mai dansez, exclamă Anne-Liese, cu vocea reţinută a femeii de lume. Malko, ajuns la jumătatea sticlei de Wjrobowa propuse:

— Tot ce pot face este să vă ofer o ultimă votcă în apartamentele mele.

Anne-Liese, fără ezitare, îşi goli paharul şi-şi luă haina.

— Foarte bine. Păcat că nu aveţi caviar…

Intrând în camera lui Malko, ea se-ncruntă:

— Este mică.

Ocolind fotoliile, ea se duse şi s-aşeză pe pat, în timp ce Malko prepara paharele.

— Va trebui să mergeţi la mine, spuse ea. Este mult mai agreabil.

Ea îşi muie buzele în votcă, studiindu-l pe Malko cu un surâs amuzat. Sub efectul alcoolului, el simţi impulsul brutal să-i pipăie sânii nemaipomeniţi care îl sfidau, dar era un gest brutal. Feţele lor aproape se atingeau. Nu trebui decât ca el să îşi împingă faţa înainte, pentru ca buzele lor să se atingă. Anne-Liese nu se opuse lăsându-l să facă ce voia, dar gura sa rămânea închisă. Ea nu reacţionă nici când degetele lui Malko se desfăcură pe curba unuia dintre sâni. Dar când puse mâna pe primul buton al rochiei, ea îl prinse de mână şi îi spuse:

— Nu, nu aici. Eu nu sunt o curvă.

Malko o privi, împărţit între ironie, frustrare şi dorinţă. Privirea albastră a Anne-Liesei era complet limpede, exprimând inocenţa perfect de bine. El îşi recapitulă în minte biografia ei, pentru a nu cădea în capcană.

— Am impresia că nu vă plac, îi spuse el.

— Ba da, dar dumneavoastră mă bruscaţi şi nu-mi place să fiu bruscată.

Poate ştia ea ce ştia în ceea ce-l priveşte…

Ea îi spuse deodată pe un ton confidenţial:

— Ştiţi, eu sunt o femeie foarte senzuală. Cu mult timp în urmă, am cunoscut un bărbat care a ştiut foarte bine cum să mă ia. A fost răbdător. A reuşit să mă determine să fac lucruri nemaipomenite…

— Ce anume?

El îşi păstrase mâna pe sân. Cu privirea la fel de limpede ea îi explică:

— El îmi lega gleznele şi încheieturile mâinilor cu un lanţ de oţel de inelele fixate în baia sa şi apoi mă biciuia înainte să facem dragoste, peste tot în afară de sâni. Eu atunci ieşisem din pension şi nu ştiam ce-i aceea. Bineînţeles, acum nu aş mai accepta.

Era şocantă Anne-Liese. Părea perfect sinceră şi vocea ei. Malko începea acum să înţeleagă cum reuşise să-l înnebunească până şi pe un înalt funcţionar teuton.

Deodată, ea se aplecă asupra lui, aproape cu brutalitate. Malko nu avu nici măcar timp s-o ia în braţe. Ea se şi retrăsese, cu o lucire amuzată în ochi.

— Vedeţi că nu-mi displăceţi, spuse ea. N-aş îmbrăţişa astfel un bărbat dacă nu mi-ar plăcea.

Malko avu impresia că i s-a făcut injecţie cu un vasodilatator. El vru s-o ia în braţe, dar Anne-Liese se ridică şi-şi netezi rochia, ca o virgină speriată.

— Trebuie să plec acasă, zise ea. Nu-mi place să mă culc târziu.

Înainte ca el să fi putut reacţiona, ea era deja pe culoar. Cu un sentiment de frustrare, el o conduse la ascensor. Acolo, ea se-ntoarse şi se sprijini cu tot corpul de el, apăsându-şi cu furie pubisul de al lui şi-l îmbrăţişă cum o făcuse şi în cameră.

Totul nu dură mai mult de şapte secunde, suficient timp pentru Malko să-şi spună că o va duce pe sus până-n patul său. Ascensorul sosi şi uşile se deschiseră. Anne-Liese îşi reluă poziţia normală şi se urcă în cabină cu demnitatea unui episcop, dar cu sânii mai agresivi ca niciodată.

— Poate pe mâine.

Uşile se-nchiseră. Furios pe el însuşi, Malko îşi dădu seama că dorea s-o revadă pe Anne-Liese. Era ca un drog din care era periculos să guşti. Era ceva cu mult mai primejdios, mult mai sofisticat decât obişnuitele târfe care lucrau pentru serviciile din est, pentru că Anne-Liese nu era numai manipulată ci o autentică perversă.

Pentru a-şi goni gândurile rele, Malko se forţă să se gândească la părintele Jacek Pajdak, dar o voce interioară îi spunea că va rămâne destul de mult timp la Varşovia pentru a-şi atinge şi ţelul cu Anne-Liese, chiar dacă pista lui Roman Ziolek se-nfunda.

Din cauza micilor plăceri de acest gen, mulţi agenţi mari au tracasat, dar de, odată trăieşti şi Malko simţea o atracţie deosebită pentru ruleta rusească.

Capitolul XI

Cyrus Miller intră atât de grăbit în „colivie” încât cablurile de oţel se cutremurară! Era mai roşu la faţă decât de obicei. Se aşeză, abia spunându-i bună ziua lui Malko şi începu cu o voce furioasă:

— Ce v-a venit să refuzaţi „filiera” noastră? Nu ştiţi ce eforturi a trebuit să depunem pentru a putea pune la punct o asemenea treabă în câteva ore. Niciodată n-ar fi trebuit să vă lase să veniţi aici, cu atât mai mult cu cât istoria dumneavoastră este confuză.

Noroc că aparatura electronică funcţiona. Dacă nu, agenţii S.B.-ului ar fi murit de râs.

— Plângeţi-vă la Serviciul Planificare, spuse el cu amărăciune.

Cyrus Miller îşi dădu pe spate ultimele fire de păr şi spuse:

— Aici, eu sunt patronul. Eu consider că dumneavoastră vă asumaţi un risc prea mare. Noi am ţinut o şedinţă în legătură cu dumneavoastră, ieri. Dacă sunteţi prins, ar fi pusă în pericol o muncă de mai mulţi ani şi nu aţi fi schimbat pentru nimeni.

Drăguţă perspectivă.

— Nu pot pleca fără ordinul directorului meu, zise Malko ştiind intrigile din C.I.A.

Şeful Sucursalei căută în buzunar de unde scoase un telex pe care i-l băgă sub nas.

— Iată, zise el, am undă verde de la Langley. Încetaţi să vă mai jucaţi de-a agentul. Ei se pot hotărî oricând să vă aresteze şi noi nu vom putea să vă ajutăm, or dumneavoastră deţineţi informaţii importante despre instituţie. Ar fi un mare prejudiciu pentru securitatea statului, ca ele să cadă în mâna polonezilor.

Malko rămase tăcut. Toate acestea erau adevărate.

— Am nevoie de câteva ore, zise el. Ori voi obţine elemente care să-mi permită să continui, ori voi renunţa. De altfel, eu nu prea am mare încredere în filierele dumneavoastră de evadare şi ştiţi bine de ce.

Un înger în doliu, îi trecu prin faţa ochilor.

Cu două luni mai devreme, doi agenţi olandezi fuseseră omorâţi de grănicerii est-germani, pe când se foloseau de o filieră a C.I.A. pentru a-i conduce afară din ţară.

— Asta ar fi de preferat gulagului, spuse Cyrus Miller. Care sunt elementele pe care le aşteptaţi?

Malko îi rezumă situaţia, fără să omită seara petrecută cu Anne-Liese.

— Am impresia că S.B.-ul se foloseşte de mine pentru a continua propria sa anchetă, zise el. Ei nu cunosc nici măcar probele care există contra lui Ziolek. De aceea contează pe mine pentru a le strânge şi atât timp cât eu nu voi reuşi, ei vor veghea asupra mea. Pe

acest preot, Jacek Pajdak, îl cunoaşteţi?

— Da, recunoscu americanul. El este foarte cunoscut. Este un animator al ZNAK-ului, grupul catolic liberal.

— Deci, dacă poate să mă ajute, o va face, concluzionă Malko.

În Polonia comunistă, biserica catolică continua să fie o forţă pe care se putea conta. 95% din polonezi sunt catolici practicanţi şi chiar omnipotentul Partid Muncitoresc Unit Polonez nu-şi permitea să lovească în biserică.

— Vă dau timp până astă seară, zise americanul, fără entuziasm. Fiţi atent la Anne-Liese.

Malko surâse:

— Ce cred ei? C-o să mă destăinuiesc în pat?

Americanul nu surâse.

— Oamenii din est au mereu aceleaşi metode, remarcă el. Este un sistem practic de a vă „marca" fără a folosi prea multă lume. Au şi ei probleme de personal. Când dumneavoastră vă pregătiţi să „ridicaţi pânzele" ei activează dispozitivul de supraveghere intensivă. Ea observă cu ce oameni vă-ntâlniţi, dumneavoastră aţi putea să lăsaţi să vă scape o informaţie importantă şi dacă veţi încerca să fugiţi, ei vor încerca altceva.

— Nu am să-ncerc să le scap, zise Malko.

Când te afli în contact cu un agent inamic, ai mereu o minusculă şansă de a-l întoarce. Acest procent de eşecuri mortale îl excita pe Malko. Exista printre cei un milion şi jumătate de locuitori ai Varşoviei, o femeie care deţinea secretul teribil. Trebuia să o găseşti înaintea celorlalţi.

Cyrus Miller se sculă cu greutate.

— Eu nu vă urez noroc, spuse el. Eu vreau să vă văd aici în această după amiază, dacă aflaţi ce trebuie O.K.?

— O.K., zise Malko.

Şeful Sucursalei C.I.A. opri deflectoarele electronice şi deschise uşa „coliviei".

*

* *

Malko ieşi din Biserica Sainte-Anne un pic încălzit. Trebuia să ai o voinţă de fier pentru a relua drumul prin frig. Era cea de a patra biserică în care intrase de când plecase de la ambasadă. Cum să-i amuze altfel pe urmăritorii săi? El începuse cu Biserica Sfintei Cruci, în care era păstrată cu pioşenie inima lui Frederic Chopin. Era un obicei care ar fi trebuit generalizat. Împărţind echitabil toate măruntaiele marelui muzician, s-ar fi favorizat din plin turismul.

O rafală glacială îi îngheţă dintr-o dată nasul şi urechile. El îşi înfundă mai mult mâinile în buzunare şi se-ndoi sub suflarea vântului îngheţat. Următoarea era cea bună, dar înainte să intre, el trebuia să

ia o măsură de precauţie în plus. Traversă în fugă Piaţa Zamkowy şi intră încet pe Ulica Swietojanska, la marginea oraşului vechi.

Era ceva incredibil: fiecare casă fusese reconstruită exact aşa cum era ea înainte de război. Refacerea fusese atât de perfectă, că părea un decor de film. Alt semn insolit, era liniştea. Accesul maşinilor era interzis, iar trecătorii se grăbeau fără zgomot prin vântul îngheţat venind dinspre Vistula.

Un zgomot neaşteptat, rupse liniştea: muzicieni ambulanţi şi îngheţaţi cântau la colţul străzii Zapiecek.

În faţa restaurantului *Krokodyl*, două trăsuri aşteptau posibili clienţi.

Malko intră în gangul de la numărul 27, unde intrase cu Wanda Michnik. El îl traversă şi ieşi într-o curte. Era un mic perete spre dreapta, cu o înălţime de doi metri, pe care îl escaladă şi sări în partea cealaltă.

De-abia ajunse pe pământ, că Malko auzi paşi fugind prin curte. Erau urmăritorii lui.

Ei merseră spre strâmta stradă Pivna. Alte două străzi o traversau la scurtă distanţă şi nu puteau şti pe care din ele o luase Malko. Acesta mai aşteptă puţin, după care escaladă zidul şi făcu drumul întors, ajungând din nou pe Rynek. El trecu pe lângă doi miliţieni care se certau cu proprietarii birjelor şi o luă la stânga pe strada Nowomiezka care mergea spre „barbacane”, zidurile de apărare ale oraşului vechi.

O sută de metri mai departe, el trecu un fel de pod rabatabil flancat de două turnuri şi ieşi din oraşul vechi. Biserica Dominicanilor era chiar în faţa lui, la intersecţia dintre Freta şi Moskowa. El intră, coborî câteva trepte şi se opri în penumbră. Se simţea bine pentru că nu-i mai era frig. Aşteptă ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul. Biserica era compusă dintr-o navă principală şi două laterale. El ştia că părintele Jacek Pajdak spovedea în cel din partea stângă. Malko trecu prin faţa statuii Sf. Hyacinth, patron al bisericii şi privi în urmă. Nimeni nu mai intrase după el, deci îşi păcălise urmăritorii.

Pătrunse în micul naos.

Bărbaţi şi femei aşteptau îngenunchiaţi să le vină rândul pentru a se spovedi. Malko citi numele pe confesionale. Al treilea purta numele lui Jacek Pajdak. Trei femei aşteptau în faţă şi două stăteau îngenunchiate de fiecare parte a confesionalului. Malko se aşeză şi el în genunchi, aşteptând să-i vină rândul. În momentul în care una dintre femei sfârşi, el se grăbi tăind calea vecinei sale şi luă loc în confesional, trăgând perdeaua.

El aşteptă cu inima bătând puternic, temându-se de un eventual scandal, dar aici interveni caritatea creştină. După câteva secunde, mica vizieră de lemn care-l despărţea de preot culisă înaintea lui şi o voce de bărbat întrebă:

— Cu ce te pot ajuta fiule?

— *Prosze Ksigzza Pajdak*?[33] întrebă Malko.

— *Tac*[34]*.*

— Eu vin din partea Marylei Nowicka, murmură Malko.

— Aşteptaţi! Ieşiţi din acest confesional, spuse cu voce vioaie preotul.

Mai mult surprins, Malko ieşi din confesional şi se găsi în faţa unui obraz rubicond şi grav, deasupra unei sutane uzate. Preotul Jacek Pajdak îl măsura cu un aer inchizitorial. El o îndepărtă cu un gest de nerăbdare pe o femeie care ceru să intre în locul lui Malko. Luându-l pe acesta de braţ, îl duse în faţa unui stâlp şi se înfipse în faţa lui.

— Ce doriţi dumneavoastră? Maryla Nowicka mi-a spus cine sunteţi.

Malko merse drept la ţintă, şuşotind, ca şi când ar fi avut o mulţime de păcate pe conştiinţă.

— Instituţia pentru care lucrez bănuieşte că Roman Ziolek este agent al S.B.-ului şi că el manipulează dizidenţii provocându-i pentru a fi descoperiţi. S-ar părea că una dintre penitentele dumneavoastră, deţine o probă în acest sens. Aş vrea să intru în contact cu ea.

Pajdak coborâse capul, ca şi când Malko l-ar fi acuzat pe el însuşi. Deodată el zise cu voce joasă:

— *Moj Boze!* Roman Ziolek!

Era mai multă tristeţe decât neîncredere în vocea lui.

— De ce nu ne-ntoarcem în confesional? sugeră Malko. Acolo am fi mult mai liniştiţi.

— Nu, n-ar fi prudent. Agenţii Serviciului 4 al S.B. instalează câteodată microfoane şi de altfel, eu i-am spus lui Maryla că nu ştiu nimic despre femeia aceea, nici numele nici adresa.

— Dar, din ceea ce v-a spus la spovedanie?

Părintele îl fixă cu o privire care putea pune pe fugă un demon de primă mărime.

— Nici măcar pentru a-mi salva viaţa n-aş trăda secretul spovedaniei. Tot ce vă pot spune este că nu mi-a spus nimic care să vă poată ajuta. Ştiu ca locuieşte singură la Kamionek, dar va fi în mod sigur aici duminica viitoare între orele nouă şi zece.

Era miercuri, deci trebuia să aştepte încă patru zile.

— Duminica este prea departe, zise Malko. Am nevoie de această informaţie astăzi…

Părintele Pajdak îşi lăsă capul în jos cu tristeţe.

— Aş dori foarte mult să v-ajut, dar nu am cum.

Tăcură câteva secunde. Malko era disperat. Dumnezeu ştia ce-l aştepta la ieşirea din acea biserică. Penitenţii din jurul lor începeau să

---

[33] Părintele Pajdak (n.a.).

[34] Da (n.a.).

se impacienteze. Deodată, preotul păru să-şi amintească ceva.

— Mă gândesc la ceva care v-ar putea fi de folos, spuse el. Pentru Crăciunul care a trecut, această femeie mi-a adus o cutie de caviar. Cum eu nu voiam să primesc, ea mi-a spus că îl vindea pe piaţa neagră, că nu o costa scump, ci doar 8000 de zloţi kilogramul, ceea ce însemna preţul oficial.

Malko îl privi perplex.

— Unde ne poate duce asta?

— Cred că a vrut să spună că lucrează într-un „bazar". Ştiţi că există mai multe în Varşovia. Acolo se vând de toate, lucruri noi, lucruri vechi şi lucruri la negru.

— Unde?

— Oh! Acestea sunt răspândite peste tot.

— Dumneavoastră mi-aţi spus că această femeie locuieşte în cartierul Kamionek. Există aşa ceva pe-acolo?

Preotul îşi încruntă sprâncenele.

— Aşteptaţi! Cred că există aşa ceva la Praga. Nu este prea departe – cel din Rozyckiego. De altfel, acolo puteţi găsi o persoană care v-ar putea informa, dar ea nu prea este demnă de încredere. Este vorba de un preot. În fine, el nu mai practică, nu mai are parohie. El trăieşte cu o femeie. Este un desfrânat. Asta încă lipsea din colecţie. Malko se gândi la reţeaua Zydowski. Putea fi acelaşi.

— N-are importanţă. De ce m-ar putea ajuta? întrebă Malko. Cum se numeşte?

Părintele Pajdak coborî capul ca şi când i-ar fi fost ruşine pentru celălalt.

— Jacisk Mikolawska. El a avut o mică parohie aproape de Wilanow. O femeie l-a prezentat unor traficanţi de obiecte de artă şi el a-nceput să fure, pentru a-i putea da bani acelei femei. El a fost izgonit în mod ruşinos din biserică. În final, a plecat cu ea. Mi s-a spus că-n prezent lucrează cu o bandă care pradă biserici în Polonia. El are un mic butic la Rozyckiego. Îl veţi găsi cu uşurinţă. Este un om foarte corpolent, cu o barbă roşiatică.

Malko ştia acum destul.

— Vă mulţumesc părinte, zise el. Sper să găsesc această femeie.

Părintele Pajdak îi adresă un surâs de încurajare:

— Dumnezeu să vă călăuzească în cercetările dumneavoastră, fiul meu.

El se închise în confesionalul său, asaltat de penitenţii lui. Malko străbătu naosul şi ieşi din biserică. Cu cât avansa în ancheta sa, cu atât mai mult se apropia de frontiera imposibilului. Ce să mai facă spre a-i păcăli pe urmăritorii săi, ca să-şi poată continua contactele? Tentaţia de a se duce în bazar era mare, dar două lucruri îl reţineau. În primul rând, el nu era sigur că nu va fi urmărit şi nu ştia de ce

elemente dispun aceştia. Apoi, el trebuia să dea raportul, să spună ce ştia şi unde se duce, pentru ca cineva să-i poată lua urma. Deci, direcţia era Ambasada SUA.

*

* *

Văzându-l pe Cyrus Miller, Malko îşi dădu seama imediat că existau noutăţi şi acestea nu erau bune. De altfel şeful Sucursalei C.I.A. nu aşteptă să intre în „colivie” pentru a-i spune vestea. Înainte ca Malko să povestească despre rezultatul vizitei sale, Cyrus Miller îi zise:

— Maryla Nowicka a fost arestată, îi spuse el.

Capitolul XII

Căpitanul Stanislas Pracek o contemplă gânditor pe Maryla Nowicka, suflând în port-ţigaretul său gol. Ea fusese arestată în ajun şi, intenţionat, fusese împiedicată să doarmă toată noaptea, fiind ţinută în picioare, într-o celulă puternic luminată a centrului de interogatorii, într-un vechi palat nu departe de sediul partidului, cu o grădină părăginită şi gratii ruginite la geamuri. Celulele erau instalate în vechile subsoluri, sălile de interogatoriu la parter şi birourile la etajul unu. Doar ofiţerii S.B. Aveau acces la acest centru, care nu avea o existenţă oficială. În bugetul Serviciului 1 de care depindea, el figura ca „centru de documentare”.

— Sunteţi hotărâtă să ne ajutaţi? o întrebă ofiţerul S.B. Cu o voce tăioasă.

Cu faţa acoperită de sudoare şi ochii închişi, Maryla Nowicka nu răspunse, dar ea îşi relaxă uşor pulpele şi călcâiele sale atinseră solul timp de o fracţiune de secundă. Imediat, miliţianul în uniformă care o păzea, foarte tânăr, o lovi peste fese, cu măciuca de lemn pe care o ţinea în mână.

— Stai dreaptă, căţea!

Căpitanul Pracek scoase un mic şuierat suflând în port-ţigaret şi zise pe un ton reprobator:

— Nu se vorbeşte aşa cu o suspectă, zise el pe un ton sentenţios.

Cu faţa plouată, miliţianul care voise să facă exces de zel, coborî capul. De patru ore, el veghea ca doctoriţa ginecologă să stea fără încetare în vârful picioarelor. „Stoika” era modalitatea de tortură favorită a S.B.-ului, perfectă pentru a înfrânge voinţa şi rezistenţa fizică şi care în plus, nu lăsa nici o urmă. Maryla o cunoştea. Ea nu ignora faptul că S.B-ul nu recursese la violenţele fizice decât în cazuri foarte grave. Simţind în vocea ofiţerului tendinţa spre conciliere, ea-şi întoarse capul spre el.

— Aş vrea să vă ajut, spuse ea, dar nu am nimic să vă spun faţă de ceea ce am declarat. Vă rog să mă eliberaţi. Este un abuz felul cum vă comportaţi cu mine.

Căpitanul Pracek nu-i răspunse. Avea ordine scrise de la Serviciul 4 pentru a o face să vorbească pe Maryla Nowicka, pentru a o determina să spună ce informaţii i-a dat agentului străin, prin orice mijloace. Generalul comandant al S.B. îi dăduse ordinul personal prin telefon. Era marele joc.

— Dacă vă încăpăţânaţi să nu răspundeţi, zise căpitanul, veţi fi foarte aspru judecată şi condamnată pentru contacte avute cu un spion. Riscaţi douăzeci de ani de închisoare, sau chiar mai mult. În orice caz, spionul deja a fost arestat şi a mărturisit. Aţi face bine să-i urmaţi exemplul. Se va ţine cont de acest lucru.

Maryla Nowicka tremura din toate încheieturile încercând să rămână în vârfurile picioarelor, pentru a nu-i oferi ofiţerului S.B. spectacolul unei noi înfrângeri, dar era imposibil. Deodată, ea se prăbuşi într-un hohot de plâns de oboseală şi umilinţă. Căpitanul Pracek îl opri pe miliţianul care tocmai voia s-o lovească.

— Condu-o în sala nr. 3, zise el.

Miliţianul îşi lăsă bâta din mână şi se aplecă asupra doctoriţei pentru a o sili să se ridice, ceea ce reuşi cu mare greutate. Maryla Nowicka nu se putea ţine pe picioare. Ea avea ochii tulburi. Miliţianul trebui s-o ia cu un braţ pe după umeri, pentru a o scoate din cameră. Furios din cauza acestui efort suplimentar ce trebuise să-l depună, el îi spuse:

— Acolo o să regreţi.

Sala numărul 3 era cea a interogatoriilor „în forţă”.

*

* *

Miliţianul o lăsă pe ginecologă să se aşeze în fotoliu şi profitând de absenţa oricărei rezistenţe, îi legă bustul, gâtul, încheieturile mâinilor şi gleznele cu curele de piele fixate de fotoliu.

Camera nu avea altă mobilă decât acest scaun de dentist, cu toate accesoriile sale, o masă de lemn murdară de pete închise la culoare şi o bancă. Pereţii erau tapisaţi cu plută şi uşa dădea într-un culoar tapisat cu piele. Scânduri mari fixate în dreptul ferestrelor împiedicau zgomotul să iasă pe-acolo.

Singura lumină era cea furnizată de un tub de neon fixat deasupra fotoliului de dentist, care dădea o lumină sinistră cu reflexe albăstrui.

Un miliţian fixă un fel de jug metalic, prelungind spătarul fotoliului şi imobilizând complet capul victimei. În fine, îi strecură în gură o proteză de cauciuc, asemănătoare cu cea care protejează dantura boxerilor, dar care la cele două extremităţi avea două tije de oţel care se-mpreunau după ceafă, împiedicând subiectul să se debaraseze de aparat şi obligându-l să ţină în permanenţă gura deschisă.

Maryla Nowicka îşi deschise ochii şi privirea sa se-ncrucişă cu cea a miliţianului. Ceea ce acesta din urmă putu să citească, îl făcu să se simtă ruşinat. El nu se abrutizase încă. Ieşind din cameră, el se lovi de doi oameni – căpitanul Pracek şi un om în bluză albă, şters şi slab, cu faţa prelungă şi ochii fără culoare.

— Tu păzeşti uşa, îi spuse căpitanul Pracek. Nimeni să nu intre.

El nu mai avea port-ţigaretul. Apropiindu-se de fotoliu, el se aplecă asupra Marylei Nowicka, care-şi dădea seama ce-o aşteaptă. Acum, ea îşi mai revenise puţin.

— Deci? întrebă el. Ce ţi-a cerut?

— Dacă cunosc oameni care sunt dispuşi să lucreze cu el, răspunse Maryla Nowicka, care avusese timp să reflecteze, hotărându-se să-i

arunce câteva fărâmituri.

— Bun, zise căpitanul Pracek. Deci recunoşti că ai lucrat ca spioană.

— Da, zise Maryla Nowicka.

Ofiţerul se aplecă şi mai mult spre ea, continuând mereu cu aceeaşi voce gravă.

— Şi tu i-ai dat nume?

— Nu. Nu cunosc pe nimeni dispus la treaba asta.

— A! E bine.

Căpitanul Pracek ridică capul cu un surâs satisfăcut. Deodată surâsul i se şterse şi se aplecă asupra Marylei urlând:

— Murdara! Mincinoaso! Cât crezi c-o să-ţi mai baţi joc de mine? Eu ştiu pe cine caută! Tu l-ai trimis să vadă pe cineva? Pe cine? Pe cine?

El ţipa ca un apucat. Maryla Nowicka închise ochii şi Pracek se calmă brusc. El se-ntoarse către omul cu bluză albă, care aştepta în linişte. Witold Borowski era dentist de profesie şi familia lui se găsea pe teritoriul anexat de Uniunea Sovietică iar S.B.-ul îi întreţinea speranţa de a obţine un transfer, cu condiţia 1 să le facă mici servicii. Căpitanul Pracek îl luă de-o parte.

— Îmi garantezi că asta nu lasă urme?

Dentistul aprobă:

— După câteva ore nu se va putea vedea nimic. Saliva decolorează cavitatea.

— Foarte bine, începe-ţi treaba! Pentru început, o bucată mai mică.

Dentistul se apropie de fotoliu şi luă o freză rotundă de tungsten. Era un aparat vechi al cărui motor se-nvârtea cu o turaţie între 20.000 şi 75.000 de turaţii pe minut. Indiferent dacă turaţia era mare sau mică, durerea era violentă. El strecură extremitatea frezei între maxilarele ţinute depărtate şi puse freza pe un molar de pe maxilarul inferior.

— Dă-i drumul, zise Pracek.

Witold Borowski apăsă pedala, încercând cu orice preţ să evite privirea Marylei Nowicka. Mâna îi tremura. Frezarea unui dinte viu provoca o durere oribilă, insuportabilă, inumană. Maryla Nowicka îşi goli plămânii de tot aerul pe care-l conţineau şi îşi înfipse unghiile în pometii obrajilor. Borowski se bâlbâi:

— Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă, doamnă...

Sfârşitul frazei se pierdu în urletele femeii. Ea sperase să se poată stăpâni, dar fusese imposibil. Freza atinsese terminaţiile nervoase care urcau la nivelul smalţului. Întinsă ca un arc, reţinută de cercurile de oţel care-i fixau gâtul şi fruntea, ea urla ca un animal.

Dentistul luă piciorul de pe pedală, cu fruntea leoarcă de sudoare:

— Continuă!

Ordinul veni sec, ca un pocnet de armă. Dentistul, ascultător, reluă freza şi puse din nou piciorul pe pedală. În câteva secunde milimetrul

de smalţ fu perforat şi freza muşcă din pulpa străbătută de multe terminaţii nervoase.

Urletele Marylei Nowicka deveniseră atât de stridente că-l făcură pe căpitanul Pracek să se retragă instinctiv, ca şi când ţipetele l-ar fi putut răni. Cu dinţii strânşi pe mânerul frezei, cu ochii bulbucaţi, ginecologa urla terorizată. Cureaua care-i imobiliza mâna stângă cedă deodată. Mâna sa măturâ tot de pe masă, freza, tot aparatul. Ea continua să sufere, să urle, cu impresia că freza îi trecea prin creier. Căpitanul Pracek îl trase pe dentist în spate.

— Aşteaptă!

El luă o curea de rezervă de sub fotoliu şi legă din nou braţul stâng al doctoriţei de fotoliu. Maryla Nowicka tăcu. El se aplecă asupra ochilor ei închişi şi maxilarelor strânse.

— Acum, zise el, eşti gata să răspunzi?

Maryla Nowicka nu-şi descleştase nici măcar maxilarele. Ea ştia că trebuie să rabde, să rabde, pentru a-i da timp lui Malko să-şi continue ancheta. Căpitanul Pracek dădu din cap, plin de compătimire afectată:

— Idioato, o să-ţi sape toţi dinţii. Vei deveni ştirbă. Pe urmă o să se găsească altceva, dar nu te vom slăbi, până nu vom obţine ce vrem.

El se retrase şi făcu semn dentistului să reînceapă.

*

* *

Cuvintele avură asupra lui Malko efectul unor lovituri. El revăzu imaginea Marylei Nowicka îndepărtându-se în frig. Adversarii săi nu pierduseră timpul. Cyrus Miller îl conduse în ascensor şi spuse:

— Asta nu schimbă mult lucrurile.

Malko ştia ce vrea să spună. Dacă ginecologa vorbea, polonezii începeau la rândul lor, s-o caute pe misterioasa logodnică a lui Roman Ziolek şi ei aveau şanse mai mari s-o găsească înaintea lui Malko. De asemenea, ei puteau crede că el deja a găsit-o şi ar putea încerca să-l neutralizeze, sau să-l facă să vorbească. El evalua toate aceste posibilităţi în mintea lui. Soarta sa era în mâna Marylei Nowicka.

— Pentru mine, asta nu schimbă cu nimic situaţia, zise el.

Cyrus Miller ridică capul.

— Dumneavoastră aveţi gânduri sinucigaşe…

Malko surâse cu tristeţe.

— Nu, dar acum este o chestiune de ore sau de zile. Dacă eu n-o găsesc pe această femeie, o vor găsi polonezii şi o vor lichida. Noi am avut destul de furcă până am aflat de ea. Nu se va mai găsi un al doilea martor-minune pentru a-l înfunda pe Ziolek…

— Bravo, zise Miller, dar va trebui să vă ajute diavolul pentru a reuşi performanţa, cu S.B.-ul pe urmele dumneavoastră.

— Atâta timp cât nu voi găsi nimic, nu există nici un risc. Eu sunt dihorul lor de vânătoare. Dar din momentul în care dinţii mei se vor

înfige în pradă, ei vor încerca să mă oprească. Numai că, domnule Miller, dihorii au şi ei dinţi şi sunt foarte şireţi…

Ascensorul se opri la parter şi cei doi bărbaţi ieşiră din cabină.

— Eu am cunoscut oameni ca dumneavoastră, zise şeful Sucursalei C.I.A. Toţi au murit în împrejurări dezagreabile. Eu nu vă doresc acest lucru, dar… Pentru ultima dată, doriţi să renunţaţi, da sau nu?

— Nu, zise Malko, nu încă. Am înaintat şi continui.

— Atunci, mergeţi în iad, zise Cyrus Miller cu umor.

— Acolo mă duc, zise Malko.

El ieşi din ambasadă, înveselit şi totodată tensionat. La urma urmei, C.I.A. totdeauna făcuse un joc ambiguu. În acelaşi timp îl îndemnau să renunţe, dar îl lăsau să continue până la limita imposibilului. Ca prin minune, un taxi gol urca pe Sobieskego. Malko îi dădu adresa Hotelului *Victoria.* Inventase un mijloc amuzant de a contra S.B-ul.

Cel puţin, aşa credea el.

Ajuns la hotel, el nu urcă în cameră ci se-ndreptă spre cabinele telefonice de lângă biroul recepţiei, căutând numărul de telefon pe care i-l dăduse Anne-Liese. I se răspunse după ce sună de două ori. Vocea calmă a polonezei se-ncălzi din momentul în care-l recunoscu pe Malko.

— Ce surpriză plăcută să-mi daţi telefon, spuse ea.

— Mă plictisesc, zise Malko. Am nevoie de un pic de frustraţie…

Ea râse.

— Sunteţi masochist. Foarte bine, pot să vă ofer altceva, dacă vreţi. Veniţi să mă vizitaţi.

— S-a mai încălzit şi am poftă să ies la aer, zise Malko. În această dimineaţă am vizitat mai multe biserici şi asta nu-i o treabă prea veselă.

Se auzi din nou râsul ei în telefon.

— Vreţi să vă duc undeva să cumpăraţi caviar? îi propuse Anne-Liese. Apoi putem merge să mâncăm împreună la mine?

Malko lăsă să treacă câteva secunde.

— Este o idee bună, zise el în sfârşit. Când?

— Într-o oră la dumneavoastră la hotel, zise Anne-Liese.

— La bar, zise Malko.

*

* *

Anne-Liese intră în barul verzui solemnă, ca o navă intrând într-un port, urmărită de privirile lacome ale rarilor consumatori, care se dezumflară când ea se duse şi s-aşeză lângă Malko.

— Deci, zise ea, v-aţi plimbat fără mine?

— Da, recunoscu Malko. Am vrut să vizitez Stare Miasto. Este extraordinar, atât de frumos. Dar ce frig!

Chelnerul aduse o votcă pentru Anne-Liese. El abia se atinsese de

paharul său cu Beck’s. Pieptul ei monumental era de astă dată mulat de o bluză închisă până la gât cu zeci de nasturi, fapt care-i punea şi mai tare în evidenţă masa impresionantă a sânilor.

Malko tăcea, nedorind să spună vreun cuvânt care s-o pună în gardă pe poloneză. El căscă.

— Mă-ntreb la urma urmei, ce-ar fi dacă nu o să mă duc să-mi fac siesta…

Anne-Liese îl privi cu un aer şocat.

— Dumneavoastră nu doriţi caviar!

— Nu se găseşte şi la hotel?

— Nu e bun. Veniţi să vedeţi. Este un loc amuzant.

— Bine, zise Malko. În acest caz, luăm un taxi şi să mergem acolo.

Anne-Liese era deja în picioare. Sânii săi erau aţintiţi înainte ca două obuze calibrul 155. Malko o preceda încântat de el. Operaţiunea de „deturnare” începuse, fără ştirea principalei interesate… Dar şi roata ruletei ruseşti se-nvârtea.

— Aaaaaah!

*

* *

Ţipătul Marylei Nowicka străbătu prin uşa închisă a sălii nr. 3 şi se răspândi prin tot centrul de interogatoriu ca un miros în eter.

Cei doi miliţieni de gardă schimbară un surâs forţat şi forţat glumeţ. În biroul alăturat, o secretară îşi băgă nasul mai mult în maşina sa de scris. Arareori un interogatoriu se prelungise atât de mult. Fiecare şedinţă dura în medie o jumătate de oră, adică timpul necesar pentru a perfora unul sau doi dinţi. Niciodată mai mult, pentru că durerea cauza leşinul persoanei.

Poarta se deschise şi căpitanul Pracek făcu semn celor doi miliţieni să intre s-o ia pe prizonieră. Dentistul era pe punctul de a-i desface legăturile. Maryla Nowicka zăcea în fotoliu cu capul pe spate, lividă, cu faţa suptă, cu o venă zbătându-i-se nebuneşte pe gât.

Dentistul se pregătea să-şi demonteze freza cu un aer ruşinat. Miliţienii o luară pe ginecologă de subţiori şi o traseră afară din cameră. Ea nu era capabilă să meargă.

— Duceţi-o la subsol, zise Pracek, sec.

El era furios. Confuz, el simţea că pierduse prima manşă a luptei sale îndoielnice. Sigur, Maryla Nowicka era distrusă din punct de vedere fizic, dar Pracek îşi dădea seama că ea nu era vătămată decât la exterior. El surprinsese, atunci când dentistul oprise supliciul femeii, o luminiţă în ochii săi cenuşii, care trăda existenţa unei energii interioare, încă rebele.

Era semnul unei victorii mute. El nu reuşise să-i străpungă rezistenţa mentală, nu-i anihilase puterea de sacrificiu. Nu reuşise să-i răstoarne scara valorilor, să-i strice resorturile intime, nici să fisureze

sistemul ei de apărare. Într-un cuvânt, el eşuase, ceea ce nu trebuia să se-ntâmple. El îşi dădu seama că în supliciul său lipsise un element principal, care trebuia introdus în următorul interogatoriu. Dacă nu va reuşi, va urma un nou eşec. Maryla Nowicka era un adversar de temut, ceea ce-i dădu o nouă idee. Când miliţianul veni de sus, el îi ordonă:

— Du-te şi adu prizoniera. Mergem la Beniaminov, la terenul de exerciţii.

Miliţia poseda un teren de manevre în pădurea Beniaminov, nu departe de Varşovia unde se antrenau trupele de şoc, goleniow-ii.

*

* *

Cei doi miliţieni o smulseră pe Maryla de pe canapeaua unde se aşezase. O mobilă ciudată în acest decor modern. Nimeni nu ştia cum ajunsese ea acolo. Ginecologa le aruncă o privire stinsă, năucită. Cariile sale artificiale o ţineau într-o stare de durere permanentă. Nu-i lăsau nici o secundă de linişte. Ea încercă să se zbată.

— Nu, nu, vă rog, îi imploră ea cu ochii în lacrimi.

Unul din miliţieni zise pe un ton glumeţ:

— Nu te nelinişti, frumoasa mea. Nu se vor mai ocupa de dinţii tăi. Vei merge la plimbare.

Ea tăcu. Numai ideea de freză îi producea starea de vomă. Ascultătoare, ea se lăsă dusă până la maşina miliţiei care staţiona în spatele imobilului.

I se puseseră cătuşe la mâinile legate la spate. Erau aproape minus zece grade şi zăpada scârţâia sub paşi. Ea se-ntreba unde oare o duceau.

Ei merseră cu maşina aproape o oră. Maryla Nowicka nu ştia unde se găseau. Când maşina începu să se zgâlţâie, ea înţelese că au părăsit şoseaua. În sfârşit, camioneta se opri şi un miliţian o dădu jos pe ginecologă. Ei erau în mijlocul pădurii, aproape de un mic lac. Căpitanul Pracek o duse pe Maryla spre un ponton unde erau legate mai multe vaporaşe, înaintând câţiva metri pe suprafaţa îngheţată a lacului. El legă o coardă de cătuşe, păstrând celălalt capăt în mâna lui. Îmbrăcată doar în rochie, Maryla Nowicka tremura din toate încheieturile. Pracek o trase de păr.

— Pentru ultima dată te-ntreb, ai de gând să vorbeşti?

— Eu nu ştiu nimic.

Cu un singur gest, ofiţerul o împinse de pe ponton. Gheaţa se sparse sub ei şi femeia dispăru în lacul îngheţat. Imediat, Pracek ajutat de un miliţian, trase de coardă până ce capul ei apăru la suprafaţă, în mijlocul gheţei sparte.

— Ai să stai acolo în apă până vei vorbi, ţipă el.

Maryla avea o senzaţie bizară. La-nceput, frigul muşcase de parcă

ar fi ars-o. După câteva secunde, ea simţi o toropeală brutală care-i întrerupea orice senzaţie. Ea se-ntrebă cât timp putea oare să reziste în această apă la numai câteva grade. Cu braţele atârnate de coardă, ea încercă să se gândească la ceva agreabil.

Numai să nu fie în zadar.

Pe ponton, căpitanul Pracek tropăia din picioare ca să se mai încălzească. Nimeni nu putea suporta în acelaşi timp o durere intolerabilă şi certitudinea că va muri.

Capitolul XIII

O liniște apăsătoare, insolită învăluia imensul bazar Rozyckiego, în ciuda sutelor de oameni care se precipitau pe aleile de pământ bătătorit, la fel de înghesuiţi ca în metrou la ora şase seara. Oamenii aveau feţele grave – nici un hohot de râs, nici o conversaţie. Se înghesuiau, se călcau, se strecurau, umăr la umăr, fără să-şi ceară scuze, de parcă nici nu s-ar fi văzut, ca şi când ar fi fost despărţiţi unii de alţii de o linie invizibilă.

Nici măcar pieptul lui Anne-Liese nu atrăgea atenţia.

Ea luă braţul lui Malko plină de voie bună:

— Veniţi cu mine!

Ei se-nfundară pe o alee la stânga. Bazarul în aer liber semăna cu o gigantică piaţă de vechituri cu standuri unde se vindeau de toate – încălţăminte, antichităţi şi îmbrăcăminte. Aproape totul se negocia pe piaţa neagră. Un om îmbrăcat într-o canadiană se apropie de Anne-Liese şi îi spuse ceva la ureche. Ea se-ntoarse spre Malko:

— Are bijuterii de vânzare. Vă interesează? Este vorba de diamante... Eu ador diamantele.

— Ce provenienţă au? întrebă Malko amuzat şi în acelaşi timp intrigat.

Anne-Liese ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată. Probabil de la vechile familii, sau de la traficanţi, de la voiajori. Multe lucruri vin din Rusia. Toţi vor dolari. Aici nu prea se văd zloţi.

— Autorităţile tolerează această piaţă? întrebă Malko.

— Bineînţeles, zise Anne-Liese foarte serioasă. Noi suntem o ţară liberă. Ţăranii vin aici să-şi vândă produsele. Aici trebuie să-ţi faci cumpărăturile ca să mănânci bine.

În timp ce ei avansau prin mulţimea compactă, li se propuneau televizoare color, lame de ras, alte bijuterii, o puşcă de vânătoare japoneză... Era Mecca pieţei libere.

— Există şi antichităţi? întrebă Malko.

Anne-Liese îl privi mirată.

— Da, dar nu au mare lucru. Doar câteva icoane.

— Ador icoanele, afirmă Malko.

O sută de metri mai departe, ei ajunseră în faţa unui stand cu lucruri de ocazie, la care lucra un om cu barbă roşiatică, a cărui burtă se ascundea sub o masă murdară. Malko se opri. După fizicul său nu putea fiu decât Jacisk Mikolawska, preotul răspopit descris de părintele Pajdak.

Malko începu să cerceteze amalgamul de lucruri, sub ochiul interesat al proprietarului său. Acesta îi invită să treacă în spatele standului unde, graţie unei mici sobiţe, era aproape cald.

— Am o piesă unică, spuse el, cu un ton confidenţial. O Fecioară din Nurnberg în perfectă stare care ar face glorie unui muzeu, pentru un preţ ridicol.

— Cât? întrebă Malko.

— În zloţi sau în dolari?

— În dolari.

— 50.000.

— El se duce prin sate, îi explică Anne-Liese, caută prin toate bisericile vechi. Din fericire, nemţii n-au furat chiar tot…

— Să vedem această Fecioară din Nurnberg, ceru Malko.

Cu un gest solemn, preotul răspopit dădu la o parte o perdea cenuşie scoţând la iveală o superbă statuie de lemn intens colorat. Malko abia reuşi să-şi reţină o tresărire. Era o replică fidelă a celei în care fusese asasinat bătrânul anticar de la Viena.

Luând tăcerea sa drept o cădere în extaz, bărbosul roşcat, începu s-o laude:

— Nu-i aşa că-i superbă? Veche de trei secole…

Cu puţine şanse ea putea să aibă trei luni. Anne-Liese îşi descheie mantoul. Proprietarul Fecioarei căzu în extaz, ca şi când ar fi văzut dintr-odată Sfintele Moaşte. El abia se reţinea să nu pună mâna, ceea ce era de înţeles.

Pentru a se amuza, Malko îi zise:

— Dacă mi-o lăsaţi la un preţ convenabil, aş cumpăra această Fecioară, dar cum s-o scot din ţară?

— Nici o problemă, îl asigură bărbosul. Eu rezolv totul.

Malko se retrase un pas „admirând” falsa Fecioară din Nurnberg. Cercul era închis în acest fel.

— Am să mă gândesc, zise Malko. Vom reveni. Dumneavoastră aveţi cumva şi caviar? întrebă el surâzând.

Într-un mod ciudat, ochii răspopitului se aprinseră.

— Nu, zise el, dar ştiu eu unde puteţi găsi. La standul numărul 37, un pic mai departe pe stânga.

— Mulţumesc, zise Malko.

Ei se amestecară din nou în mulţimea tăcută şi ştearsă. Hainele lui Malko atrăgeau privirile. El ar fi putut pleca gol puşcă, dar plin de dolari. Un tânăr îl opri şi îi propuse să-i cumpere paltonul şi pantofii.

Inima lui Malko bătea mai repede. Ei se-ndreptau spre standul indicat de răspopit. În câteva secunde, el risca să se afle în faţa persoanei de care avea nevoie.

— Aici este, anunţă Anne-Liese.

Pe o plăcuţă era vopsit cu albastru numărul 37. De astă. Dată era un butic cu jucării. Câţiva superbi cozonaci cu rom şi stafide tronau în mijlocul unei îngrămădeli incredibile. În spatele unei matroane cântărind 120 de kilograme, înfăşurată în nişte zdrenţe fără nici o

formă, încălzindu-şi mâinile la un brasero, cu părul sub un fular.

Era oroarea întruchipată.

Chiar şi cu treizeci de ani mai puţin, ea nu putea fi frumuseţea ce-i fusese descrisă de două persoane.

Anne-Liese se aplecă şi îi spuse ceva la ureche. Matroana surâse complice. Răscolind într-un mic frigider, ea scoase o cutie de caviar de 500 de grame. Era rusesc. Malko examină cutia, gândindu-se cum să-i pună întrebarea al cărei răspuns îl interesa.

Duse cutia la nas: nici un miros.

— Asta-i tot ce are?

— Ea va mai primi mâine marfă. Preţul este 8000 de zloţi sau 70 de dolari.

Cu dorinţa de a o revedea cu orice preţ, pentru a încerca să înţeleagă, Malko spuse:

— Aş vrea două kilograme pentru mâine, zise el, se poate?

— Bineînţeles, zise femeia cea grasă.

Malko scoase 40 de dolari din buzunar şi aceştia îşi schimbară locul. Matroana împachetă cutia într-o hârtie şi îi strânse mâna cu putere, după ce-i dădu restul în zloţi.

Anne-Liese se lipi drăgăstoasă de Malko. Se înserase.

— Acum putem să sărbătorim! Nu mai lipseşte decât votca.

Malko reuşise să surâdă cu un aer nu prea gânditor. Unde era oare femeia pe care o căuta? O va găsi acolo mâine?

Ei ieşiră din Rozyckiego şi se postară la marginea trotuarului pentru a lua un taxi. Bineînţeles că maşini nu existau şi frigul era din ce în ce mai puternic. Anne-Liese se lipi şi mai tare de Malko.

— Am pus votcă la rece, spuse ea. Va fi minunat. Mi s-au trimis castane zaharisite din Germania.

Malko nu răspunse. De ce oare Anne-Liese cheltuia atâta energie pentru a-l duce la ea. I se aprinseră în cap toate semnalele de alarmă. Desigur, nu pentru a-l fotografia într-o companie galantă. El nu putea fi şantajat. Era altceva la mijloc, mai subtil, mai periculos. În timp ce el se gândea, un locotenent de miliţie ieşi din Rozyckiego cu braţele încărcate cu pachete şi se apropie de maşina de care se sprijineau ei, o mică Syrena de fabricaţie locală.

— Aşteaptă, zise Anne-Liese dezlipindu-se de Malko.

Ea se apropie de ofiţer şi-i spuse câteva cuvinte cu voce joasă, după care reveni lângă Malko.

— El acceptă să ne ducă pentru un dolar, spuse ea. Vino!

Se-ntunecase de tot şi erau puţine şanse să găsească un taxi. Malko urcă primul în Syrena, deloc liniştit. Avea senzaţia că merge să se arunce în gura lupului. Încercă să se asigure. Se spunea că S.B.-ul aştepta ultimul moment pentru a lovi. Exista o singură necunoscută şi aceasta de mare importanţă. Rezistase Maryla Nowicka, sau vorbise?

Anne-Liese se lipi de el.

— În cinci minute vom fi la mine.

Aceste cuvinte răsunară sinistru în urechea lui Malko.

*

* *

— Vă rog, omorâţi-mă, ah, omorâţi-mă! Vă implor. Nu mă lăsaţi aşa…

După o oră, Maryla Nowicka ţipa, implorându-şi călăul. Căpitanul Pracek se plimba pe ponton, fumând ţigară după ţigară, lovindu-şi bocancii unul de altul pentru a se-ncălzi.

Cei doi miliţieni se urcaseră în camioneta lor, unde se-ncălzeau cu o sticlă de votcă.

Doctoriţa se simţea la capătul puterilor, în pragul leşinului. Ea încerca, fără să reuşească, să-şi amintească cât timp se putea rezista în apa îngheţată fără să mori. Picioarele şi mâinile şi le simţea tari ca fierul. Respiraţia îi era scurtă şi o sudoare rece îi acoperea fruntea, dar mai ales, era durerea aceea insuportabilă, inumană, ca şi când i s-ar fi înfipt milioane de ace în carne vie. Cea mai mică mişcare i se preschimba în valuri de durere insuportabilă şi totuşi, ea nu voia să vorbească…

Căpitanul Pracek se apropie de marginea pontonului. Ţipetele femeii deveniseră neîntrerupte. Ea avea impresia că-i arsă de vie. Neliniştit totuşi, căpitanul Pracek se aplecă asupra victimei sale şi-i spuse cu o voce aproape amabilă:

— Ascultă, nu face pe nebuna. Noi vrem doar o informaţie, deci nu te mai încăpăţâna…

Urletele Marylei Nowicka se opriră dintr-odată. La-nceput, ofiţerul crezu că ea tăcuse din proprie iniţiativă şi că dorea să vorbească. Apoi, îi văzu ochii bulbucaţi şi bărbia îi căzu în apă cu buzele noduroase şi umflate.

El se ridică şi le făcu semne celor doi miliţieni să vină. Ei veniră în fugă. Pracek încerca deja să scoată corpul din apă şi ei îi dădură o mână de ajutor.

— A leşinat! spuse el.

Toţi trei reuşiră să scoată corpul femeii din lac şi-l întinseră pe ponton. Căpitanul Pracek începu s-o pălmuiască cu regularitate, dar fără nici un rezultat. Capul se mişca la fel cu cel al unei marionete. De la stânga la dreapta, dar ea nici măcar nu deschidea ochii şi pielea sa era la fel de îngheţată.

— *Psia Krew!*[35] zise Pracek, va trebui s-o reanimăm.

El întrevedea consecinţele unui accident.

„Târfă”, zise el printre dinţi, „este în stare să crape pentru ca să mă

[35] Sânge de câine (n.a.).

nenorocească”.

— Ar trebui s-o ducem la corpul de gardă, propuse unul din miliţieni, acolo au făcut focul.

— Să mergem acolo, zise Pracek.

Ei o duseră până la camionetă, o puseră în spate şi vehiculul se-ndreptă spre baraca în care era adăpostit corpul de gardă, pe un drum îngheţat. Nimeni nu spunea nici un cuvânt şi cei doi miliţieni încercau să disimuleze starea lor de beţie.

Zece minute mai târziu camioneta stopă în faţa clădirii în care era corpul de gardă, izolat în mijlocul unui câmp deschis. Căpitanul Pracek se năpusti înăuntru, unde patru soldaţi jucau cărţi în jurul unei mese joase. Alţii dormeau într-o încăpere vecină.

— Repede, strigă Pracek, aduceţi-mi pături calde!

În două minute, se făcu o adevărată harababură. Merseră şi smulseră păturile celor care dormeau. Miliţienii o dezbrăcară pe Maryla Nowicka care în continuare nu dădea nici un semn de viaţă. O înfăşurară în pături, aşezând-o pe masă. Căpitanul Pracek telefona grăbit pentru a găsi un medic „sigur”.

Unul din soldaţi avu ideea să pună o oglindă în faţa gurii ginecologei.

— Hei, dar nu mai respiră deloc! ţipă el.

Căpitanul Pracek reuşise să-l găsească pe medicul S.B.-ului, căruia îi descria simptomele Marylei Nowicka. Celălalt îi lăsă puţine speranţe.

— Probabil că i-aţi ţinut ceafa în apă, spuse el. Dacă temperatura sa este sub 30 de grade, este imposibil s-o reanimaţi. Data viitoare să nu mai lăsaţi pe nimeni mai mult de o oră şi ţineţi-i ceafa afară din apă.

— Băgaţi-i un termometru în cur, urlă Pracek.

Unul din miliţieni se precipită spre trusa de urgenţă, unde găsi un termometru pe care-l băgă în rectul femeii.

Căpitanul Pracek închise telefonul şi-şi aprinse o nouă ţigară, trăgând din ea nervos. După trei minute, miliţianul scoase termometrul şi-l examină. Ceilalţi soldaţi priveau scena tăcuţi.

— Douăzeci şi şapte de grade, anunţă soldatul.

Maryla era moartă.

Căpitanul Pracek strivi ţigara abia aprinsă, cu stomacul strâns de angoasă. Era pasibil de a fi dus în faţa curţii marţiale. Înainte de orice, trebuia să scape de cadavru.

— Vă veţi ocupa de treaba aceasta. Este destul teren viran aici. Luaţi şi vă cumpăraţi votcă.

El scoase din buzunar 500 de zloţi şi îi lăsă pe masă.

Era o adevărată pacoste. Nu mai avea decât să se ducă la Varşovia şi să le dea explicaţii şefilor săi, ceea ce nu era prea simplu.

Capitolul XIV

Rochia lungă de velur avea o crăpătură atât de lungă încât Malko anticipa umbra abdomenului. Anne-Liese îşi pusese ţinuta de luptă.

Lungiţi în pat unul lângă altul, cu o cutie de caviar şi o sticlă de votcă între ei pe o tavă, se priveau. Atât cutia de caviar cât şi sticla de votcă, erau aproape goale. Poloneza îi întinse lui Malko o felie de pâine prăjită cu caviar.

— Poftiţi.

Ochii săi albaştrii aruncară un fulger. El îşi spuse deodată că cele două linii negre care-i subliniau ochii ca două cicatrice, îi dădeau aerul unei vrăjitoare.

Marea oglindă Regence din faţa patului, le reflecta imaginile. Apartamentul era mobilat într-un fel bizar: mobile rococo, covoare chinezeşti, lustre stil 1900 care difuzau o lumină dulce, cu o instalaţie hi-fi într-un colţ. Era în acelaşi timp cald şi bine şi evident înţesat de microfoane. Oglinda mare atârnată de perete îi părea suspectă lui Malko. Imaginea Marylei Nowicka îl obseda. Ce-or fi obţinut de la ginecologă, ce tratament i-or fi aplicat?

La fiecare secundă, se aştepta să vadă zbirii S.B.-ului năpustindu-se în apartament. Anne-Liese se aplecă asupra lui şi-l întrebă cu voce gravă:

— La ce vă gândiţi?

— La dumneavoastră, îi răspunse Malko.

Dacă Maryla o fi vorbit, era ultima lui seară. Staţia hi-fi emitea nişte note triste ale unei sonate. El întinse mâna şi pipăi vârful unui sân, prin bluza de mătase încheiată până la gât cu câteva zeci de nasturi aşezaţi unul lângă altul.

Anne-Liese făcu un uşor gest de recul.

— Atenţie, pieptul meu este sexul meu!

Ea îl fixă deodată cu un aer deosebit. Alcoolul făcea să-i lucească ochii iar aceştia deveniseră mai luminoşi.

— Atunci e bine, zise Malko accentuând lejer apăsarea sa.

Anne-Liese nu mai mânca. Ea se mişcă descoperind o porţiune suplimentară de coapsă strânsă de corsetul negru.

— Câteodată stau şi-mi mângâi pieptul ore întregi, zise poloneza. Este un deliciu. Aş putea să leşin de plăcere.

Dacă şi asta nu mai era o invitaţie…

Dar bluza de mătase rămânea la fel de încheiată în spatele butonilor cu butonierele foarte dese. Malko se apucă să-i descheie începând de sus. Era de o lentoare exasperantă. Fiecare nasture nu elibera decât câţiva milimetri de carne albă. Anne-Liese îl observa cu un aer ironic. După ce el deschise câţiva nasturi, ea îi îndepărtă mâna şi îi încheie la loc cu dexteritatea unui prestidigitator.

— Nu acum, zise ea pe un ton ferm. Ţi-am spus să fii răbdător. Mai ia un pic de caviar.

Malko îi smulse bucata de pâine prăjită din mână şi-şi reluă treaba de Penelopă, desfăcând nasturii, unul câte unul. Dorinţa îi estompase pe moment orice altă preocupare. Votca îi servea drept tranchilizant. El nu bănuia de ce S.B.-ul dorise ca el să fie acolo, dar cel puţin să profite cât de cât. De astă dată Anne-Liese se apără cu mai puţină hotărâre.

Vârful degetelor sale atinse sutienul.

— Atenţie, zise Anne-Liese cu o voce strangulată. Pielea mea este atât de sensibilă!

Din nou ea opri mâna lui Malko. Era exasperant. Dar, de astă dată, ea îl îmbrăţişă cu violenţă, ca pentru a se scuza. Ea păru că vrea să-şi dea seama de starea lui, pipăindu-l accidental după care îşi îndepărtă mâna.

Un adevărat reflex de virgină speriată.

Furios de acest afront mut, el începu să se dezbrace. Anne-Liese îl lăsă până ajunsese în pielea goală, ca şi când asta n-ar fi privit-o, fără ca ea să-şi dea nimic jos de pe ea începând de la pantofii roşii, până la bluza infernală.

— Ai un corp frumos, îi zise ea.

Apoi, în mod neaşteptat, contrastând cu rezerva manifestată până atunci, ea se aplecă asupra lui şi începu să-i frece vârful unui mamelon cu o limbă foarte mobilă. Încet, mâna ei alunecă în jos şi se-nfăşură în jurul lui Malko. Ea începu să-l mângâie cu o mişcare regulată şi circulară.

Apoi, cu o lentoare exasperantă, gura ei părăsi pieptul lui Malko şi coborî urmând un itinerar sinuos, până la pântec. Era o mângâiere atât de uşoară încât el trebui să coboare ochii pentru a se asigura că buzele ei înlocuiseră mâna. Gura, când îl atingea când se ridica.

Ea îi privea sexul cu o expresie absentă. Nu puteai să-ţi dai seama dacă ea făcea un serviciu comandat, sau simţea o plăcere reală. Exasperat, Malko o apucă de ceafă şi-i coborî capul spre el.

El se aştepta la o rezistenţă furioasă, dar ascultătoare. Ea îi înghiţi sexul atât de adânc cât putea. În acelaşi timp, degetele ei îl mângâiau pe Malko cu uşurinţa unui fluture. Unul dintre ele se strecură pe sub el, gâdilându-l, enervându-i cu o tehnică perimată. Apoi, în mod neaşteptat, cu o forţă şi o dulceaţă incredibile ea se lipi de el, cât mai intim. În acelaşi timp gura Anne-Liesei executa un balet neînfrânat în jurul sexului pe care ea îl ţinea sugându-l cu zgomot.

Între cele două senzaţii, Malko se simţea copleşit de plăcere cu viteza unei rachete. Aceasta dură doar zece secunde. Degetul şi gura se retraseră în acelaşi timp. Anne-Liese se ridică cu o expresie zglobie în ochii săi albaştri.

— Gata.

Malko îşi reţinu înjurăturile care-i veneau la gură, ca nedemne de un gentleman. Cuprins de furie, el se aplecă asupra nasturilor desfăcând cinci sau şase. Anne-Liese îl lăsă, cu ochii închişi şi respirând repede.

— Aşteaptă, zise ea deodată.

Malko se lupta cu un nasture. El scosese la iveală cincisprezece centimetri din cei cincizeci. Deodată, Anne-Liese băgă mâna în decolteul său şi scoase o parte din sânul său stâng ca o doică pregătindu-se să hrănească un nou născut. Aureola era foarte largă, roşiatică cu un sfârc relativ mic.

— Linge uşor, zise ea. Foarte uşor.

Vocea sa avea o altă intonaţie, mai adevărată. Ochii săi căpătaseră o strălucire neobişnuită.

Malko aplecă capul asupra sfârcului sânului. Îndepărtând butonii descheiaţi, el avansă cu limba foarte uşor pe vârf. Anne-Liese mormăi.

— Foarte încet, ţi-am spus, foarte încet.

Apoi ea începu să ragă şi să geamă, în timp ce Malko îşi plimba limba pe mamelon evitând sfârcul. El termină sus cu o mişcare rapidă de răsucire şi Anne-Liese scoase un veritabil urlet. Corpul său se întinse în formă de arc de cerc, îl respinse pe Malko acoperindu-şi sânul şi rămase pe spate cu ochii închişi, inertă ca şi când ar fi leşinat. Malko o urmărea intrigat şi în acelaşi timp frustrat. Avea impresia că Anne-Liese tocmai îşi oferise mica sa recreaţie, o mică fantezie a ei, cu ocazia unui serviciu comandat. Sânii săi se ridicau rapid şi o venă i se zbătea în regiunea gâtului. Asta nu mai semăna cu o comedie.

El se-nverşună asupra bufonilor de la bluză, dar ea nu-l lăsă să mai desfacă nici unul…

— Lasă-mă, zise ea cu o voce indignată. Tu nu vezi că era să leşin? Este prea tare!

Lui Malko îi veni acum o poftă feroce de a privi acest piept nemaiîntâlnit, să-l mângâie şi să-l ţină în mâini. El încercă s-o mângâie dar ea îl respinse.

— Nu.

Ea se ridică şi începu să-şi încheie nasturii de la bluză.

— Ce faci acum? o întrebă Malko surprins.

— Nu vreau să te enervezi degeaba, spuse ea cu o voce gravă. Nu am intenţia să fac dragoste cu tine în seara asta. Cred că şi aşa ţi-am dat prea mult. Tu mă bruschezi…

Malko deveni mut în faţa acestui cinism. Acum începea să înţeleagă cum reuşise ea să-l ducă pe înaltul funcţionar german în cămaşa de forţă. Ea îl contempla, sigură de ea şi inaccesibilă. Dacă o priveai mai de-aproape, fusta grea de velur încheiată de brandenburguri şi bluza ermetică, formau o cuirasă impenetrabilă. Anne-Liese avea suficientă

forţă pentru a nu putea fi violată.

Văzând expresia lui Malko, ea se aplecă din nou, îi mai luă sexul câteva secunde în gură apoi se ridică revoltată.

Malko mormăi ca o fiară căreia îi iei bucata de carne.

— Mângâie-te, îi sugeră blând Anne-Liese. Vreau să te privesc.

Ea îi căută privirea. El era sigur că în secunda aceea ea nu lucra pentru S.B. Fără s-o scape din ochi, el făcu ceea ce îi cerea ea. Ochii cenuşii se măriră uşor, acesta fiind singurul semn de interes. Cu bustul foarte drept, conform obiceiului ei, cu o mână pe coapsa lui Malko, Anne-Liese studia membrul oferit, care creştea odată cu dorinţa. Ea trebuia să posede un al şaselea simţ sau o mare experienţă privind bărbaţii. În momentul în care simţea că Malko se apropie de orgasm, mâna Anne-Liesei o îndepărtă pe a sa.

În câteva secunde, cu mişcări lente circulare ca ale unei bucătărese care prepara o cremă, ea îl duse până aproape de orgasm. Ea îl privea la fel de impasibilă, apoi oftă şi spuse:

— Va trebui să mă culc. Mi s-a făcut deodată somn.

Din strălucirea ochilor ei, Malko îşi dădu seama că spectacolul n-o lăsase indiferentă. Anne-Liese poseda un autocontrol total. Deşi psihic se simţea liniştit, Malko era frustrat. Bună treabă.

Nu se petrecuse nimic supărător. Aceasta nu era deci decât pregătirea. S.B-ul dorea ca el să revină în acest bârlog de catifea. El începea să-nţeleagă jocul subtil al Anne-Liesei. El mai trebuia să afle doar un singur element. Îmbrăcându-se, el o întrebă pe un ton vesel:

— Atunci, când vom face dragoste?

Anne-Liese luă o castană zaharisită înainte de a-i răspunde:

— Nu ştiu. Când voi avea poftă. În ziua când te voi aştepta cu o sticlă de Dom Perignon, vei şti…

Ea ridică receptorul, formă un număr şi obţinu imediat o maşină.

— Va fi aici în trei minute. Vrei să cinăm împreună mâine?

— Voi vedea, zise Malko, prudent. În orice caz, mă voi duce să caut caviar. Pentru a fi pregătit pentru orice…

Ea îl sărută cu tandreţe şi îl privi coborând scara din cadrul uşii.

*

* *

Malko se dădu jos din taxi şi se amestecă în mulţimea la fel de compactă şi silenţioasă din bazarul Rozyckiego. El avansa încet spre standul cu caviar, în mijlocul unui ocean de şepci. Încetase să ningă dar temperatura continua să fie scăzută. Bătăile inimii sale se accelerară, apropiindu-se de standul cu numărul 37. În locul matroanei celei durdulii se afla o femeie minionă, îmbrăcată cu un pantalon gri şi un pulovăr negru. Brunetă, cu părul despărţit printr-o cărare la mijloc, cu pometii proeminenţi şi ochii migdalaţi, cu o gură mare bine conturată, trebuie să fi fost remarcabil de frumoasă. Părea

să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani.

Malko se apropie de ea şi-i spuse în engleză:

— Am venit să iau caviarul pe care l-am comandat ieri.

Tânăra îl privi blocată: el realiză imediat că ea nu vorbeşte engleza. El repetă aceeaşi frază în germană. De astă dată, interlocutoarea sa îi răspunse în aceeaşi limbă.

— A, da! Prietena mea m-a anunţat. Trebuie să mă duc să I caut. Puteţi să mai aşteptaţi, sau preferaţi să vi-l aduc la hotel?

— Da, la *Victoria,* zise Malko în aceeaşi limbă.

Câteva riduri fine în jurul ochilor şi un gât un pic mototolit arătau vârsta interlocutoarei sale. Ochii cenuşii, nasul său drept şi bărbia voluntară, trădau echilibrul. Ea nu avea un piept proeminent, dar corpul era minion şi bine clădit. Malko şi-o imagina cu treizeci de ani mai tânără – o adevărată frumuseţe. Avea certitudinea în proporţie de 99% că se afla în faţa misterioasei Halina, metresa lui Roman Ziolek. Ea îl fixa intrigată din cauza insistenţei cu care el o privea.

— Desigur, spuse ea, într-o oră. Este mai agreabil pentru dumneavoastră decât să staţi în frig. Aţi comandat două kilograme?

— În cutii de 500 de grame.

Malko îi întinse trei bancnote de cincizeci de dolari pe care ea le luă rezervată.

— Vă supără dacă vă dau restul în zloţi?

— De loc, spuse el. Apropo, dumneavoastră vă numiţi Halina?

O luminiţă de surpriză trecu prin ochii ei cenuşii. Ea surâse.

— Da. Cum se face că ştiţi?

— O cunosc pe Maryla Nowicka, zise Malko.

Lumina din ochii ei cenuşii se stinse brusc. Tânăra femeie împături lent bancnotele, ca şi când degetele refuzau să o mai servească.

— Ea a fost arestată, zise Halina cu voce joasă.

— Da, răspunse Malko. Ştiam.

Halina îl măsura anxioasă. El simţea că ea abia aştepta să-i pună întrebări, să afle cine era.

— Eu sunt un prieten, se grăbi să spună Malko. Am să încerc s-o ajut pe Maryla Nowicka. O cunosc şi pe Wanda Michnik.

Înainte de orice, trebuia să-i trezească încrederea.

Probabil, mulţimea din jurul lor era bine împânzită de agenţi S.B. El nu putea zăbovi acolo prea mult timp.

— Vă aştept la prânz în holul Hotelului *Victoria,* spuse Malko în final.

El se îndepărtă. După ce parcurse câţiva metri Malko se întoarse. Halina continua să-l fixeze. El se strădui să păstreze aceeaşi direcţie. Îi lăsa timp să se gândească, dar era un risc absolut necesar. Taxiul îl aştepta şi îi ceru să-l ducă la Museum Narodowe[36]. Măcar să încurce

[36] Muzeul Naţional (n.a.).

pistele…

*

* *

Încercând să-şi calmeze bătăile inimii, Malko privea spre portarul în uniformă castanie care deschidea poarta *Victoriei.* Era ora douăsprezece şi jumătate – treizeci de minute întârziere. Acum el se blestema că nu insistase imediat. Dacă într-o oră Halina nu apărea, el se va duce la bazarul Rozyckiego. Deodată, spaima sa se topi. Halina tocmai intrase în hol cu un pas grăbit. În ciuda mantoului de blană, al şepcii şi a cizmelor, ea era superbă cu obrazul înroşit de frig. Ea se apropie de Malko, se scuză surâzând şi scoase un pachet din sacoşa sa:

— Autobuzul a întârziat. V-am adus marfa.

Malko luă caviarul.

— Mă duc să-l pun imediat la rece, spuse el. Mă aşteptaţi?

Ea avu o imperceptibilă mişcare de recul.

— Eu… Trebuie să mă întorc la bazar.

Malko fixă cu ochii săi strălucitori, ochii femeii.

— Aş vrea să vă invit la dejun, spuse el. Am unele lucruri să vă spun.

Privirea Halinei afişă o imensă surpriză.

— Nu vă înţeleg, spuse ea cu o voce ezitantă. Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi. Ce vreţi de la mine?

Malko simţi că-i scapă şi că poate, nu o va mai revedea niciodată.

— Vreau să vă vorbesc, zise el, de epoca îndepărtată când eraţi prietenă cu Roman Ziolek.

Ea reacţionă ca şi cum ar fi fost pălmuită. Faţa îi deveni palidă, pupilele i se dilatară, faţa i se alungi imperceptibil. Ea se aşeză ca un automat, privi în jurul ei ca şi când cele spuse de Malko ar fi putut fi auzite. Holul era plin de turişti, un dute-vino conţinu.

— Dar de unde ştiţi dumneavoastră? Cine v-a spus?

Acum era rândul ei să-l privească pe Malko înfricoşată.

— Maryla Nowicka mi-a spus, înainte să fie arestată, zise el. Este însă, o istorie mai lungă. Aş vrea sa vă întreb ceva. Cunoaşte multă lume legăturile dumneavoastră cu Roman Ziolek?

Ea scutură uşor din cap.

— Câteva persoane de care sunt sigură. Ei mă cred moartă.

Era deci probabil ca S.B.-ul să creadă că nu Halina era obiectivul.

Malko se ridică.

— Veniţi! Sunteţi invitata mea la dejun.

*

* *

Primul etaj al lui *Bazyliszek* gemea de lume. Erau mai ales turişti.

Era unul din puţinele restaurante din Varşovia unde se putea mânca omeneşte. Parterul era ocupat de un fel de snack-bar mai popular. Malko ridică paharul său de bere:

— Pentru amintirile dumneavoastră, Halina! Eu nu vă cunosc celălalt nume.

Halina părea jenată de luxul relativ care-i înconjura. Chelneriţele în costum folcloric, lemnăria şi şefii de sală îmbrăcaţi în smoking. *Bazyliszekul,* la fel ca şi mezelăriile şi măcelăriile, nu era naţionalizat şi mergea mai bine decât majoritatea celorlalte restaurante.

— Numele meu, zise Halina cu un aer absent. Care?

— Cel pe care-l purtaţi acum.

— Rodowisz.

Intimidată, ea îşi băgă nasul în anghila sa afumata.

— Să ştiţi că sunteţi foarte frumoasă, spuse Malko.

Ea surâse palid.

— Dar eu sunt o femeie în vârstă. Am mai mult de cincizeci de ani.

Ea se-ntrerupse brusc şi-şi muie buzele în paharul său cu Ekri Bikaver, un vin roşu unguresc foarte puternic.

— De ce îmi puneţi dumneavoastră toate aceste întrebări? Ce doriţi? Cine sunteţi? Îmi produceţi frică.

Deodată, Malko simţi pofta să vorbească, după o linişte atât de îndelungată.

— Este adevărat că l-aţi cunoscut bine pe Roman Ziolek?

Ea răspunse dintr-o suflare:

— Da!

— De ce n-aţi mai încercat să-l revedeţi? Îl iubeaţi?

Cu prefăcătorie, el îi reumplu paharul. El se mulţumea cu berea sa, o Beck’s, pentru a-şi păstra capul limpede. S-ar fi putut spune despre ei că sunt o pereche de îndrăgostiţi gata să schimbe declaraţii. Halina Rodowisz rămase o bună perioadă de timp cu privirea absentă.

— Pentru ce îmi puneţi aceste întrebări? zise ea.

— Pentru că viaţa multor oameni depinde de răspunsul dumneavoastră, zise Malko. Eu însumi mi-o risc pe a mea venind să vă caut la Varşovia. Trebuie să mă ajutaţi.

Din nou se lăsă liniştea. Chelnerul luă peştele abia adus. Halina se aplecă peste masă şi zise cu o voce reţinută:

— Ştiţi de ce nu am încercat să-l regăsesc? Pentru că sunt singura care cunoaşte adevărul despre Roman şi despre anumite evenimente.

— Cum se face că el nu v-a putut regăsi?

— Oh! Este o istorie lungă, zise Halina.

Malko stătea ca pe cărbuni aprinşi. În sfârşit, el avea un martor. O femeie echilibrată, demnă de încredere.

— Povestiţi-mi, ceru el.

Halina se relaxă dintr-odată. Ea aşteptă ca chelnerul să aşeze în

faţa ei un fel de escalop pane şi începu:

— Era în 1944, în octombrie, la sfârşitul insurecţiei din Varşovia. Roman conducea un grup de luptă la centrala telefonică din strada Zielna. Eu eram lângă el zi şi noapte. La 3 octombrie s-a semnat armistiţiul cu trupele germane. Condiţia: evacuarea Varşoviei. Noi am rămas pe loc. Eram vreo jumătate de duzină. Ne-am ascuns în cripta Bisericii Sfântul Mihai. Apoi, am plecat spre nordul oraşului. Totul era o ruină. Ne-am adăpostit pe strada Twarda. Eram şapte. Nemţii mişunau peste tot, omorându-i pe toţi supravieţuitorii. Era foarte greu să te hrăneşti. Ne lipseau toate: arme, muniţii, haine, medicamente. Unul din prietenii noştri era grav rănit. Roman a spus că va trece Vistula pentru a ajunge în liniile ruseşti şi a cere ajutor. A plecat într-o noapte… (Ea tăcu). A fost ultima dată când ne-am văzut. El a plecat şi luni de zile eu n-am ştiut dacă trăia sau murise.

— Şi dumneavoastră? întrebă Malko.

— Eu (surâse cu tristeţe). Eu am rămas împreună cu ceilalţi şi am încercat să supravieţuim. Raziile erau din ce în ce mai dese. Nu mai existau decât câteva zeci de opozanţi în Varşovia. Noi trăiam cu un pahar de apă şi cu trei biscuiţi pe zi. Prietenul nostru rănit, murise. Eram disperaţi. Am cules un combatant izolat din A.K.

Peste trei zile s-a întâmplat ceva incredibil. Căutând hrană, am dat de supravieţuitori ai organizaţiei de rezistenţă evreiască din ghetou – Z.O.B.[37] – cinci tineri care rezistau de două luni şi jumătate. Ei aveau. Multe arme şi mai ales mâncare într-un depozit subteran, dar le lipsea ceva.

— Ce anume? întrebă Malko cu o oarecare curiozitate.

Este incredibil să poţi retrăi aceste fapte aproape de locul unde se desfăşuraseră, cu treizeci şi patru de ani mai devreme.

— O femeie, spuse Halina Rodowisz. Eu eram singura femeie în toată Varşovia. Ei nu mai văzuseră una de două luni.

— V-au violat?

— Nu. Ei m-au cerut de la grupul meu în schimbul a cinci pâini mari de patru kilograme.

Incredibil. Ea surâse, observând aerul stupefiat al lui Malko.

— Ştiţi, era o altă lume atunci. Eu am consimţit. Mi-am zis că o să am de mâncare şi poate voi supravieţui pentru că ei aveau arme şi erau hotărâţi. Acest fapt mi-a salvat viaţa. A doua zi nemţii au reperat grupul căruia îi aparţinusem. Ei au fost omorâţi cu grenade în pivniţa în care se ascundeau, scoşi de acolo şi arşi cu aruncătoarele de flăcări. Cineva care a putut pătrunde în Varşovia a văzut cele cinci cadavre cu ţăruşi înfipţi în burtă, denunţându-i ca trădători. Aşa s-a făcut că trec drept moartă, pentru că nu ştiau dacă cineva s-a mai

[37] Zydowska Organizacja Bojowa (n.a.).

putut salva. Prietenii mei evrei au fugit din faţa armatei roşii şi m-au dus în vestul ţării. Mi-au dat acte false şi m-am refugiat la nişte prieteni de la Poznan... Eu n-am revenit în Varşovia decât doi ani mai târziu. Cu un act fals de identitate pe care mi-l dăduseră prietenii mei evrei. L-am păstrat totdeauna. Toate rudele mele fuseseră omorâte de nemţi. Eram singură pe lume. M-am căsătorit sub acest nume şi soţul meu a murit după aceea.

Incredibilă istorie, dar Malko avea nevoie de mai mult.

— Îmi amintesc, zise Halina Rodowisz, de statuia în piatră a lui Hristos din Biserica Sfânta Cruce, în mijlocul Krakowskie Predmiescie dinamitată de SS.

— Şi Roman Ziolek, întrebă Malko. Care este povestea lui?

Halina Rodowisz îl fixă cu ochii săi mari cenuşii un pic trişti.

— Chiar vreţi s-o ştiţi? Veţi fi în pericol de moarte dacă se află că v-am spus-o, de altfel ca şi mine...

— În ceea ce mă priveşte, este meseria mea, zise Malko. În privinţa dumneavoastră, sunteţi singura care hotărâţi.

Halina Rodowisz îşi goli paharul.

— Oh! Eu sunt o femeie în vârstă. Poate că Roman îşi mai aminteşte încă de mine şi nu-i va lăsa să mă omoare.

— L-aţi iubit mult?

— Eram nebună după el; Asta a-nceput în 1941. Tocmai împlinisem cincisprezece ani. Părinţii mei aveau o farmacie. Un soldat neamţ fusese ucis în faţa ei. Au venit SS-iştii şi i-au spânzurat pe mama şi pe tata, sub ochii mei. Am fost luată de prietenii noştri. M-au prezentat combatanţilor, pentru că ardeam de dorinţa de a-mi răzbuna părinţii. Printre ei, era şi Roman, student la arhitectură, foarte frumos. M-am îndrăgostit imediat de el. Era primul bărbat pe care-l cunoscusem, zise ea râzând. Mi-aduc aminte că el a organizat o petrecere pentru mine. El cumpărase o sticlă de Tokai de pe piaţa neagră. I-au vândut detergent. M-am intoxicat şi mi-a fost rău o săptămână.

— El vă iubea de asemenea?

Halina plecă capul.

— Da, mult. El ducea o viaţă plină de primejdii. Într-o zi am găsit nişte hârtii la el pe care trebuia să le ascundă de teama unei percheziţii şi a fost obligat să-mi spună adevărul. Oficial, el făcea parte din Armia Krajowa, armata din interior de sub ordinele guvernului polonez de la Londra. În realitate, el era un comunist convins. El nu fusese făcut prizonier de nemţi aşa cum pretindea, ci ajunsese la ruşi. Acolo, el petrecuse mai multe luni în şcoala de partid la Puşkino, aproape de Moscova. Ruşii l-au paraşutat în împrejurimile Varşoviei în decembrie 1941, pentru a participa la formarea Partidului Comunist Polonez.

— Nu aţi spus nimic?

Ea dădu din cap.

— Nu, pentru că îl iubeam prea mult şi apoi, nu vedeam prea bine diferenţa între comunişti şi ceilalţi. Singurul inamic adevărat, erau nemţii, ori Roman, lupta contra lor.

— Asta-i tot?

Ea aplecă capul.

— Nu. Într-o zi l-am surprins pe Roman întocmind o listă cu toţi şefii A.K. El mi-a spus că era pentru decorări. Câteva zile mai târziu am auzit că Gestapoul avea lista.

— În continuare dumneavoastră nu aţi spus nimic?

Halina scutură din cap.

— Nu. Ştiu că trebuia să-l denunţ, dar nu puteam. Îl iubeam. Ar fi fost omorât. Mi-era ruşine, dar am tăcut. Apoi a fost uitată povestea cu lista. Eu am ghicit că el făcuse treaba aceea pentru a fi pe placul comuniştilor. El îşi risca viaţa. Şi-aşa după aceea nu mi-a mai vorbit de comunişti. Eu ştiam că el are contacte cu Comitetul de la Lublin. El a făcut în 1944 o călătorie în secret la Lublin la Comitetul de Eliberare Naţională, susţinut de armata sovietică, a urmat apoi insurecţia şi ceea ce v-am povestit.

Ea tăcu. Malko rămăsese perplex. Cum putuse o astfel de istorie să rămână necunoscută atâta timp? se-ntrebă el.

Halina Rodowisz surâse cu tristeţe.

— Pentru ce nu aţi spus nimic nimănui? o întrebă el.

— Mă luaţi drept o mitomană? Eu am fotografii. Aş putea să vi le arăt. Nu am întreprins nimic pentru că aveam un copil. Nu voiam ca el să păţească ceva. A fost însă omorât într-un accident de avion anul trecut.

— Sunt dezolat, zise Malko. Ei rămaseră tăcuţi în faţa cupelor cu îngheţată, aduse fără să fi fost comandate. Malko ceru fructe. Chelnerul dădu din cap dezolat.

— *Nie ma*[38]*.*

O întrebare dificilă stătea pe buzele lui Malko.

— Într-adevăr aveţi fotografii din perioada aceea?

Ea ridică capul şi spuse cu nostalgie:

— Da. El şi eu şi apoi o alta cu toţi cei din Comitetul de la Lublin, făcută în 1944.

Malko o privi surprins.

— Cum aţi procurat-o?

Halina coborî capul, ca un copil prins după ce-a făcut o poznă.

— L-am furat-o dintre lucrurile lui, înainte să le ardă, spuse ea simplu. Nu ştiam cine e cu el în fotografie. Voiam o amintire. El n-a ştiut niciodată.

---

[38] Nu avem (n.a.).

— O aveţi la dumneavoastră?

— Da.

Fără ca nimeni să ştie de ce, Malko se uită spre scară. Avu impresia că i se opreşte inima. Un bărbat tocmai urcase scara. Era cel din vitrina Wyniarnei Fukierowska, atunci când era cu doctoriţa.

Capcana se-nchisese.

Capitolul XV

Malko reuşi să nu-şi trădeze emoţia, în timp ce valuri de adrenalină i se vărsau în artere. El aşteptă să vadă dacă agentul se va îndrepta spre ei, dar el se mulţumi să-şi rotească ochii cu indiferenţă prin sală, înainte să coboare din nou. Malko reuşi să guste din îngheţata lui cu un aer calm. Fotografia de care-i vorbea Halina era dinamită.

— Puteţi să-mi daţi fotografia? întrebă el.

Halina se uită la el:

— Ce veţi face? Ce vreţi să-i faceţi lui Roman?

— Să-l împiedicăm să facă rău. Să le spunem celor care vor să-l urmeze cine este el în realitate. Un comunist convins. El nu va avea nimic de suferit. Aici, el nu riscă nimic, doar dacă nu cumva s-a schimbat şi nu mai e comunist. Alţii înaintea sa au făcut-o.

Halina Rodowisz rămase gânditoare mult timp, înainte să spună:

— Nu ştiu ce să spun. A trecut atâta timp de când nu l-am văzut, dar era atât de convins. Nopţi întregi mi-a explicat de ce îmbrăţişase aceste idei.

— Sunt multe lucruri care probează că el nu s-a schimbat, zise Malko. Altfel S.B.-ul n-ar fi ajuns la crimă pentru a-l proteja.

— Da, bineînţeles zise gânditoare Halina. Trebuia să-l denunţ în ’41. Ce a făcut el a fost monstruos, să-ţi denunţi camarazii de luptă, dar eu îl iubeam prea mult. Era drăguţ cu mine. Îmi amintesc de parcă era ieri când dormea la mine în braţe. Eu adoram încălţămintea. Varşovia era în plin război şi nu se găsea. El a cumpărat de la negru şi mi-a făcut o surpriză de ziua mea de naştere, în ’43.

Vocea i se sugrumase şi ochii îi erau plini de lacrimi. Malko îşi coborî ochii jenat.

— Vă voi trimite poza. Spuse ea, dar înainte trebuie s-o găsesc. Acum trebuie să plec. Trebuie să mă întorc la bazar.

— Probabil că mă detestaţi, zise Malko.

— Nu. Aşa este destinul. Dacă dumneavoastră nu aţi fi apărut, aş fi tăcut până la moarte.

— Doriţi să-l revedeţi?

— Nu ştiu. Nu cred. S-ar simţi prea jenat.

Ea ridică brusc capul.

— Ştiţi, mă înţelegeam aşa bine cu el. Ne petreceam nopţile făcând dragoste. Eram tineri. Nu credeam că o să mi-l reamintesc în modul acesta, cu o astfel de intensitate. Să plecăm imediat.

El plăti. Când ieşiră pe Rynek, ningea puţin. Halina se opri melancolică în faţa trăsurilor.

— Ah, trăsuri!

— Veniţi, zise Malko.

Ei se instalară într-una din cele două trăsuri care porni într-o

încetineală majestuoasă.

Halina se-ntoarse spre Malko.

— Nu existau decât cai în timpul războiului.

Tăcură, înaintând încet în lungul faţadelor, tandre amintiri ale oraşului reconstituit. Malko profita prea puţin de această ciudată plimbare, acaparat de grijile lui. Acum se găsea în pericol de moarte iminent. Dacă agenţii S.B. ghiceau cine-i în realitate Halina, ei ar face tot posibilul pentru a-i lichida pe amândoi. Cât priveşte fotografia, el trebuia să pună mâna pe ea cu orice preţ.

Calul se opri la capătul străzii Nowowiejska, la limita zidurilor de apărare. Se dădură jos. Halina îi întinse mâna lui Malko.

— Eu nu mă gândesc să vă mai revăd, dar vă voi lăsa fotografia mâine la hotel.

— La ce oră? întrebă Malko. Ar fi mai bine să mi-o daţi mie personal.

— La prânz, spuse Halina Rodowisz. La fel ca azi.

Ea se îndepărtă repede spre Podwale, făcând zăpada să scârţâie sub tălpile ghetelor sale negre.

*

* *

Malko tocmai îşi luase cheia camerei de la recepţie, când aproape se ciocni de un bărbat tânăr cu părul blond foarte lung şi zbârlit, îmbrăcat într-o canadiană maro din care se vedea un blue-jeans şi o pereche de bascheţi, având trăsăturile ascuţite cu ochii înfundaţi în orbite şi o gură mică. Îl fixă pe Malko cu un aer agresiv şi-l întrebă în engleză:

— Sunteţi Malko Linge?

— Da, zise Malko. Dumneavoastră cine sunteţi?

Celălalt se clătina de pe un picior pe altul, ca unul care nu ştie ce atitudine să adopte.

— Eu mă numesc Jerzy, spuse el în silă şi sunt un amic al Marylei Nowicka.

Malko simţi că i se strânge stomacul.

— Aveţi noutăţi?

Polonezul privi în jurul lui, ca şi când s-ar fi temut să nu fie auzit.

— Da, zise el. Vrea să vă vadă.

Malko l-ar fi îmbrăţişat.

— A fost eliberată?

Jerzy dădu din cap afirmativ.

— Da. Ea doreşte să vă vadă, repetă el.

— Unde?

— Veniţi cu mine la cafeneaua Krakovia.

Malko ezită. El voia să meargă la ambasadă pentru a povesti ultimele sale descoperiri, dar nu o putea lăsa pe Maryla Nowicka, mai

ales că ginecologa avea lucruri interesante să-i spună.

— Foarte bine, zise el, vin cu dumneavoastră.

*

* *

S-ar fi putut crede că te aflai în oricare cafenea studenţească din lumea liberă. Blue-jeanşii, părul lung de rigoare, melodiile „pop” emise de juke-box, conversaţiile animate de la toate mesele. Malko îşi croi drum în spatele lui Jerzy. La trecerea sa, conversaţiile încetau. Veşmintele sale îl făceau inevitabil remarcat ca fiind străin. Ei ajunseră la o masă în fund, unde mai erau deja trei tineri bărbaţi şi o fată brunetă cu sâni ascuţiţi, cu figura arţăgoasă. Jerzy se aşeză lângă ea şi-i făcu semn lui Malko să facă la fel.

— Unde este Maryla? întrebă acesta din urmă.

— Vom merge s-o întâlnim, zise Jerzy. Mai aşteptăm pe cineva.

Nimeni nu părea dispus să înceapă conversaţia. I se aduse lui Malko o Zywiec, berea locală şi el începu să se uite prin sală. Toţi consumatorii erau foarte tineri, destul de des bărboşi, totdeauna pletoşi.

Deodată i se păru că discerne un miros ciudat, provenind dintr-o boxă vecină.

— Spuneţi-mi, se fumează haşiş aici? întrebă Malko.

Jerzy înclină capul.

— Se mai întâmplă. Vine din Rusia.

Privind mai atent, observă că jumătate din sală fuma haşiş. Categoric, Polonia rezerva surprize. Probabil S.B.-ul nu venea des la Krakovia ca să vadă atmosfera.

Apăru un alt tip. Slab şi palid cu o şapcă enormă. Îi făcu un semn discret lui Jerzy care se ridică imediat.

— Veniţi, spuse el.

Malko îl urmă, din ce în ce mai intrigat de aceste mistere. Avea impresia că se află în compania unor cercetaşi care efectuează un exerciţiu. Ieşiră din Nowy Swiat. O mică maşină cenuşie îi aştepta în faţa intrării, o „Syrena” antideluviană cu vopseaua peticită.

— Urcaţi, spuse Jerzy.

— Unde mergem?

— V-am spus, zise tânărul polonez plictisit. S-o vedeţi pe Maryla. Nu vreţi asta?

Tonul său era aproape ameninţător. Malko avu impresia că voiau să-l urce forţat în maşină, tot grupul ieşind cu ei în acelaşi timp. Ajunseseră să se înghesuie cinci inşi în minuscula maşină care demară spre sudul oraşului. Strivit între Jerzy şi un alt tânăr, Malko abia mai putea respira. Totuşi, el văzu o altă maşină demarând în spatele lor, un taxi Fiat Polski, gol bineînţeles.

El se-ntoarse spre Jerzy.

— Suntem urmăriţi.

Un surâs viclean lumină faţa ascuţită a tânărului polonez.

— Ştiu, zise el, nu ne deranjează.

Din ce în ce mai derutant. Maşina atinse toată viteza de care era capabilă – nu mai mult de treizeci de kilometri pe oră, mergând în lungul străzii Ujazdowskie, spre Wilanow. Apoi după ce parcurse un kilometru, ea viră la stânga în Ulica Agrycola, marea arteră coborând spre Parcul Lazienki, până la malul Vistulei. Puţin mai departe, ea se opri lângă un rond, în faţa monumentului lui Ioan Sobieski.

Malko privi afară. De-a lungul gardului parcului se zărea un fel de canal îngheţat care se termina la zidurile albe ale Palatului Lazienki. O altă maşină, un Fiat Polski negru cu doi oameni în el, se opri în dreptul lor.

— Coborâţi, îi Ordonă Jerzy, vom schimba maşina.

Malko fu bucuros să-şi mai dezmorţească picioarele, deşi nu înţelegea nimic. Cât vedeai cu ochii nu se zărea nici o pisică şi parcul îngheţat era presărat cu palate. La o sută de metri, Fiatul Polski cenuşiu se oprise şi şoferul urina ostentativ în lungul grilajului.

Deja tovarăşii săi se urcau în maşina neagră. El se urcă la rândul lui. De astă dată erau şase! Numai şoferul rămăsese în „Syrena”. Cele două vehicule porniră, „Syrena” mergând în spate. Ei parcurseră o sută de metri şi virară la dreapta pe un drum mult mai strâmt care traversa parcul îngheţat. Bineînţeles, şoferul maşinii cenuşii se urcase şi el în maşină şi îi urma, „cu toată discreţia”.

Două sute de metri mai departe, un nou viraj. De astă dată Malko văzu o placă „29 go Listopada”. Acum ei se-ndreptau spre Vistula. Sunete de claxon furios îi făcură să se-ntoarcă: „Syrena” oprise barând drumul. Şoferul ei se dăduse jos şi deschisese capota. Un jet de vapori ieşi de sub ea. Şoferul maşinii Polski, după ce termină de claxonat, ieşi din maşină, înjurându-l pe studentul aplecat asupra motorului său stricat. Urmărirea se terminase.

Malko se-ntoarse spre Jerzy.

— Bravo!

Tânărul polonez nu răspunse, dar ochii lui străluciră de bucurie.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Puszeza Kampinowska, zise Jerzy.

Pădurea Kampinos era la nord-vestul Varşoviei. Altă dată era terenul preferat de vânătoare al prinţilor polonezi. Nemţii săpaseră acolo tranşee care nu fuseseră descoperite în totalitate şi era încă foarte sălbatică.

Malko nu mai vru să pună întrebări. Maşina în care erau ei ajunsese pe calea cea mare pe râpa Czerniakowska în lungul Vistulei. Ea viră la stânga şi merse cu toată viteza spre nord. Jerzy îşi aprinse o ţigară fără să-i ofere una şi lui Malko. Acesta încercă să contemple peisajul.

Nu era vesel. Uzine imense ocupau nordul Varşoviei. Puţin câte puţin, locul lor fu luat de un câmp dezolant, sinistru, cu cocioabe gata să se prăbuşească, unde nu toate urmele războiului dispăruseră încă. Câmpii înzăpezite mărgineau drumul drept şi strâmt.

Era deprimant de trist. După un sfert de oră de drum, maşina încetini în dreptul unor case ale unei mici aşezări care conform unui panou se numea „Palmiry”.

Fiatul se angajă pe o potecă la stânga îngheţată. Foarte repede, câmpurile înzăpezite, lăsară loc unei păduri dese cu pomi desfrunziţi, pe unde nu se vedea nici o fiinţă. Maşina mai merse doi kilometri, după care viră la stânga, intrară pe o nouă alee, marcată pe o parte cu sârmă ghimpată pe care la intervale regulate erau nişte plăcuţe al căror text Malko nu putu să-l citească. De astă dată era sigur că nu sunt urmăriţi.

Mai apoi, maşina viră, de astă dată la dreapta. Mai merseră o sută de metri şi maşina se opri.

— Coborâţi, zise Jerzy.

Ceilalţi făcură acelaşi lucru. Frigul era crâncen. Cât vedeai cu ochii, nu erau decât pomi acoperiţi de gheaţă. La stânga începea o potecă, accesibilă pentru maşini, dar Jerzy porni pe jos cu pas sigur. El se-ntoarse spre Malko:

— Veniţi, nu mai este mult.

În şir indian ei se-nfundară printre copaci. Nu era nici un zgomot în afară de cel al paşilor lor. La stânga Malko văzu sârmă ghimpată. Poteca făcea un cot. Malko zări o maşină oprită. Geamurile aburite nu permiteau să se vadă ce-i înăuntru. El era uimit. Nu mai înţelegea nimic. La ce servea tot drumul acesta prin pădure? Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Jerzy care mergea în faţa lui spuse:

— Am ajuns. Maryla ne aşteaptă. Urmaţi-mă.

Ei ocoliră maşina al cărei motor mergea. Jerzy o luă pe o altă potecă ce se-nfunda treizeci de metri mai departe, la o barieră albă şi roşie. În lumina amurgului el zări în faţa barierei ceva care semăna cu un om de zăpadă. El mai făcu câţiva paşi şi se opri îngrozit.

Nu era un om de zăpadă ci o femeie în întregime dezbrăcată, cu picioarele depărtate, cu braţele ridicate deasupra capului ca şi cum i-ar implora să-i dea voie să se-ntoarcă, Era îngheţată. Albă cu urme albastre mergând spre negru. Deşi era umflată trăsăturile ei erau identificabile. Erau cele ale Marylei Nowicka, doctoriţa. Ochii îi erau deschişi, ieşiţi din orbite, plezniţi de frig. Malko strânse pumnii în fundul buzunarelor. De ce nu-i spuseseră nimic!

El se-ntoarse. Jerzy îl fixa cu o ură incredibilă.

— Iată ce au făcut prietenii dumneavoastră! spuse tânărul polonez cu vocea sugrumată de ură şi de durere. Aţi văzut?

— Prietenii mei… începu Malko.

El nu mai putu continua. O voce de femeie izbucni în spatele lui.

— To ou! To ou! Dran[39]*.*

O femeie fugea spre el neîndemânatică, înfăşurată într-un palton mare, cu capul ieşit de sub un fel de coroană albă care-i înfăşură gâtul. Malko nu văzu că ochii albaştri strălucind de ură erau cei ai lui Wanda Michnik. În spatele ei un bărbos uriaş venea în fugă strângând în mână patul puştii sale de vânătoare de calibru mare.

Ei se apropiară de Malko cu ochii scăpărând de furie. Răsucindu-şi corpul, el îi dădu o lovitură cu patul puştii în plin obraz. Totul explodă într-o lumină orbitoare.

[39] El este. El este, acest ticăloşi (n.a.).

Capitolul XVI

Un şoarece îşi înfipse dinţii în mucoasa fragilă care căptuşea interiorul nărilor lui Malko. El urlă de durere şi scutură cu disperare capul pentru a scăpa de rozător. Fu zadarnic. El vru să-şi ducă mâna la faţă pentru a desprinde animalul, dar mâinile îi erau legate. Atunci încercă să-i vorbească drăguţ şoricelului. Efectul obţinut fu contrar. Acesta îşi înfipse dinţii mai sus spre sinus. Durerea deveni atât de insuportabilă, că Malko scoase un urlet sfâşietor.

— Acum îşi revine, ticălosul! se auzi ca un ecou o voce de femeie.

Malko deschise ochii. La-nceput văzu contururi confuze, apoi, un fel de farfurioară zburătoare albă sprijinită pe o claie blondă. Îi trebui mai mult de un minut ca să recunoască părul blond al Wandei Michnik. Tânăra avea faţa suptă şi pungi enorme sub ochi, iar „farfuria zburătoare” era un aparat gipsat care dispărea sub bluză. Expresia feţei sale nu-i lăsa nici o îndoială lui Malko. Ea voia cu orice preţ să-l omoare şi agita în mâna dreaptă un obiect ciudat. Durerea din nas continua, ca şi când i-ar fi răsucit un fier încins. Deci, nu era un vis.

El simţi că-i vine greaţă şi vomită un jet de bilă. Încercând să se elibereze, realiză că-i strâns legat cu un fir electric de un masiv fotoliu de lemn. Mâinile îi erau prinse de spătar şi gambele sale de picioarele fotoliului. Fu cuprins de un acces de tuse îngrozitor care dură câteva minute. El se sufoca având impresia că interiorul sinusurilor şi al beregatei îi erau smulse. Reuşi să-şi revină şi să realizeze unde era – o cameră cu pereţii de lemn ca într-un castel, cu o sobă aprinsă şi un radio care emitea muzică folclorică poloneză. În cameră erau o jumătate de duzină de bărbaţi – cei din maşină care nu erau feţe necunoscute lui Malko. Jerzy care-şi scosese canadiana, veni în faţa lui Malko.

— Ştii de ce te-am adus aici? întrebă el în limba polonă.

— Cred că sunteţi pe punctul de a face o greşeală tragică, zise Malko.

Jerzy îi pălmui cu toată puterea.

— Taci! Înainte de toate, vrem să ştim cine a omorât-o pe colega noastră Maryla, pentru a-i pedepsi pe asasini.

— Cum credeţi că pot şti eu asta? zise Malko încercând să-şi păstreze sângele rece. Trebuie să-i întrebaţi pe cei de la S.B. Eu sunt de asemenea aliatul vostru…

— Şi Roman Ziolek este un comunist, da? urlă Wanda Michnik cu vocea unei isterice.

Malko avea impresia că dacă i-ar fi răspuns „nu”, ea s-ar fi liniştit. Dar el nu putea.

— Da, zise el. Vă va duce pe toţi la pierzanie.

— Ah, târâtură murdară, zise Wanda Michnik. Trebuie să-l obligăm

să spună adevărul. Să dea nume. Lăsaţi-mă să continui!

Se făcu o linişte apăsătoare. Malko începea să se-ntrebe dacă nu cumva trăieşte un coşmar.

După ce a scăpat de S.B., acum era ameninţat de moarte de către cei pe care venise să-i ajute. Un fapt i se părea de prost augur. Banda lui Jerzy îl lua drept zbir al S.B.-ului. Nici unul dintre ei nu-şi dăduse osteneala să-şi ascundă feţele, ca şi când n-ar putea fi identificaţi.

— Noi dorim numele asasinilor Marylei, repetă Jerzy. Ni le spui odată?

Cum Malko nu răspundea, tânărul polonez trecu în spatele lui, îl luă de păr şi-i dădu capul pe spate.

În aceeaşi clipă Wanda Michnik se aplecă asupra lui, ridicând un fel de burete pe care-l înfipse cu brutalitate în nara şa stângă. Malko îi văzu mâna crispându-se pe partea cea mai îngroşată. Imediat, el simţi un lichid glacial şi arzător totodată scurgându-se pe mucoasa nărilor, cu un miros teribil de acru. Era amoniac.

O secundă mai târziu, el simţi că se sufocă, avea ochii plini de lacrimi. Cum nu avusese timp să-şi blocheze respiraţia, lichidul îi pătrunse în trahee, provocându-i un oribil spasm respiratoriu şi o arsură atroce. El încercă să-l elimine cu un acces de tuse. Plămânii săi inflamaţi refuzau să se supună comenzilor. El se sufoca, ţinând gura deschisă întocmai ca un peşte, cu ochii înecaţi în lacrimi. Simţea că-i iese foc din bronhii.

Tinerii din jurul său glumeau cu cruzimea tinereţei lor. Wanda ridicase buretele contemplându-şi opera. Malko îşi spunea că o să moară în această cabană de lemn. Era stupid, dar prea greu ca să vorbească, să-ncerce să le explice.

— Recunoşti?

Vocea lui Jerzy explodă în timpanele sale. El scoase un sunet diform şi deodată buretele se înfipse în nara cealaltă. De data asta el prevăzuse gestul şi inspirase viguros. Amoniacul îi curse pe faţă, arzându-i buzele iar vaporii săi îi declanşară un nou acces de tuse, din care nu se opri decât când ochii îi ieşiseră din orbite. Wanda profită pentru a-i scurge ultimele picături de amoniac şi el reîncepu să se sufoce.

— Opriţi-vă, ţipă el. Opriţi-vă!

— O să vorbească! strigă Wanda.

Malko profită pentru a-şi recăpăta suflul câteva clipe, dar vaporii de amoniac continuau să-i ardă plămânii. Când durerea se mai domoli reuşi să-i spună:

— Eu sunt agent american. Am venit...

Lovitura în plin peste gură îl opri, urmată de ţipătul isteric al Wandei:

— Mincinos, murdar mincinos!

Ea se apropie ridicând buretele din nou muiat în amoniac. Jerzy îi reţinu braţul.

— Stai, rişti să-l omori cu asta dacă se sufocă, iar Maryla nu va fi răzbunată.

Malko se-ntreba dacă va mai ieşi viu din această cabană. Oamenii S.B.-ului fuseseră păcăliţi, iar americanii nu ştiau unde se află. Dacă nu reuşea să-i facă să raţioneze pe exaltaţii ăştia…

Jerzy şi Wanda se consultară din priviri, apoi începură să discute cu voce joasă, într-un colţ al camerei, apoi reveniră la Malko.

— Nu vă vom mai tortura, pentru că ar însemna să ne murdărim! spuseră ei. Pentru că refuzaţi să ne divulgaţi numele asasinilor lui Maryla, vă considerăm la fel de vinovat ca şi ei. Veţi fi judecat de un tribunal secret revoluţionar care se va întruni aici. Sentinţa va fi executată imediat.

Malko simţea că visează.

— Este o glumă!

Jerzy scutură din cap, cu ironie.

— De loc! Noi procedăm în felul nostru. Unul din prietenii mei de la Ursus, după mişcările din vara trecută, a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare. A fost un judecător, un grefier şi un martor. Acesta din urmă, era agent al S.B.-ului. Noi avem aici tot ce ne trebuie. Colegii mei tocmai m-au ales judecător. Prietenul nostru Witold o va face pe grefierul şi avem şi martorul, arătând cu degetul spre Wanda.

— Sunt gata să depun mărturie, spuse Wanda, că el a încercat să mă facă să cred că Roman Ziolek este trădător. Cum eu refuzam să cred acest lucru, el m-a urmărit până când prietenii săi au încercat să mă omoare cu o maşină. Aceştia m-au ridicat şi când au realizat că am fractură a regiunii cervicale li s-a făcut frică şi m-au dus la spital. Altfel, m-ar fi torturat.

Malko tuşi căci amoniacul îi rămânea în plămâni, dar în primul rând nu trebuia să-şi piardă capul.

— Wanda, spuse el, ceea ce vi s-a întâmplat este oribil, dar cine v-a fixat întâlnirea cu mine?

— Unul dintre prietenii noştri, spuse ea.

— De ce nu-l întrebaţi pe el cine l-a trimis?

— Să fim serioşi! El trebuia să meargă la Kakowiecka pentru asta. El a fost arestat a doua zi…

Jerzy bătu din palme.

Şedinţa tribunalului armatei secrete va începe. Linişte.

*

* *

— … înaintea lui Dumnezeu cel Atotputernic şi a Fecioarei Maria, Protectoare a Coroanei Poloneze, simbol al martiriului şi al izbăvirii,

tribunalul secret al Znak, reunit în această zi de graţie a anului 1977, a decis pedepsirea trădării…

Jerzy ridică hârtia de pe care citea cu tonul unui şcolar şi sfârşi cu o voce care tremura uşor:

— … Cu moartea.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Ei opriseră aparatul de radio. Dacă n-ar fi fost amoniacul şi loviturile, Malko s-ar fi putut crede amestecat într-un joc cu cercetaşi.

Wanda îl fixă cu ură. Ceilalţi aveau feţele grave, încordate, în ciuda tinereţii lor. Jerzy se apropie de Malko cu hârtia în mână.

— Dumneavoastră aţi înţeles?

— Eu am înţeles, zise Malko. V-am spus cine sunt. Ce veţi face în continuare?

— Sentinţa va fi executată imediat, spuse tânărul polonez, cu o voce care se dorea sigură.

Malko se simţi copleşit de moliciune. Toate acestea erau stupide, incredibile.

— Eu nu sunt vinovat de moartea Marylei Nowicka, repetă el. Nu sunt agentul S.B.-ului, din contră, aparţin unui organism din vest…

Wanda Michnik îl întrerupse cu o voce ascuţită, tremurând de emoţie şi agresivitate.

— Nu-l lăsaţi să vorbească. Ucideţi-l!

Malko tăcu. Nu se putea face nimic împotriva isteriei. Îi veniră deodată în minte toate cadavrele pe care le văzuse. În câteva clipe va fi ca ele, cu ochii închişi, cu trăsăturile destinse, imobil pentru totdeauna. La apropierea morţii, el se simţea ciudat de calm.

— Să-l tragem la sorţi! propuse Jerzy. Vom introduce toate numele noastre într-o căciulă şi vom trage unul. Acesta va fi cel care va executa trădătorul cu puşca.

— Foarte bine, zise Wanda.

Ea se instală la mica masă de lemn şi începu să scrie pe nişte foi smulse dintr-un carnet. Pe măsură ce termina, Jerzy lua foile şi le îndoia pentru a le băga într-o căciulă veche. Când termină de scris, Wanda se ridică şi amestecă biletele într-o linişte mormântală. Apoi se apropie de un tânăr bărbos şi ciufulit şi-i întinse căciula.

— Ţine, Henryk tu eşti cel mai tânăr. Trage!

Numitul Henryk băgă mâna în căciulă scoase o hârtie pe care o despături, anunţând cu o voce indiferentă:

— Wanda!

Se făcu o linişte apăsătoare, pe care o întrerupse Jerzy:

— Nu, nu e drept, trebuie să repetăm tragerea la sorţi.

Wanda Michnik, se-ngălbenise. Ea-l privi pe Malko, apoi pe amicii ei şi zise cu hotărâre:

— Ba e drept. Eu sunt cea care-l va omorî, imediat. Trebuie să

respectăm tragerea la sorţi. Ştiu şi eu să mă servesc de o puşcă.

Ea se-ndreptă spre colţul camerei unde era aşezată arma, o luă şi-l întrebă pe Jerzy:

— Este încărcată?

Tânărul polonez dădu din cap fără să răspundă. Wanda examină trăgaciul, cumpăni în mână arma şi o sprijini ferm de-o coastă.

— Dezlegaţi-l, spuse ea şi duceţi-l afară.

Doi dintre polonezi se apropiară de fotoliu şi începură să-i desfacă legăturile lui Malko, cu excepţia celor de la mâini, apoi îl ridicară în picioare. Wanda îl observa, cu pupilele dilatate, buzele strânse, maxilarele crispate. Nimeni nu spunea nici un cuvânt.

Jerzy deschise uşa şi-l împinse pe Malko afară. Acesta fu scuturat de frig, ieşind la exterior. Trebuia să fie sub minus cincisprezece grade. Fără să vrea, membrele îi tremurau şi nu se putea stăpâni. În spatele lui, Wanda zise cu o voce ascuţită.

— Priviţi-l, tremură de frică, ticălosul!

— Nu mi-e frică, mi-e frig, zise Malko, orbit de furie.

Hotărât, el avansă câţiva metri, după care se-ntoarse. În spatele său nu era decât masa albicioasă a pădurii înzăpezite şi liniştea absolută. Ceilalţi se aflau în faţa lui, afară din cabană, cu feţele luminate de lampa de deasupra porţii. Aceasta trebuia să fie o frumoasă întâlnire de vânătoare în timpurile bune. Wanda Michnik avansă un pas. Faţa ei era în întuneric şi Malko nu-i, putea vedea expresia.

— Să spunem o rugăciune pentru el! strigă Jerzy.

Cu voce tare începu să spună „Tatăl nostru” în limba polonă. Wanda aştepta transformată în stană de piatră. Malko reuşise să-şi oprească tremuratul. El, de asemenea, aştepta, cu creierul golit, deconectat, cu frânturi de amintiri trecându-i prin faţă. Vedea obrazul Alexandrei, ochii, surâsul ei, colţul bibliotecii unde-i plăcea să facă dragoste.

— Amin…

Totul se petrecu atât de repede, că n-avu timp să-i fie frică. Wanda ridică ţeava puştii şi apăsă pe trăgaci. Instinctiv, Malko se aruncă într-o parte, ceea ce n-ar fi servit la nimic, dată fiind distanţa mică: oricum alicele i-ar fi smuls capul.

Explozia fu asurzitoare. El simţi pişcături prin veşminte, văzu flacăra exploziei şi auzi un ţipăt:

— Wanda!

Izbit din cauza aruncării sale la pământ, el se ridică de bine de rău, jenat din cauza durerii de la mâinile legate.

— Nu am putut, gemu ea, nu am putut!

Încă asurzit de explozie, Malko înţelese de ce era în viaţă. În ultima secundă, Wanda Michnik ridicase ţeava puştii spre cer, intenţionat.

Pişcăturile pe care le simţise, erau alice rătăcite. Era din ce în ce mâi straniu.

Încercând să-şi adune ideile, Malko îl auzi pe Jerzy ţipând:

— Dă-mi mie puşca aceea. Am s-o fac eu.

Wanda nu se mişcă, nu lăsă arma din mână. Malko avea impresia că toată isteria ei trecuse brusc odată cu focul de armă. El realiză deodată că poate mai avea o şansă să trăiască. Stăpânindu-şi tremurul cauzat de frig, el avansă spre grup:

— În toate ţările din lume, spuse el, când un pluton de execuţie ratează împuşcarea unui condamnat, acesta este graţiat.

Se lăsă o linişte de moarte. Din păcate, el nu le putea vedea expresia feţelor. Spectacolul arăta din ce în ce mai mult a melodramă. El îşi dădu seama că trebuie să vorbească, să vorbească cât mai mult, pentru a nu-i lăsa să o ia de la capăt.

— Nu vă cer să mă graţiaţi pentru că nu sunt vinovat, continuă el, ci doar să-mi daţi posibilitatea să-mi dovedesc nevinovăţia.

Vorbele sale fură întâmpinate cu aceeaşi tăcere şi imobilitate, ca şi când toţi ar fi îngheţat deodată. În spatele lui, un enorm bulgăre de zăpadă căzu din ramurile unui pom, cu zgomot înfundat. Jerzy îşi descleştă limba şi întrebă cu o voce spartă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cineva în care aveţi încredere, posedă o probă grăitoare a ceea ce eu am afirmat, zise Malko. Puteţi merge acolo, ţinându-mă pe mine aici.

Se lăsă din nou linişte. Frigul punea stăpânire pe gambele lui Malko. Jerzy le făcu semn celorlalţi să se apropie de el. Urmă o consfătuire cu voce joasă, după care tânărul polonez se apropie de Malko:

— Noi am hotărât să examinăm propunerea dumneavoastră, zise el. Veniţi!

Malko fu dus în interiorul cabanei. Nemaiputând de frig, aceasta fu o adevărată izbăvire. Îl aşezară din nou în fotoliu şi-l legară. Din mici detalii, el îşi dădu seama că furia te trecuse. Wanda ocolea cu încăpăţânare privirea lui. Nu se pot improviza asasini. Jerzy veni în faţa lui.

— Vă ascult.

Malko le relată toată istoria fără să fie întrerupt şi concluzionă:

— Unul dintre dumneavoastră poate merge s-o vadă pe Halina mâine dimineaţă la bazarul Rozyckiego, să-mi ceară fotografia despre care mi-a vorbit.

Se prelungi liniştea. Apoi Jerzy le făcu semn celorlalţi să se adune în jurul lui şi urmă un nou consiliu cu voce joasă. Malko nu mai putea. Avea impresia că plămânii i se usucă în piept din cauza amoniacului. El fu cuprins de un nou acces de tuse, întrerupt de Jerzy:

— Mă duc eu însumi mâine dimineaţă, îl anunţă el.

*

* *

Malko deschise ochii, crezând că aude un zgomot, dar nu era decât o ramură uscată care trosnea sub greutatea zăpezii. El îşi înghiţi cu greutate saliva. Când se trezi, după ce moţăise toată noaptea aşezat în fotoliu, Wanda îi dăduse miere pentru beregată şi cafea. Apoi plecase împreună cu Jerzy şi cu alţii, lăsându-l pe Malko în paza a trei dintre camarazii lor.

Era ora două după amiază, îi era foame şi ochii i se închideau de somn.

El îşi simţea gândurile în dezordine şi amoniacul continua să-l roadă în interior. El încerca să ghicească ce s-a putut întâmpla, cel mai rău lucru fiind arestarea Halinei. În acest caz, ei n-ar ezita să-l lichideze, chiar şi numai pentru propria lor siguranţă. Erau lucruri care se puteau întâmpla. Dar se putea întâmpla ca Halina să refuze să-i dea fotografia, sau să i se facă frică de Jerzy.

Cyrus Miller probabil că-şi făcea sânge rău din cauza lui.

De astă dată se auzi un zgomot de motor. Malko ascultă atent. Nu se mai auzi nimic. Păzitorii săi păreau că n-au auzit nimic. Poate că visase.

— Mi-e foame, spuse el.

Ceilalţi nu-i răspunseră. Mai aşteptă câteva minute, apoi repetă:

— Mi-e foame.

Uşa se deschise în faţa lui Jerzy înfăşurat în canadiana lui, urmat de Wanda. Ei închiseră uşa cu grijă. Cu feţele impenetrabile ei îşi scoaseră paltoanele. Wanda părea să fi îmbătrânit cu zece ani, cu enorme cearcăne albăstrui ia ochi. Malko nu se mai putu stăpâni.

— Aţi găsit-o?

Jerzy îl fixă cu un aer absent.

— Da.

Malko simţi de parcă i s-ar fi ridicat o piatră imensă de pe inimă. Chinul său dura de aproape douăzeci şi patru de ore.

— Ea v-a vorbit?

— Da.

— V-a dat fotografia?

— Da, răspunse Jerzy cu o ezitare în voce.

Fiecare răspuns părea dat cu regrete. Malko răsuci şi mai tare degetul în rană:

— Ea-l reprezintă pe Roman Ziolek împreună cu membrii comitetului de la Lublin?

De astă dată, Jerzy nu mai avu puterea să răspundă. În spatele lui, mărul lui Adam al Wandei urca şi cobora, iar ochii îi erau plini de lacrimi. Totuşi, ea fu cea care avu curajul să ţipe:

— Chiar dacă a fost comunist el s-a schimbat! Soljeniţîn a fost şi el

comunist convins.

— Este adevărat, recunoscu Malko. Dar K.G.B.-ul nu-l protejează pe Soljeniţîn. Această fotografie prin ea însăşi nu constituie o probă despre ceea ce se întâmplă acum, dar arată faptul că Roman Ziolek a minţit când a spus că din totdeauna a fost adversar al comuniştilor, or el este unul de-al lor.

Din nou se lăsă o linişte apăsătoare. Cei trei păzitori ai lui Malko asistau cu gura căscată. În mod vizibil, cultura lor politică era depăşită.

— Dezlegaţi-mă! spuse Malko pe un ton imperativ, cu voce calmă.

După o lungă ezitare, Jerzy schimbă o privire cu Wanda, apoi se duse în spatele fotoliului şi Malko simţi cum degetele celuilalt umblau la legături. El aşteptă să fie liber, apoi îşi frecă timp îndelungat mâinile şi-şi mângâie maşinal barba nerasă. Ceilalţi îl urmăreau ca pe o curiozitate a naturii.

— Îmi arătaţi şi mie fotografia? ceru el.

Jerzy scoase din portofelul său o fotografie 6 x 9 şi i-o întinse lui Malko fără nici un cuvânt.

Aceasta fusese făcută de-aproape şi se distingeau clar trăsăturile a şapte persoane aliniate în rând, şase bărbaţi şi o femeie. El întoarse fotografia. O cruce cu cerneală era trasată în faţa celui de-al treilea personaj, pornind de la stânga la dreapta, un om înalt, cu faţa ascuţită, cu părul ciufulit, surâzător.

— Este el?

— Da el este, zise Jerzy. Am arătat fotografia cuiva care a apucat acele timpuri. El a recunoscut trei persoane, între care şi pe femeie.

— Cine-i femeia?

— Maryzia Rutkiewicz, zise Jerzy, una din fondatoarele Partidului Muncitoresc Polonez.

Malko se uită din nou la fotografie. Era de mirare ce secret deosebit putea păstra această bucată de hârtie dreptunghiulară. Cu un gest normal, Malko băgă fotografia în buzunar. Jerzy şi Wanda Michnik nu reacţionară.. Beregata îl ardea din nou şi el tuşi. Ceilalţi se îndepărtară de el cu respect. Acum că avea fotografia în buzunar nimic nu-l mai reţinea acolo.

— Când plecăm? întrebă Malko.

— Acum, răspunse Jerzy prost dispus.

*

* *

Pentru prima dată de când era Malko la Varşovia, cerul era senin.

Câmpia înzăpezită părea mai puţin sinistră. Maşina lor depăşi un camion enorm şi derapă deodată. Jerzy conducea nervos. Malko era la spate între Wanda şi unul dintre gardieni. Acum avea impresia că visase. În câteva minute vor fi la Varşovia. Nu schimbaseră nici un

cuvânt de la plecarea lor din cabană. Dorise să întrebe ce se-ntâmplase cu rămăşiţele pământeşti ale lui Maryla Nowicka, dar nu-i putea părăsi astfel pe Jerzy şi pe prietenii lui. El se-ntoarse spre Wanda Michnik care moţăia, epuizată de oboseală.

— Ce veţi face acum?

Ea tresări şi-l privi fără să-nţeleagă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Continuaţi să credeţi în Roman Ziolek?

— Da.

— În ciuda fotografiei? insistă Malko.

— Ascultaţi, spuse el plictisit. Noi suntem destul de mari ca să ştim ce vrem. Poate că Roman a fost comunist, dar acum nu mai este. Vă lăsăm la Varşovia. Nu încercaţi să ne mai contactaţi, este inutil. Spuneţi-le oamenilor cu care lucraţi că Ziolek este singura noastră speranţă şi că nu trebuie distrus. Ar fi o acţiune injustă. Dinspre partea mea, eu consider că este sincer, dar nu ştiu dacă intenţiile dumneavoastră sunt bune, adăugă el cu regret.

În mod tacit nimeni nu mai vorbise despre „execuţie”.

Se reinstală liniştea. Primele uzine de la periferia nordică apărură la dreapta. Malko avu un simţământ amar şi frustrat. Atâtea riscuri pentru a ajunge aici… Atât timp cât Roman Ziolek va avea partizani atât de orbiţi, ceea ce el putea întreprinde nu servea la mare lucru. El risca să fie doborât de o tabără sau de cealaltă, când va ajunge la Varşovia. S.B.-ul în mod sigur, nu va rămâne inactiv. Chiar dacă primele contacte cu Halina trecuseră neobservate, ei se vor întreba ce face.

Cea mai bună şansă pentru Malko era să le creeze serviciilor poloneze impresia că el nu putea părăsi ţara uşor, deci că ei puteau acţiona cu blândeţe, dar asta nu ar dura. La un moment dat, tot vor lovi. În primul rând trebuia să pună poza la loc sigur. Cu un ochi distrat, el urmări periferia cu uzine şi uriaşele blocuri sinistre. Circulaţia era mai densă, treceau multe camioane.

Jerzy se-ntoarse.

— Unde doriţi să vă lăsăm?

— În centru, zise Malko.

Zece minute mai târziu maşina se opri în faţa Hotelului *Europejski,* pe Krakowskie Przedmiescie. Malko deschise portiera şi coborî, aproape fericit să revadă imobilele cenuşii, tramvaiele roşii şi mulţimea de şepci. El nu avu nici timpul necesar să spună la revedere. Jerzy deja demarase. Aerul rece îl făcu să tuşească, reamintindu-i ceea ce suferise.

Învingându-şi oboseala, el plecă spre ambasada americană.

Capitolul XVII

Ciocăniturile la uşa „coliviei” de sticlă suspendate cu cabluri de oţel din subsolul ambasadei americane îl smulse pe Malko din somnolenţa sa. Lui nu-i venea să creadă că adormise pe scaunul neconfortabil. Cu gura cleioasă, arsura din plămâni, ochii umflaţi de nesomn, frânt de oboseală, el se menţinea treaz datorită unui puternic efort de voinţă.

Un om cu bluză albă aştepta ca Cyrus Miller să acţioneze mecanismul de deschidere a uşii. Şeful Staţiei C.I.A. apăsă pe buton. Specialistul foto intră în colivie şi puse pe masă două reproduceri 4x5, copii mărite ale documentului obţinute de pe documentul predat de Malko, cu o oră în urmă. Cyrus Miller răsfoise între timp în dosarul Partidului Muncitoresc. Polonez şi căută prin computere toate datele pe care le aveau. El puse fotografia pe masă şi scoase din dosar toate documentele de referinţă. Zumzetul deflectoarelor electronice îl apăsa pe Malko de parcă o greutate îi stătea pe ceafă. Liniştea se prelungi câteva secunde. Malko profită pentru a goli sticla de Perrier pe care o ceruse.

— Ceva interesant? întrebă Malko, agasat de tăcerea americanului. Cyrus Miller ridică capul şi zise cu o voce în extaz:

— Toţi sunt aici! Marceli Novotko, primul secretar al Partidului Muncitoresc Polonez, Molojek, adjunctul său, Finder, Starzecki. Katin şi Maryzia Rutkieswisz – nucleul Partidului Muncitoresc Unit Polonez, plus prietenul nostru Roman Ziolek.

Lui Malko îi veni poftă s-adoarmă pe loc. Acum nimic nu se mai putea întâmpla. Rămâneau urme. C.I.A. avea acum tot dosarul, inclusiv numele Halinei. Cyrus Miller îi dădu lui Malko o palmă pe spate.

— Bravo! spuse el. Nu credeam că veţi reuşi. Rămâne acum problema cum să exploatăm acest document. Am putea să facem copii şi să le distribuim peste tot. Sunteţi sigur că banda lui Jerzy nu se va lăsa convinsă? Ei sunt cei mai importanţi.

Malko dădu din cap.

— Nu cu ceea ce avem noi. Roman Ziolek trebuie obligat să se confrunte cu o situaţie fără echivoc, mai la vedere, ca să nu se mai îndoiască cei care-l urmează.

Cei doi oameni se priviră gândindu-se la acelaşi lucru.

— Dumneavoastră credeţi că el va accepta?

— Mă-ndoiesc, zise Malko. De altfel nu văd cum i-am putea pune în contact. Ne trebuiesc martori…

— Trebuie să acţionăm repede. Ceilalţi caută la rândul lor. Dacă ei o găsesc pe Halina, o vor suprima şi atunci poziţia noastră va fi mai slabă.

Malko ştia şi el acest lucru. Fără un efort disperat încercările lor ar

fi fost zadarnice, dar înainte de orice, trebuia să doarmă, să se odihnească pentru a avea capul limpede.

De-abia ieşit din ambasadă, el se va juca de-a şoarecele şi pisica cu agenţii S.B. Dacă aceştia scoteau ghearele el era pierdut.

— Priviţi, zise Cyrus Miller care continua să-şi răsfoiască dosarul.

Îi întinse o fotografie a lui Roman Ziolek.

Polonezul se schimbase un pic: se-ngrăşase, avea mai puţin păr, albit în întregime dar figura îi rămăsese aceeaşi. Malko întârzie puţin în faţa documentului, reprezentându-l pe Ziolek încadrat de miliţieni conducându-l la-nchisoarea Kakowiecka.

— Se pare că Roman Ziolek a strâns un fişier cu mai multe sute de numere, marcă şeful C.I.A. Acest fişier trebuie distrus. El se măreşte în conţinu şi regrupează toată potenţiala opoziţie din Polonia.

— Puteţi fi sigur că S.B.-ul a avut deja acces la el, zise Malko, deci este prea târziu.

— Nu sunt sigur, zise Cyrus Miller. Poate nu l-au putut exploata, sau nu au îndrăznit. Acum ar fi o dovadă de neîndemânare. Oricum, noi putem să-l exploatăm.

Malko înregistră.

Sute de vieţi erau acum în pericol din cauza lui. Cyrus Miller avea poate dreptate. Poate S.B.-ul nu avusese încă acces la fişier. Singura persoană care-l putea informa sub acest aspect era Jerzy.

„Cuvertura” era ţesută cu dragoste. Bună treabă de dezinformare. Roman Ziolek era una din „personalităţile” cele mai protejate de după război. Nici o fisură. El stătuse la conservare ani de zile, ocupând un post la ministerul reconstrucţiei.

Cu trecerea timpului ieşea în evidenţă ridicarea lentă a eşafodajului. În cursul ultimilor ani, fuseseră mai multe tentative de eliberare, mişcări puţin importante. Acum, când regimul începea să capete tendinţe de liberalizare, S.B.-ul se gândise că-i momentul să dea marea lovitură, să adune cu un singur gest toţi opozanţii din ţară, graţie catalizatorului, Roman Ziolek. După Katyn, era cea mai mare operaţiune de decapitare a opoziţiei poloneze.

Din nenorocire, Malko nu vedea nici un mijloc eficient de a opri acest angrenaj infernal, chiar cu informaţiile de care dispunea.

Caracterul polonezilor era deschis, încrezător. Tinerii cu greu credeau că putea exista o astfel e duplicitate: treizeci de ani.

Cyrus Miller ridică ochii din dosarul său şi zise cu o voce egală:

— Este stabilită o mare reuniune sub preşedinţia lui Roman Ziolek peste patru zile, la Zelazowa Wola în jurul Varşoviei, vreo sută de membrii ai Mişcării pentru Apărarea Drepturilor Omului, cei mai importanţi.

Lui Malko îi păru că zumzetul electronic se amplifica în urechile lui. Cyrus Miller îşi examina dosarul cu un aer nevinovat, cu umerii

aplecaţi, fumând Rothmans, dar vârful nasului său ascuţit fremăta imperceptibil.

— Îmi dau seama, zise Malko.

Nu mai era nevoie ca americanul să-i expună ideea sa. Este la fel de luminoasă ca o cometă, dar în acel stadiu, trebuia o obstinaţie de om disperat pentru a o pune în execuţie. Malko încercă să se instaleze mai confortabil în scaunul său incomod şi trecu în revistă un anumit număr de probleme. Unele mai grele decât celelalte.

Cea mai simplă dintre ele, era cea de a dormi acolo, ghemuit ca o pisică, legănat de zumzetul deflectoarelor electronice. Dar, în ciuda oboselii, începu să reflecteze. Creierul său era un mecanism independent în corpul său frânt de oboseală. Cyrus Miller îl privea pe sub ochelari.

— Voi merge să o rog.

Şeful Sucursalei C.I.A. aprobă în tăcere din cap. El îşi punea întrebarea dacă Halina va accepta să colaboreze jucând rolul unui artificier aprinzând un fitil prea scurt. Obiectivul era distrus, odată cu el.

El se scutură şi se ridică.

— Pe moment, merg să mă culc, spuse el. Mă simt incapabil de altceva.

Miller opri deflectoarele şi ieşi odată cu el din „colivie”. Vrând să intre în ascensor, se-ntâlniră cu trei oameni care se luptau cu un calculator enorm, încercând să-i facă să intre într-o cameră prea mică pentru el.

— Vă mutaţi? întrebă Malko.

— Nu, zise Cyrus Miller. S-a adus prea mult material pe avionul cargo, un Hercules supraîncărcat cu tot ceea ce aveam nevoie. Aici nu găseşti nimic.

Malko nu auzea decât cu o ureche.

— Am să vă dau o maşină, zise Cyrus Miller. Nu vreau să adormiţi în mijlocul străzii.

*

* *

Lui Malko nu-i venea să iasă din cadă. Apa curgea de o oră şi lui încă îi era frig, în afară de interior unde arsurile produse de amoniac continuau să facă ravagii. El comandase la cameră o sticlă de Vichy Saint-Yorre inestimabil tezaur de import, pe care practic o consumase dintr-o înghiţitură. Sună telefonul, dar el refuză să iasă din cadă pentru a răspunde. Dacă ar fi venit să-l aresteze, el ar fi cerut să fie transportat cu cada. El reîncepu să se frece cu săpunul său Jacques Bogart, inspirând cu plăcere deliciile mirosului civilizaţiei.

Cu ochii închişi trecu situaţia în revistă. El nu ştia cum o fi interpretat S.B.-ul dispariţia sa, dar oamenii serviciilor poloneze

probabil o legau de cercetările lui, ceea ce îi deturna de la Halina, dar singura care-l putea ajuta în continuare era aceasta, dar era ca şi cum i-ai cere să se sinucidă.

El se ridică din cadă şi se întinse în pat în halat de baie, după ce se stropise cu Jacques Bogart. Din nou, sună telefonul. Era vocea controlată a frumoasei Anne-Liese:

— Unde ai dispărut?

— Cu o superbă poloneză care mi-a stat tot timpul pe genunchi, răspunse Malko.

Ceea ce, nu era prea departe de adevăr. Anne-Liese râse sec.

— N-ai făcut bine. Mi-ai lipsit. Ştiai că trebuia să cinăm împreună aseară...

— Sunt dezolat, răspunse Malko.

— Mai sunt încă liberă în seara aceasta, propuse Anne-Liese. Malko vru s-o trimită la plimbare dar se reţinu, gândindu-se că probabil convorbirea este interceptată. Era ocazia mult visată.

— Ascultă, spuse el, în seara asta sunt obosit. Am răcit şi mă simt rău cu gâtul. De ce nu mâine? Ai caviar?

— Nu, zise Anne-Liese.

— Atunci, eu o să comand imediat şi mâine voi fi mai în formă.

— Foarte bine, zise Anne-Liese. Odihnă plăcută.

*

* *

Acum S.B.-ul ştia că Malko va merge să cumpere caviar. În mod normal, o asemenea deplasare nu-i va interesa prea mult. Întremat de această idee, el începu să se-mbrace. S.B.-ul probabil se întreba unde răcise el. Deodată o idee deosebit de dezagreabilă îi trecu prin minte. Cei care îl supravegheau, puteau fi tentaţi să se informeze direct, întrebându-l pe el şi nu neapărat cu politeţe. Piesele jocului se aranjară dintr-odată. Rolul Anne-Liesei devenea vizibil. Era ultima mutare de şah a S.B-ului, care trebuia să-i dea lui Malko şah mai şi să închidă capcana.

Mai nostim era că Malko nu putea să evite capcana fără să declanşeze o contra măsură imediată, care se putea dovedi brutală. El era obligat să intre în gura lupului şi să iasă de acolo în vârful picioarelor, ceea ce reprezenta un exerciţiu periculos, doar pentru el, nu şi pentru lup.

*

* *

Era încă multă lume la bazarul Rozyckiego. Polonezii îşi făceau proviziile pentru week-end. Malko avansa într-un ocean de şepci şi băşti flocoase. Când o văzu pe Halina, inima începu să-i bată mai tare. Ea tocmai împacheta nişte cozonaci pentru o femeie îmbrăcată într-o

manta de piele. Malko aşteptă ca ea să termine, inventariind nişte încălţări de care s-ar fi ruşinat şi nişte cerşetori.

Halina se lumină imperceptibil la faţă văzându-l pe Malko. Ea era îmbrăcată la fel ca la prima lor întâlnire, cu pantalon gri şi pulovăr negru. Malko aşteptă ca să se îndepărteze cumpărătoarea de cozonaci. O luminiţă se aprinse în ochii castanii ai Halinei.

— V-au eliberat?

— Da, zise Malko. Dacă nu eraţi dumneavoastră, m-ar fi omorât. Cât timp vorbim, daţi-mi caviar. În mod sigur, sunt urmărit.

Fără să se tulbure, Halina deschise frigiderul şi scoase mai multe cutii mici. Ea avea mâinile roşii şi unghiile foarte scurte. Fără să-l privească pe Malko, ea îl întrebă:

— De ce aţi mai revenit? Este periculos.

— Ştiu, răspunse Malko, dar sunt confruntat cu o problemă neaşteptată. Ceea ce dumneavoastră aţi făcut, nu serveşte la nimic. Ei nu vor să mă creadă.

Ea coborî capul.

— Ştiu, este adevărat. Mi-au spus şi mie. Sunt foarte naivi. Ei nu ştiu cum funcţionează sistemul. Şi mie mi-a fost greu să cred, dar la fel de greu mi-a fost când am văzut lista, acum treizeci de ani…

Ea împacheta cutiile de caviar încet pentru a avea timp să discute. Malko se hotărî să facă marea încercare:

— În patru zile, Roman Ziolek organizează o reuniune cu un grup important de dizidenţi, spuse el.

Halina se opri din împachetat şi-l privi pe Malko neîncrezătoare.

— Dumneavoastră vreţi să particip şi eu!

Malko îi susţinu privirea.

— Nu pot să v-o cer, dat fiind pericolul la care vă expuneţi, dar sute de vieţi sunt în joc. Sunt oameni care riscă să fie omorâţi, persecutaţi, încarceraţi. Ştiţi cum se-ntâmplă asta în Polonia. Dacă-i veţi spune în faţă lui Roman Ziolek cine este, mă gândesc că vă vor crede.

Halina terminase de împachetat caviarul. Ea-i întinse pachetul lui Malko.

— Vă costă 35 de dolari.

Malko se căută în buzunarul de la pantaloni şi scoase patru bancnote de zece dolari. Dincolo de calmul aparent pe care-l afişa, Malko ghici frământarea interioară care o agita pe Halina. Deodată ea păru mai îmbătrânită, trasă la faţă. Ea băgă mâna în buzunar pentru a da restul. Malko luă zloţii şi privirile lor se încrucişară.

— Sunteţi sigur că Roman va fi acolo?

— Sigur.

Două femei bine-mbrăcate aşteptau răbdătoare. Coada era obicei naţional în Polonia şi Malko nu mai putea rămâne acolo la infinit. Halina întrebă:

— La ce oră e reuniunea?

— Luni, la ora şase, la Zelazowa.

— Dacă mă hotărăsc să vin, vă aştept la ora patru la cafeneaua *Bazyliszek,* pe Rynek, spuse Halina. Acum plecaţi.

Ea îşi întoarse faţa către cele două cumpărătoare, întrebându-le ce vor. Malko se îndepărtă prin mulţimea de oameni. Era mai mult decât sperase, dar încă nu era o certitudine.

El era obligat să procedeze astfel, chiar cu riscul de a eşua în ultima secundă. Numai că operaţiunea pe care el o punea la cale era prea complexă pentru a-şi putea permite cea mai mică improvizaţie. Nu-i mai rămânea decât să fixeze a doua clapă.

*

* *

Se lăsase demult întunericul nopţii şi Malko trăgea literalmente de el ca să reziste, dar înainte să meargă la culcare, el voia să studieze cât mai multe variante posibile.

Tocmai avusese o întrevedere de o oră cu şeful Sucursalei C.I.A. pentru a pune la punct una din problemele sale cele mai importante şi anume întoarcerea sa în vest. Fără-ndoială el avansase, dar era totuşi insuficient.

El grăbi pasul, pentru a se-ncălzi. Cafeneaua *Krakovia* se găsea la cincizeci de metri. Nu înregistră nici un semn palpabil care să-i dea posibilitatea să verifice dacă-i supravegheat sau nu. El simţea că cercul se-nchisese în jurul său. Drumurile sale nu scăpau S.B.-ului. Totul depindea de agentul care conducea afacerea, de caracterul acestuia. Dacă era un jucător căruia îi plăcea să rişte, îl va lăsa pe Malko să-ntindă coarda până la capăt. Dacă era un birocrat care nu vrea să-şi asume riscuri, el va folosi metode mai puţin subtile.

El deschise poarta *Krakoviei* şi-şi lăsă paltonul la inevitabilul vestiar. Era la fel de multă lume ca şi prima dată – tineri pletoşi şi bărboşi la fel ca şi contestatarii din vest, punând lumea la cale în faţa cutiilor de Zywiec. Malko merse până-n fundul sălii ca să-i găsească pe cei pe care-i căuta. Decepţionat, el îşi luă paltonul de la garderobă şi ieşi în frig. Trebuia să doarmă cel puţin câteva ore. Grăbindu-se spre Victoria, o distanţă mai mare de un kilometru prin mulţimea animată de pe Krakowskie Przedmiescie, el îşi aminti de o frază a Wandei în timpul primei lor întâlniri. Tot grupul lor se reunea des la *Krokodyl,* pe Rynek, în vechiul oraş. Dacă el avea curaj, se va descurca.

Pentru un moment el visa la patul său, precum un câine la osul lui.

*

* *

Doi miliţieni în uniforme kaki, cu talkie-walkie la centuri,

supravegheau culoarul conducând spre *Krokodyl.* Malko trecu prin faţa lor şi urcă pe scara abruptă care ducea spre restaurant.

Era îngheţat deoarece taxiul său îl lăsase pe Podwale şi cei două sute de metri parcurşi în fugă, fură suficienţi ca să-i bage frigul în oase. Un bubuit de tobe îl făcu să tresară în timp ce-şi dădea paltonul la vestiarul situat la demisol. Părea o atmosferă de circ. El urcă treptele intrând într-o sală cu plafonul boltit şi se opri brusc.

O crupă goală, albă şi cambrată ondula la câţiva centimetri de el.

Ea aparţinea unei blonde planturoase care nu mai avea pe ea decât pantofii. Restul hainelor erau la picioarele ei, agitând în mâna dreaptă un sutien roşu. Ea saluta sala cu mişcări de coapse ritmate de tobe. Era o stripteuză naţionalizată.

După o ultimă mişcare de fese spre o masă mare unde se-nghesuiau vreo douăzeci de bărboşi într-un nor de haşiş, stripteuză îşi adună hainele, se-ntoarse şi, literalmente, se aruncă în braţele lui Malko. Ea avea un obraz dolofan de ţărancă, un piept mare şi un abdomen rotund. Scuzându-se cu un surâs, ea dispăru pe scară.

Malko înaintă în sală. Toate mesele erau ocupate, mai ales de tineri. La dreapta, totuşi, zări o fată singură, îmbrăcată în albastru, cu părul blond foarte scurt. Privirea ei îl învălui pe Malko ca o mângâiere. Era o prostituată. Se gândeau de asemenea, la turişti.

Malko îşi continua explorarea cu coada ochiului. Nici în stânga nu era nimeni.

Trei tineri stăteau de vorbă în apropierea orchestrei, fără să se ocupe de el. *Krokodylul* era naţionalizat şi aşteptau dintr-un moment în altul să vină ora închiderii, fără să vadă mulţimea de mâini care se-ntindea spre ei. Un pianist cu capul de boxeur atacă un simulacru de blues, acompaniat de o parte a orchestrei. Malko merse pe un culoar care ducea spre bucătărie. El zări o uşă.

Se opri în faţa acelei uşi. Era o sală mică, aproape o boxă, cu o masă mare şi două bănci. Faţa ascuţită a lui Jerzy se-ncruntă văzându-l pe Malko. Wanda Michnik era aşezată la dreapta lui şi restul locurilor erau ocupate de necunoscute pentru Malko. Jerzy se ridică.

Malko fu întâmpinat cu o linişte glacială. El avansă autoritar în sală şi se aşeză în faţa lui Jerzy.

— Ce vreţi dumneavoastră? întrebă Jerzy.

— Trebuie să vă spun lucruri importante, îl anunţă Malko. Trebuie să mă ascultaţi.

Wanda Michnik strânse cu atâta putere paharul său, încât falangele degetelor i se albiseră. În această sală era mult mai puţin zgomot decât în primele două săli.

— Iar bârfe, zise Jerzy cu un dispreţ izbitor.

Ochii strălucitori ai lui Malko îl făcură să tacă.

— Nu sunt bârfe, spuse el. Sunt informat că peste câteva zile

urmează să ţineţi o adunare cu Roman Ziolek. Aţi crede cele ce v-am spus dacă Halina Rodowisz vine să i-o spună ea însăşi lui Ziolek, în prezenţa voastră?

De astă dată neîncrederea dispăru din ochii interlocutorilor săi.

— De ce ar face asta? întrebă Jerzy. Dacă ce spuneţi dumneavoastră este adevărat, ea va fi arestată şi omorâtă.

— Voi i-o cereţi, spuse Malko. Eu gândesc că ea doreşte ca adevărul să iasă la iveală.

— Adevărul, spuse gânditor Jerzy.

Malko simţea că celălalt este dezorientat. El zise în continuare:

— Nu mi-aţi răspuns. Mă credeţi?

Jerzy dădu din cap.

— Nu pot răspunde pentru camarazii mei…

— Dar dumneavoastră?

El avu o ezitare.

— Da. Eu cred că… da. Dacă ea vine într-adevăr şi Roman Ziolek nu o reduce la tăcere.

— Foarte bine, zise Malko. Să ne dăm întâlnire pentru marţi, aici la Varşovia. Aş vrea să reglăm o problemă împreună cu dumneavoastră înainte de a pleca la această reuniune.

Jerzy îl privi încordat.

— Ce problemă?

— În privinţa lui Roman Ziolek, este adevărat? Sunteţi sigur? întrebă Wanda.

Malko simţi o imensă părere de rău că era nevoit să le distrugă toate speranţele.

— Da, spuse el. Este adevărat.

Ei semănau toţi, cu nişte oameni cărora li s-ar fi spus că au cancer.

— Voi cunoaşteţi existenţa unui fişier secret cu numele dizidenţilor?

— Bineînţeles, zise Wanda.

— Unde se găseşte el?

Tânăra fată deschise gura ca pentru a răspunde, dar tăcu. Din nou Malko simţi neîncrederea.

— Nu vă cer să-mi spuneţi în ce loc este, se corectă el, ci doar cine are acces la el şi îi păstrează. Este cumva Roman Ziolek?

De astă dată răspunse Jerzy:

— Nu. El nu ştie nici măcar toate numele. Fişierul este păstrat într-un loc secret.

— Dacă Roman Ziolek v-ar cere acest fişier, i l-aţi da?

Jerzy schimbă o privire cu Wanda.

— Da.

— Din momentul în care veţi fi convinşi, acest fişier vă trebui distrus. Sunt în pericol toţi cei al căror nume sunt cuprinse în el, asta dacă nu cumva este prea târziu.

— Noi nu vom distruge nimic înainte să fim convinşi de adevărul celor spuse de dumneavoastră, zise sec Jerzy.

— Perfect, spuse Malko, dar aş vrea ca dacă îmi asum riscul de a vă prezenta acest martor, să fie luate toate măsurile pentru distrugerea acelui fişier înainte să plecăm noi, căci altfel, s-ar putea să fie prea târziu. În ce loc cu exactitate va fi adunarea?

— Într-o proprietate aparţinătoare ZNAK-ului, spuse Jerzy, în silă.

— Ea va fi supravegheată?

Tânărul polonez surâse cu amărăciune:

— Desigur. Oamenii miliţiei vin mereu să ne fotografieze, ca şi cum nu ne-ar cunoaşte. Din când în când ne mai şi arestează.

Malko îşi urmărea ideea:

— În cazul în care totul s-ar termina cu bine, întrebă el, unii dintre dumneavoastră sunt gata să părăsească Polonia?

Mai întâi, Jerzy îl privi dezorientat, apoi ironic.

— Cum să plecăm din Polonia? Nouă nu ni se dă niciodată paşaport.

— Acest lucru nu va fi necesar, dacă planul meu se va îndeplini. Gândiţi-vă şi în continuare va trebui acţionat foarte repede şi mai ales nu trebuie să ştie nimeni. Deci unde ne vom întâlni marţi?

Jerzy se consultă cu Wanda din priviri, înainte să răspundă:

— Aici, la ora cinci.

— Foarte bine, zise Malko. Noi vom fi aici. În continuare, fiţi foarte prudenţi şi în primul rând, gândiţi-vă la fişier.

El se ridică, îi salută cu un semn din cap şi ieşi din sală fără să întoarcă capul. Aproape că uitase de oboseală. În fine, exista o şansă ca Julius Zydowski şi Maryla Nowicka să nu fi murit în zadar. Condiţia era ca el să supravieţuiască trei zile interminabile, fără să cadă în ghearele S.B.-ului, gândind la cele pe care el trebuia să le rezolve sub nasul serviciilor de informaţii poloneze, la care când se gândea îi venea ameţeala. Acestea puteau face să eşueze planurile sale. Singura sa problemă era Anne-Liese. El era convins că dacă începe s-o păcălească, S.B.-ul îl va aresta. În acelaşi timp, dacă el se încăpăţâna s-o vadă, risca să cadă în capcana pe care ei i-o întindeau şi să dispară pur şi simplu, aşa cum păţiseră aţâţi agenţi înaintea lui. S.B.-ului nu-i plăceau valurile, ca de altfel tuturor serviciilor din lume.

Ce-i mai bine decât un om care merge la o întâlnire galantă şi pe care nu o revezi?

Fugărit de vântul glacial, el trecu rapid pe lângă micile imobile cu culori pastelate, înecate într-o ceaţă sinistră. Nu se vedea nimeni pe afară. Paşii săi răsunau ca şi când ar fi fost unicul locuitor al Varşoviei. Numerele caselor de pe strada Pietarska păreau nişte pete luminate pe faţadele sumbre.

Malko îşi grăbi paşii. Mai avea de mers douăzeci de minute până la *Victoria.* La această oră târzie, exista o şansă la un milion să găsească

un taxi. Alunecând pe gheaţă, el îşi recapitula mental obstacolele care îl separau de reuşită:

Trebuia ca Halina să vină la întâlnire.

Jerzy să accepte să distrugă fişierul.

Halina să reuşească să-i ţină piept lui Roman Ziolek.

Ca miliţia să nu-l aresteze.

Ca planul pe care-l punea la punct să-i permită să părăsească Polonia.

Un bookmaker serios nu ar fi angajat pariu la o cotaţie de o sută contra unu.

Capitolul XVIII

— Vrei să dansezi?

Muzicanţii în costume naţionale înconjuraseră masa şi încercau să-l antreneze pe Malko pe micul ring din mijlocul restaurantului. El se împotrivi cu duritate.

— Nu!

Asta i-ar fi lipsit.

Restaurantul *Ulubiona,* preschimbat în salon rustic polonez – inclusiv personalul – era plin. Duminica nu erau multe distracţii la Varşovia. Deziluzionaţi, muzicanţii încercară la altă masă. Anne-Liese râse în felul său controlat.

— Eşti foarte timid!

Cu părul ei blond armonios împletit, cu cele două dungi negre de sub ochi, Anne-Liese se făcea remarcată în mod sigur de către clienţii localului datorită uneia dintre eternele sale bluze ajustate pe monumentalul său piept. Malko văzu că are mai puţini nasturi, dar ţesătura fiind mai fină, sublinia clar contururile sfârcurilor. Ei terminaseră dejunul.

— Nu totdeauna, îi răspunse Malko, cu ochii pironiţi pe cei doi sâni care avansau deasupra mesei.

Anne-Liese surâse cu subînţeles.

— Apropo, ai căutat caviar ieri?

— Da, răspunse Malko.

Surâsul ei se accentuă:

— Atunci, în mod cert ai văzut o femeie foarte frumoasă, nu?

Malko avu impresia că-i toarnă o sticlă cu ulei fiert în stomac. Anne-Liese îl fixa cu ochii ei mari albaştrii inocenţi.

— Care femeie frumoasă?

Poloneza se aplecă spre el şi-i puse o mână pe mâna lui.

— Una din prietenele mele care face cumpărături din acel loc, mi-a spus că standul aparţine unei femei brune foarte frumoase. Ea a fost acolo ieri şi te-a văzut. A avut impresia că flirtaţi.

— Eu n-am văzut-o pe prietena ta.

Malko încerca să surâdă, însă în sinea sa, se simţea derutat. Pentru ca S.B.-ul să atace atât de direct, trebuia ca bănuielile lor să fie foarte serioase. Halina ar fi putut fi deja arestată şi toate planurile sale, duse pe apa sâmbetei. Acesta era lucrul care-i era la-ndemână pentru a verifica.

— Eşti geloasă? o întrebă el.

— Tu ai dispărut şi m-ai abandonat, zise Anne-Liese, făcând pe supărata.

— Nu pentru această femeie, zise Malko. Eu n-o cunosc şi dacă i-am surâs a fost pentru a obţine o reducere la preţul caviarului pe care-l

vom mânca împreună.

— Ah, ar fi foarte bine dacă am pleca. Este prea mult zgomot aici.

Sentimentul ei de uşurare suna la fel de fals ca şi gelozia. Malko se grăbi să lase zloţii pe nota de plată şi se ridică. Muzicanţii dezlănţuiţi reuşiseră să antreneze doi turişti suedezi în ceea ce semăna foarte bine cu dansul ploii la indienii navajos, spre marea bucurie a asistenţei.

În timp ce Anne-Liese era la vestiar, el chemă un taxi. Din întâmplare sau intenţionat, tocmai era disponibilă o maşină. Anne-Liese se agăţă de braţul lui.

— Vino să-ţi faci siesta, apoi vom cina la mine în continuare. Nu-mi place să ies duminică.

— Şi caviarul? Îl am la hotel.

Anne-Liese ridică din umeri.

— Am şi eu. Nişte prieteni mi-au dat şi mie cinci kilograme de caviar rusesc.

Taxiul, veşnicul Polski, plecă. Pasagerii unui autocar îi priviră cu invidie, depărtându-se.

*

* *

Anne-Liese nu avea probabil decât o singură pereche de pantofi. S.B.-ul plătea prost. Ea îşi purta veşnicii pantofi roşii cu o fustă de lână asortată. După ce puse un disc cu muzică de Mozart, ea reveni pe pat alături de Malko şi se întinse, făcându-şi sânii să iasă şi mai mult în evidenţă.

Malko se amuza mângâindu-i cu un deget curba bine conturată. Ambianţa era asemănătoare cu cea de la întâlnirea lor anterioară. El nu se simţea deloc liniştit. Avea impresia că sunt supravegheaţi de nişte ochi invizibili de pe geamul din faţa patului.

— Sunt foarte rotunzi, nu-i aşa? spuse cu un ton foarte serios Anne-Liese. Unde ţi-e gândul?

Într-o fracţiune de secundă, Malko găsise modalitatea de a se descurca. Cu brutalitate, el prinse unul din sânii Anne-Liesei între degete.

— La tine, spuse el.

Ea îi apucă mâna.

— Aşteaptă! Îmi faci rău. Nu fii grăbit. Avem tot timpul.

Cum Malko continua să-i frământe pieptul, Anne-Liese adăugă, de astă dată cu o voce studiată, mai joasă:

— Dacă te porţi cu blândeţe, am să te las să mă lingi imediat, până ce mă vei face să leşin de plăcere, ca data trecută.

— Nu vreau acum, zise Malko. N-am nevoie să te ling.

El îi strecură o mână pe sub fusta roşie şi ea se contractă brusc, ca şi când ar fi înţepat-o. Ei se vânzoliră un moment. Malko încerca în

zadar să-i suflece poalele ca unei servitoare. Despletită, cu obrajii roşii, ea se apăra cu eficacitate. În sfârşit, reuşind să se elibereze, se aşează alături pe pat.

— Ai băut! spuse ea. Calmează-te. Ţi-am spus că nu-mi place să fiu bruscată.

— Te doresc, zise Malko, întinzând mâna spre ea. Dezbracă-te.

— Nu, nu aşa. Ţi-am spus de la-nceput cum îmi place mie.

La fel ca altă dată, pupilele ei se măriră brusc, lansând un fulger albastru.

— Foarte bine, zise Malko.

El se ridică şi îşi puse vesta. Anne-Liese se ridicase şi ea. De data asta, surpriza din ochii săi era sinceră.

— Ce faci, îl întrebă ea.

— Plec, zise Malko. M-am săturat de capriciile tale.

Înainte ca Anne-Liese să-l fi putut reţine, el împinsese zăvorul şi deschise uşa. O închise şi începu să coboare scara, râzând în sinea sa. Chiar dacă ar fi fost supravegheaţi pas cu pas de către S.B., agenţii polonezi nu ar vedea decât frustrarea unui om un pic ameţit. El ieşi în stradă şi se îndepărtă.

Mai ales, nu trebuia să se-ntoarcă imediat la hotel. Erau cinematografe destule în Varşovia.

*

* *

Malko decroşă la prima sonerie, sigur pe ceea ce urma să audă. După o scurtă pauză se auzi o voce timidă zicând:

— Malko!

— Da!

O nouă pauză, urmată de un oftat îndelung. Anne-Liese părea pocăită.

— Eşti nebun. De ce ai plecat aşa?

— Of! Te rog să mă ierţi. A fost din cauza vinului alb. Este adevărat, sunt un idiot.

Malko reuşise să pună un pic de regret în vocea lui.

— Revino.

— Nu în astă seară, zise el. M-am culcat. Cred că am răcit din nou. Am fost într-o sală de cinema neîncălzită. Am văzut un film rusesc pasionant. Acţiunea se petrecea într-un colhoz şi trata dragostea dintre doi mecanizatori.

— Ce păcat, zise Anne-Liese cu vocea bine studiată. Am să te văd mâine?

— Bineînţeles, zise Malko. Putem dejuna împreună dacă vrei.

— Atunci, noapte bună, zise Anne-Liese. Îţi promit că voi fi mai puţin capricioasă mâine.

*

* *

— Trebuie să reţineţi în memorie aceste planuri, căci nu vi le pot încredinţa. Ar fi prea periculos să fie găsite asupra dumneavoastră, la fel ca şi instrucţiunile, dar nu este prea complicat.

Malko se aplecă atent asupra documentelor ce-i fuseseră oferite de Cyrus Miller. Zumzetul deflectoarelor electronice formau o barieră de netrecut în jurul lor. Malko stătu liniştit câteva minute, memorând detaliile indispensabile. Din fericire, cu memoria sa prodigioasă nu-i fu greu să reţină tot ceea ce avea nevoie. El restitui americanului hârtiile.

— Iată-le. Aţi avut dificultăţi?

Cyrus Miller surâse dând pe spate un fir de păr invizibil. Trase apoi un fum din Rothmansul său.

— Prefer să nu vă mai spun. Problema a ajuns la *Special Cooperation Committee.* Este mai rău decât să declari război Japoniei.

Toate acţiunile importante ale C.I.A. trebuiau mai întâi aprobate de acest, comitet cu sediul la Casa Albă.

— În sfârşit, o veste bună, zise Malko. Spaţiul dumneavoastră de manevră era foarte strâmt.

— Din păcate, zise Cyrus Miller, noi suntem în Polonia.

Şeful Sucursalei C.I.A. băgă mâna în buzunar de unde scoase un pistolet automat marca Tokarev de 9 mm., pe care i-l întinse lui Malko, ţinându-l de ţeavă. Un încărcător suplimentar era legat de mâner cu un elastic.

— Sper că nu aveţi intenţia să vă angajaţi într-o luptă de stradă, zise Miller. Asta vă va fi suficient. În orice caz este foarte discret, cadou de la T.D.[40]

Malko băgă arma în buzunar. Numărătoarea inversă începuse. Ochii săi se opriră asupra americanului.

— Ei bine Cyrus, mulţumesc pentru tot. Sperăm că va merge.

Cyrus Miller ridică capul.

— *Let's cross our fingers...* Apropo, am informaţii suplimentare despre prietena dumneavoastră Anne-Liese, înainte de Germania, ea s-a specializat în Anglia în recuperarea de „filatori". Trei dintre ei, doi bărbaţi şi o femeie care o urmăreau, au dispărut fără să se mai ştie ceva de ei, când o urmăreau.

Lui Malko i se strânse inima. Cyrus Miller îl studia cu coada ochiului.

— Am păstrat ştirea mai bună la sfârşit. Noi suntem informaţi de una din filierele noastre de penetraţie că S.B.-ul vă pregăteşte o „ambuscadă".

— Aceasta nu este o informaţie, zise Malko, ci un lucru evident.

— Aşteptaţi, zise americanul. Ei vor să vă răpească discret şi apoi

[40] Technical Division (n.a.).

să vă supună unui tratament intensiv cu pentothal, până ce vă vor stoarce de toate informaţiile pe care le aveţi. Apoi vă vor elibera foarte elegant, pentru a nu putea face valuri.

— Când va fi asta?

— Este singurul lucru care ne lipseşte.

Ce era mai important. Ridicându-se, Malko zise:

— Cyrus, trebuie să te părăsesc.

Americanul stopă mecanismul electronic şi deschise uşa. În linişte, ei se-ndreptară spre ascensor. Malko regreta „colivia”. Acolo ar fi fost atât de liniştit. Cyrus Miller îl însoţi până în hol şi îi strânse din nou mâna.

— Pe curând.

— Pe curând, zise Malko.

Putea foarte bine să fie montate microfoane şi pe hol.

*

* *

Sicriul încă deschis era pus pe catafalc, în mijlocul unei mici cripte laterale a Bisericii Notre-Dame des Graces. Şase lumânări groase ardeau de jur-împrejur. Doi bărbaţi stăteau îngenunchiaţi la capul sicriului, rugându-se. Unul era Jerzy, celălalt îi era necunoscut lui Malko. Văzându-l pe acesta din urmă, Jerzy veni în întâmpinarea sa.

Malko citi emoţia în ochii lui.

— Aţi venit! spuse el. În câteva minute vor închide capacul sicriului.

Malko se apropie. Faţa netedă a Marylei Nowicka se odihnea pe o pernă albă, cu ochii închişi, un pic umflată, cu părul pieptănat pe spate. Machiorul avusese de furcă pentru a o face prezentabilă. Ea avea mâinile încrucişate pe un şirag de mătănii şi era îmbrăcată cu o rochie cenuşie fără guler.

Cu voce joasă, Jerzy începu să spună o rugăciune. Accentele şuierate ale limbii polone păreau chiar armonioase. El termină făcându-şi semnul crucii. Malko privea obrazul moartei. Câtă tristeţe putea transmite! Dacă Maryla ar fi ştiut ce pregăteşte el, ar fi plecat în eternitate cu mai puţin regret.

Veneau cioclii. Malko îi privi cum băteau cuiele mari, după ce puseseră capacul pe sicriu.

Adio Maryla. Ea fusese doborâtă de forţe care o depăşeau. El strânse în linişte mâna lui Jerzy. Acesta îi spuse deodată:

— Ştiţi, noi am reflectat. Cred că dumneavoastră aveţi dreptate.

Nimic nu putea să-i facă mai mare plăcere lui Malko.

— Atunci, pe curând, zise el.

El ieşi din biserică şi-şi privi ceasul. Mai avea o oră până la întâlnirea cu Anne-Liese. Pistoletul automat era greu în buzunarul paltonului lui. Era convins că S.B.-ul nu va încerca nimic înaintea vizitei lui la poloneză.

Acolo, urma să se joace prima manşă. El avea un avantaj. Datorită observaţiilor sale şi informaţiilor lui Cyrus Miller, ştia la ce se putea aştepta. Trebuia să-l determine pe scorpion să se înţepe cu propriul său ac.

*

* *

După luciul ochilor săi albaştrii subliniaţi de obişnuita dungă neagră, Malko înţelese că sosise clipa încolţirii cerbului. Anne-Liese, contrar obiceiului ei, îl sărută de cum deschise uşa, strângându-se în el cu tot corpul ei masiv, cu toate semnele pasiunii celei mai exacerbate. Începuse jocul cel mare. Când el îi puse mâna pe sân, ea se mulţumi să surâdă.

— Aşteaptă!

Ea îşi pusese pentru prima dată o fustă despicată de velur negru, o bluză infernală şi pantofii roşii. În apartament plutea un miros de tămâie. Malko lăsă sticla de votcă pe care o cumpărase la Victoria pentru un dolar şi se lăsă antrenat spre pat. Anne-Liese pusese acolo o tavă de argint cu o cutie de caviar, pâine prăjită şi pahare.

— Sper că nu vei pleca şi azi, spuse ea ştrengăreşte.

Ochii ei străluciră de bucurie. Malko înţelese dintr-odată de ce lucra ea pentru S.B. Relaţiile cu „victimele” sale îi procura o plăcere stranie, mai ales atunci când era vorba de o pradă mai dificilă, ca Malko. Ea se aşeză pe pat şi-şi strânse picioarele.

Prin fanta fustei cu brandenburguri, Malko zări o fâşie de piele albă. Anne-Liese îşi pusese în loc de colanţi, ciorapi. Malko îşi trecu degetele peste ei. Nu erau prea fini şi erau puţin cam prea scurţi. S.B.-ul nu se dădea în lături de la nici un sacrificiu. Malko urcă din nou urmărind coapsa, până la curba unuia dintre sâni.

Pentru prima dată de când o cunoştea, Anne-Liese nu-şi protejase pielea satinată a pieptului cu lin sutien. Sub mătasea bluzei butonate, el simţea căldura sânului. El se amuza frecând pieptul care-i păru gata să perforeze ţesătura ca un animal independent. Anne-Liese îşi închise ochii sprijinită pe coate, cu capul dat pe spate – imaginea grăitoare a extazului. Malko profită pentru a inspecta camera cu o privire atentă. S.B.-ul era prea abil ca să lase microfoanele la vedere. În orice caz primejdia venea de undeva.

— Vrei caviar?

Anne-Liese deschisese ochii şi-l observa.

Malko încetă s-o mai mângâie.

— Dacă vrei şi tu.

În orice caz avea destul timp de aşteptat. Mai mult de două ore. În timp ce ea aduna o grămăjoară pe o felie de pâine prăjită, el continuă să-i mângâie picioarele urcând mai sus de ciorap, pe coapsa albă şi musculoasă. Era ca şi când ar fi mângâiat o piatră. Anne-Liese nu

scăpă nici un grăunte de caviar.

*

* *

În genunchi pe pat, cu ultimul brandenburg al fustei descheiat, Anne-Liese îşi ondula corpul ca o cobră în ritmul melodiei „La vie en rose”, versiune nouă. Vocea dură a cântăreţei era perfectă pentru ceea ce ei făceau.

Malko nu-şi păstrase decât ceasul. Platoul cu caviar era pus pe jos, sticla de votcă era bine golită. Pentru a doua oară, Anne-Liese se aplecă în faţă, mângâind cu vârfurile sânilor săi sexul descoperit al lui Malko, ca pentru a-l ţine la punctul de fierbere. Ea se servea de degete cu abilitatea unui ceasornicar, dozându-şi mângâierile la zecime de milimetru. Fără a înceta să-l mângâie, ea se aplecă şi-i întinse faţa, îl îmbrăţişă cu pasiune şi îi spuse hotărâtă:

— Acum vom face dragoste. Dezbracă-mă, începe de aici.

Ea îi puse mâna pe fustă. Nu mai rămânea decât să desfacă fermoarul şi un brandenburg. Malko desfăcu brandenburgul. Anne-Liese, cu un uşor râs, se desfăcu din mâinile lui şi sări jos din pat. Timp de câteva secunde, ea se-nvârti în ritmul muzicii. Fusta lungă, acum desfăcută până la abdomen se deschise, dând la iveală jartierele de modă veche care strângeau coapsa la jumătate şi un slip de dantelă neagră opacă. S-ar fi spus că era o gravură erotică din secolul al XVII-lea. Cu o lovitură de coapsă, Anne-Liese se debarasă de fusta care căzu pe jos, păstrând numai dantelele, bluza infernală şi pantofii roşii. Cu un salt, ea reveni pe pat, lăsându-se pe vine, foarte dreaptă, cu o supleţe incredibilă, până ce fesele îi atinseră călcâiele.

— Am executat un dans, zise ea.

„Dansul morţii”, gândi Malko. În acel moment, Anne-Liese se amuza, bucurându-se din plin de situaţie. Sânii ei urcau şi coborau în ritmul ondulării corpului său.

Ea se aplecă din nou, ca pentru a-l reanima pe Malko, ceea ce nu prea era necesar. Gura sa îl înghiţi o secundă caldă şi dulce şi îi dădu drumul numaidecât. Şi el aprecia acest dans al morţii care se va termina rău pentru unul dintre ei. Anne-Liese nu era o pradă dezonorantă pe panoplia de trofee a unui gentleman. Era poate cel puţin la fel de periculos ca vânătoarea unei fiare mari.

Ochii ei aruncară un fulger albastru. Cele două dungi negre îi dădeau o expresie diabolică feţei sale în aparenţă cuminţi.

Malko avansă şi atacă primul buton al bluzei infernale, chiar la scobitura gâtului, apoi pe al doilea şi aşa mai departe. Mişcările sale nu erau facilitate de mişcările ei de ondulare neîncetată a bustului.

— Nu înceta să mă mângâi, gâfâi Anne-Liese.

Sânii ei se ridicau într-un ritm din ce în ce mai rapid. Malko aproape că-i putea auzi bătăile inimii. Milimetru cu milimetru, Malko îi elibera

carnea albă, mângâindu-i în continuare sânii acolo unde erau mai sensibili.

Prins în joc, el se mişca din ce în ce mai repede, eliberându-i liniile rotunde şi albe, apoi aureolele brune în centrul cărora se găseau sfârcurile brune şi cilindrice. El termină în sfârşit cu descheiatul bluzei, scoţând la iveală sânii superbi, foarte grei, albi şi rotunzi ca nişte mere enorme.

Cu un gest plin de graţie, Anne-Liese îşi scoase bluza, lăsând-o să alunece pe pat. Apoi, mâinile sale urcară în lungul corpului şi ea îşi luă sânii cu mâinile oferindu-i-le lui Malko ca într-o cupă. Ei erau atât de mari, încât depăşeau cu zece centimetri mâinile sale aşezate în formă de cupă.

Privirea Anne-Liesei coborî asupra lor, drăgăstoasă.

— Îi iubesc atât de mult, spuse ea. Ai remarcat cât sunt de rotunzi? Nu-mi plac deloc sânii în formă de pară.

Malko întinse mâna, dar ea se retrase repede cu o ondulaţie a întregii sale coloane vertebrale.

— Nu, nu vreau ca tu să pui mâna pe ei. Sunt prea fragili, linge-i.

Ea aşteptă în aceeaşi poziţie, apoi un fulger trecu prin ochii săi albaştrii. Apoi adăugă cu o voce moale:

— După aceea, vom face dragoste. Vino şi linge-mă.

Malko în loc s-o asculte, întinse mâinile cu un gest rapid şi prinse încheieturile Anne-Liesei. Cu aceeaşi mişcare, îi îndoi mâinile la spate, o răsturnă cu faţa în sus, o împinse înainte menţinând-o în această poziţie şi apăsând-o pe umeri. Cu mâinile prinse la spate, ea devenise neputincioasă. Malko avansă puţin şi se aşeză călare peste şoldurile polonezei.

Ochii albaştrii lansară un fulger furibund.

— Lasă-mă! Lasă-mă, imediat!

Nu mai era nici dulceaţă nici senzualitate în vocea ei. Cei doi sâni turtiţi în această poziţie deveniseră ca nişte ouă într-o farfurie.

Imobilizând-o pe Anne-Liese cu un braţ ce-i apăsa gâtul, Malko îşi eliberă mâna stângă şi începu să-i frece o aureolă. De astă dată, Anne-Liese urlă zvârcolindu-se sub el.

— Opreşte-te! Îmi faci rău. Nu vreau să mă mai atingi.

Degetele lui Malko se-nfundau ca-n brânză. După ce el o frecă timp de câteva secunde, el îşi duse membrul spre faţa lui Anne-Liese şi-l frecă de buzele ei, atingând interiorul umezit de salivă.

Cu un efort al întregii sale fiinţe, ea reuşi să-şi dea capul pe spate, încercând să scape de atingerea sa, urlând ca o posedată, dar Malko se ţinea bine. El începu aceeaşi operaţie cu aureola cealaltă. Acum Anne-Liese stătea sub el. Pupilele polonezei se măriseră nemăsurat de mult. Ea spuse câteva cuvinte pe care el nu le-nţelese, cu trăsăturile asprite. Apoi, strălucirea albastră a ochilor săi se şterse. Ochii ei se

dădură peste cap. Deodată, ea deveni moale lipindu-se toată de el.

Malko mai aşteptă câteva secunde, puse o mână pe unul din enormii săi sâni moi şi îi simţi bătăile inimii.

El se ridică într-un cot şi se uită la ceas. Era ora patru fără zece. Sencadra în timp. Anne-Liese stătea inertă în pat. El nu ştia cât timp dura efectul puternicului somnifer cu care era impregnată pielea sânilor ei, aşa că se-mbrăcă cu toată viteza.

Acum numărătoarea inversă începuse în mod concret. Microfoanele S.B.-ului înregistraseră probabil toată scena şi urmau să intre în acţiune. Din fericire, ei nu cunoşteau planurile lui Malko. Înainte să plece, el se aplecă asupra corpului inert şi ridică puţin slipul din dantelă neagră.

Era exact cum presupuse el. Anne-Liese era bărbat în travesti, cu sexul atrofiat. Iată de ce avea el atâta succes la femei şi la bărbaţi şi care explica acest narcisism pentru extraordinarul său piept obţinut în mod sigur prin injecţii. Cu un sentiment de dezgust şi angoasă el verifică încărcătura Tokarev-ului şi-l puse la cingătoare şi deschise uşa.

Pe palier nu era nimeni. Totuşi, ei pregătiseră probabil ceva pentru a-l transporta, cu condiţia ca urmarea operaţiunii să nu fi fost planificată în apartamentul Anne-Liesei.

El coborî până la parter şi inspectă strada. Descoperi imediat un om citind ziarul într-un Polski gri. Îşi luă pistolul şi-l băgă în buzunarul de la palton, înaintând spre maşină. Văzându-l venind spre el, agentul S.B. îl privi surprins. Malko nu-i lăsă timp să acţioneze. Deschizând portiera el se aşeză lângă agent. Polonezul păli în faţa revolverului îndreptat spre el. În mod sigur nu se aştepta la aşa ceva şi rămase cu mâinile pe volan imobil şi întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră? Nu înţeleg.

Cu coada ochiului, Malko verifică dacă maşina nu are cumva staţie radio. Nimeni nu ştia la „Centrală” ce se-ntâmplă în acest moment. Mai târziu, acest fapt nu va avea nici o importanţă.

— Coborâţi, zise Malko, împingându-l cu ţeava armei pe strada pustie. Poliţistul făcu întocmai. Malko luase cheile maşinii şi deschise portbagajul.

— Urcaţi-vă înăuntru.

Celălalt dădu din cap.

— Sunteţi nebun!

— Urcaţi, spuse el cu un ton care-l convinse pe polonez că nu poate să discute. El intră în portbagaj şi se ghemui înăuntru, înainte să-nchidă, el îl percheziţionă rapid dar nu avea nici o armă. El îi luă actele, între care găsi un permis de trecere barat cu roşu şi alb. I-ar fi putut fi de folos. Închise capota portbagajului şi se urcă la volan. Porni motorul şi stătu câteva clipe liniştit, trecând totul în revistă. Prima

parte a planului său, tocmai se îndeplinise. Străzile Varşoviei erau puţin animate. Lui Malko îi trebuiră cinci minute ca să ajungă în strada Zamkowy. De mai multe ori verifică dacă nu era urmărit. El parcă maşina în faţa catedralei şi o luă pe jos spre Rynek. Măcar de-ar veni Halina la întâlnire. Dacă nu, planul său se-ncurca.

*

* *

Ea era acolo, în picioare la tejghea pregătindu-se să mănânce o prăjitură, îmbrăcată cu un mantou de vizon vechi şi cu cizme negre. Micul bar era plin. Halina îl întâmpină pe Malko cu un aer calm, ca şi când întâlnirea lor nu i-ar fi pus viaţa în primejdie. El se aşeză lângă ea pe un taburet. Halina surâse.

— Nu am fost urmărit. Am fost foarte atent.

Malko lăsă o bancnotă de o sută de zloţi şi se ridică de pe taburet. El era grăbit să acţioneze. Halina îl urma ascultătoare. Pe pavajul îngheţat al străzii, ea întrebă:

— Unde mergem?

— Să ne-ntâlnim cu cineva, zise Malko.

Probabil că Jerzy îi aştepta. Urcară scara în tăcere. Malko bătu de trei ori. Tânărul întredeschise uşa. Împreună cu el, erau Wanda şi alţi doi tineri polonezi care-i strânseră mâna lui Malko, fără să spună nici un cuvânt. Un mic radiator electric făcea un pic de căldură.

Halina îi examina cu calm pe ceilalţi trei.

Jerzy o fixă pe Halina cu o expresie aproape dureroasă. Cum el nu se hotăra să vorbească, Wanda întrebă aproape cu brutalitate:

— Este adevărat, o să veniţi cu noi?

— Da.

Nu era posibil. Vocea ei nu trăda nici cea mai mică emoţie, ca şi când ea ar fi fost moartă. Malko îi căută privirea şi i-o găsi, liniştită, calmă, detaşată. Pentru ce Halina îl trăda acum pe omul pe care-l protejase mai mult de treizeci de ani? Era de neînţeles.

— Asta îmi ajunge, zise deodată Jerzy cu vocea strangulată. Ei vor merge să distrugă imediat fişierul şi noi vom pleca acolo toţi patru. Am o maşină.

— Şi eu am una, zise Malko şi vreau s-o păstrez. Este mai puternică decât a voastră.

Îşi tăiase orice posibilitate de retragere. O împinse pe Halina afară din cameră şi o luară spre Rynek.

Ei merseră în linişte până în Piaţa Zamkowy. Maşina nu se mişcase din loc. Prizonierul din maşină nu zicea nimic. Malko se uită la ceas. Trecuseră patruzeci de minute de când ieşise din apartament.

— Cât timp ne trebuie ca să ajungem la Zelazowa?

— În jur de o oră, spuse Jerzy.

Zece minute mai târziu, ei rulau în mijlocul câmpiei îngheţate şi

sinistre. Te-ai fi crezut în secolul al XIX-lea. Drumul era drept, aproape necirculat. Halina era aşezată lângă el.

În oglinda retrovizoare văzu că Wanda şi Jerzy se ţineau de mână. Fata avea trăsăturile alungite şi ochii buimăciţi. El se-ntoarse spre Halina:

— De ce v-aţi hotărât să vorbiţi?

Ea lăsă să treacă câteva secunde, apoi spuse:

— Poate că de data asta va fi util. Şi apoi (Ea făcu un gest prin care arătă că îi este indiferent), sunt secrete care devin greu de tăinuit într-o zi.

Din nou se lăsă liniştea, tulburată de un zgomot lejer. Wanda plângea. Malko se-ntoarse:

— Dacă totul merge bine, spuse el, vom fi cu toţii în siguranţă în câteva ore. Dacă nu…

Tânăra dădu din cap.

— Nu despre asta-i vorba. Mie nu mi-e frică nici de moarte, nici de închisoare. Dacă ne salvăm, cu atât mai bine şi dacă nu, asta este. Dar noi am crezut atât de mult în Roman. Acum ştiu că nu va fi primăvară la Varşovia.

Capitolul XIX

Ei scandau *Wolnosc, wolnosc*[41] bătând din palme. Curenţii de aer clătinau flăcările sfeşnicelor aşezate pe pianul mare cu coadă, lângă care era aşezat Roman Ziolek, cu părul său alb strălucind la flăcările lumânărilor, în faţa partizanilor săi înghesuiţi în conac.

Malko le privi feţele la lumina jucăuşă a lumânărilor. Tineri sinceri, încordaţi, cu ochii strălucitori, apoi mai puţin tineri cu trăsăturile marcate dar cu ochii strălucind de acelaşi entuziasm. O femeie în vârstă cu o bonetă înfundată peste urechi, striga mai tare decât cei doi vecini mai tineri. În spatele lentilelor ochelarilor săi, se puteau vedea lacrimile, lacrimi de bucurie şi de speranţă.

Categoric, polonezii nu se schimbau deloc. Era la fel de patetic, derizoriu şi respectabil ca şarjele cavaleriei poloneze contra panterelor SS din 1939, visul contra realităţii.

Malko observa scena printr-una dintre deschiderile laterale ale sălii, încadrat de Jerzy şi Wanda, sugrumat de emoţie. Pân-atunci, avuseseră noroc. În loc să meargă spre Zelazowa pe drumul normal, ei făcuseră un ocol de mai mult de o oră, urcând spre nord până la Nowy Dwor, apoi coborâseră pe Sochaczew, pentru a ajunge în vest din direcţie opusă Varşoviei, pentru cazul în care miliţia sau S.B.-ul ar fi organizat baraje rutiere. După Leszno, ei se opriseră câteva clipe la marginea şoselei pustii care traversa pădurea, îi puseseră căluş şi-l legaseră fedeleş pe prizonierul din portbagaj.

Jerzy voia să-l abandoneze în mijlocul pădurii pentru ca el să moară îngheţat, dar Malko se opuse.

După aceea, ei abandonară maşina la doi kilometri de sat şi merseră în continuare pe jos, ca şi când ar veni de la Zelazowa. Două autobuze mari erau parcate în faţa gardului proprietăţii în care avea loc adunarea, împreună cu câteva maşini particulare şi o dubă gri pe care erau montate două difuzoare, a miliţiei. Hanul în care la sfârşitul adunării trebuiau să mănânce participanţii era luminat. Câţiva miliţieni în uniformă şi câţiva civili dăduseră târcoale celor două cupluri dar nu le opriseră.

În parc ei zăriseră şi alţi oameni suspecţi dar nimeni nu se manifestase. Totuşi trebuia să existe câte un agent S.B. în spatele fiecărui pom.

Singura manifestare a ostilităţii autorităţilor fusese întreruperea curentului electric, ceea ce obligase pe organizatori să folosească lumânări. Fiecare dintre participanţi avea o lumânare, fapt care conferea şi mai mult romantism scenei.

Participanţii erau îngrămădiţi în toate camerele de la parter care în mod cert, erau înţesate cu microfoane, adunarea fiind de mult

[41] Libertate, libertate (n.a.).

anunţată, ceea ce nu prezenta prea mare importanţă. Malko îşi consultă Seiko-Quartzul. Acum S.B.-ul se găsea în stare de război. Oare de cât timp va avea nevoie pentru a evalua corect situaţia?

S.B.-ul dispunea de un element: dispariţia vehiculului lor. În orice caz, ei erau siguri pe ei ştiind că Malko nu putea decât cu foarte mare greutate să plece din Polonia, ceea ce reprezenta baza planului sau. De la-nceput S.B.-ul acţionase cu viclenie şi supleţe. Malko trebuia convins şi nu eliminat. Ei urmau să-şi schimbe tactica numai în caz extrem. Malko spera că deja era prea târziu. El îşi risca viaţa în acest pariu.

Aplauzele se opriră şi se produse o mişcare lângă pian. Roman Ziolek se ridicase. Sprijinit de pian, el ceru linişte. Coafura sa albă era impozantă şi îi scotea în evidenţă trăsăturile ascuţite şi ochii adânciţi. Malko înţelesese ce Halina putea fi amorezată cu patimă de acest om. Acum treizeci de ani, el trebuie să fi fost un bărbat superb. Malko o privea cu coada ochiului. În picioare, în umbră, ea-l fixa cu insistenţă pe Roman Ziolek, ca pentru a-l face să-i simtă prezenţa. Deodată, el înţelese de ce acceptase ea să vină. Pentru o ultimă dată, trebuia să-i amintească de existenţa ei, chiar dacă trebuia să-l distrugă.

— Prieteni, începu Roman Ziolek, se-mplineşte un an de când am început lupta noastră...

— *Wolnosc, wolnosc!* scandau primele rânduri.

— S-a întreprins totul pentru a ne înfrânge, continuă omul cu părul alb. Cei care ne conduc au încercat să mă reducă la tăcere...

O femeie din primul rând se repezi spre el să-i sărute mâinile.

Jerzy schimbă o privire cu Malko şi se aplecă spre Halina.

— Acum este momentul.

Atmosfera era tensionată la maximum. Toţi cei prezenţi veniseră din cele patru colţuri ale Poloniei şi ar duce vestea bună în toată ţara, sau vestea proastă.

Ca un automat, Halina înaintă pe culoar încadrată de Jerzy şi Wanda. Faţa îi era împietrită, cu privirea fixată asupra omului care vorbea de libertate şi de luptă, cu spatele sprijinit de pian. Malko îi urma cu discreţie la câţiva metri. Roman Ziolek văzu aparatul gipsat al Wandei şi îi făcu semn să se apropie cu un surâs larg, însă Jerzy fu cel care veni să se aşeze în faţa conferenţiarului. El ceru să se facă linişte şi spuse cu o voce puternică:

— Camarazi, trebuie să vă fac o comunicare extrem de importantă.

Se auziră câteva exclamaţii. Roman Ziolek îl privea surprins pe noul venit, dar nu protestă. Halina era încă în întuneric şi Ziolek nu-i putea observa faţa.

Retrăgându-se puţin, el îi făcu ioc lui Jerzy. Tânărul îşi umezi buzele după care anunţă:

— Camarazi, aici este o femeie care are de făcut nişte dezvăluiri

care pot afecta cauza noastră. Am să-i cedez cuvântul.

Se duse la Halina, o luă de braţ şi o conduse în zona luminată, punând-o în faţa lui Roman Ziolek. Pentru prima dată, privirile lor se-ntâlniră. Malko îi studia. Roman Ziolek o fixa cu intensă curiozitate pe noua venită, la început cu surprindere, apoi surprinderea lăsă loc unei imense stupefacţii şi la sfârşit, ceva ambiguu – un fel de tandreţe, amestecată cu neîncredere şi nostalgie. Buzele sale pronunţară un cuvânt neînţeles.

Jerzy o scutură pe Halina de braţ.

— Vorbiţi! Spuneţi ceea ce ştiţi.

Halina se-ntoarse spre spectatori. Cu o voce hotărâtă şi bine timbrată, ea spuse:

— Îl cunosc pe Roman Ziolek de mai mult de treizeci de ani. M-am bătut alături de el în timpul războiului. El a fost în permanenţă comunist. Şi-a denunţat camarazii de luptă necomunişti la Gestapo în 1942, la ordinele Moscovei. El vă înşală. Acţionează sub ordinele S.B.-ului, pentru ca toţi cei care vor libertate pentru ţara aceasta să fie descoperiţi şi eliminaţi.

După aceste ultime cuvinte, se lăsă o linişte mormântală. Malko îl observa pe Roman Ziolek, care era stăpânit de o imensă stupefacţie.

Ca şi când n-ar fi înţeles acuzaţiile fostei sale metrese, el se apropie de ea.

— Unde erai tu? o întrebă el cu vocea încordată. De ce n-ai dat nici un semn de viaţă în toţi aceşti ani? De ce?

Deodată, Malko înţelese că acesta era singurul lucru care îl interesa efectiv. Un vuiet începuse în primele rânduri, strigăte de surpriză şi de indignare. Mai multe persoane îl implorau pe Roman Ziolek să vorbească. Jerzy le ceru să tacă şi se aşeză în faţa liderului.

— Este adevărat ce a spus ea?

O venă mare se zbătea la gâtul său iar muşchii maxilarelor sale erau atât de crispaţi că abia putea vorbi. Wanda, alături de el, avea o faţă cadaverică. Prin şuşoteli, ştirea se răspândea în întreaga sală şi în încăperile vecine. Malko înţelese că S.B-ul, avertizat prin microfoane, va acţiona. El risca să fie îngropat sub ruinele templului…

Roman Ziolek o abandonă pe Halina câteva clipe şi-l fixă pe Jerzy cu un aer absent.

— Da, spuse el.

— Atunci de ce pretinzi că lupţi contra comunismului? strigă Wanda patetică şi plină de ură.

Roman Ziolek nu răspunse. El îi surâdea Halinei.

— Nu te-ai schimbat deloc, îi spuse el. Eşti la fel de frumoasă.

— Totuşi, tu nu m-ai recunoscut, spuse ea cu o voce egală!

— Părul tău, spuse el. Era roşcovan. Cum de trăieşti?

Ea ridică din umeri.

— Ce importanţă are?

Ei îşi continuau conversaţia în mijlocul vuietului, ca şi cum ar fi fost singuri. Jerzy era alb ca varul. El îl apucă pe Ziolek de haină şi îi strigă:

— Spune, eşti comunist? Da sau nu?

Bătrânul lider se degajă, îşi îndreptă reverele şi spuse tăios.

— Da.

Liniştea se aşternu dintr-odată. Nici măcar Jerzy nu mai spuse nimic. Toţi cântăreau ceea ce Ziolek afirmase. Apoi, Wanda ţipă cu o voce isterică:

— Plecaţi, plecaţi toţi! Veţi fi arestaţi!

Oamenii se ridicară împietriţi. Nici un strigăt, nici o înjurătură. Domnea o linişte de moarte.

Oamenii din primele rânduri plecară ca pentru a nu fi contaminaţi.

Ziolek, Halina, Jerzy şi Wanda rămaseră singuri în jurul pianului, supravegheaţi de Malko în prada unei emoţii contradictorii. El reuşise. Mitul lui Ziolek fusese distrus. Misiunea sa în Polonia fusese un succes, dar în afara angoasei cauzate de problemele ieşirii sale din ţară, mai era încercat şi de altă părere de rău. Sub ochii lui se desfăşurase o dramă, sfârşitul unei poveşti de dragoste. Era ceva anormal în modul în care Ziolek acceptase acuzaţiile Halinei fără nici o încercare de a le respinge. El era totuşi un vechi luptător.

— Escrocule, strigă deodată Wanda, escrocule! Ne-ai înşelat. Trădătorule.

Roman Ziolek nu răspunse. El o privea pe Halina ca hipnotizat. Ea la rândul ei îl privea. Malko avu impresia că se vor arunca unul în braţele celuilalt, deşi ştia că e imposibil. Dacă Halina rămânea în Polonia, urma să plătească scump denunţul său. S.B.-ul nu făcea cadouri.

Deodată, izbucni un sunet de fluier strident, venind din parc, apoi fu urmat de un altul.

Malko se trezi din gândurile sale şi-şi pipăi mânerul pistoletului Tokarev din fundul buzunarului de la palton. Dacă nu reacţiona imediat, era pierdut. O luă pe Halina de braţ şi o trase afară.

— Veniţi, repede. Trebuie să plecăm.

Ea se lăsă dusă, dar ochii săi rămâneau pironiţi asupra lui Roman Ziolek.

Malko o întrebă:

— De ce n-aţi încercat niciodată să-l revedeţi? Dumneavoastră îl iubiţi şi acum?

Halina avu un surâs crispat.

— Eu nu v-am spus tot. El m-a denunţat şi pe mine şi micul nostru grup în 1944, când am rămas în ruinele Varşoviei. Am aflat-o de la un ofiţer pe care l-am interogat înainte de a-l executa. Trebuiau lichidaţi toţi luptătorii din rezistenţă care nu erau comunişti. Ştia că eu sunt

alături de ei, dar asta nu l-a oprit.

Este un monstru, o maşină de zdrobit, un produs pur al Raţiunii de Stat. Ceva însă, tocmai se sfărâmase în acest minunat mecanism glacial, în faţa unei fantome venite din trecut, a unei femei pe care el o destinase morţii Şi pe care o mai iubea încă.

Malko se întoarse. Imobil, sprijinit de pian. Roman Ziolek privea sala care se golea, fără să protesteze, fără să schiţeze nici un gest. Jerzy plângea şi Wanda suspina cuprinsă de isterie. Nu s-ar fi întâmplat nimic poate, dacă Ziolek n-ar fi spus:

— Wieslawa!

Acesta era adevăratul pronume al Halinei. Jerzy se-ntoarse. Cu o privire de nebun, el se uită pe peretele unde se găsea panoplia. El smulse o sabie cu lama foarte scurtă şi curbată, un iatagan al lui Gingis Han şi se repezi asupra lui Roman Ziolek.

— Nu! strigă Malko.

Ziolek nu trebuia cu nici un preţ transformat în martir. Nu avu timp să intervină. Jerzy se-nfipsese cu picioarele depărtate în faţa lui Ziolek. Ţinând sabia cu amândouă mâinile, el lovi orizontal cu un icnet de măcelar, cu toată puterea.

Lama pătrunse în abdomenul lui Roman Ziolek pe o distanţă de vreo douăzeci de centimetri, apoi se retrase lângă pian, cu faţa crispată de suferinţă.

Cu mâinile întinse în faţă, el încercă să-l îndepărteze pe asasinul său, dar Jerzy se retrase smulgând lama în mijlocul unei băi de sânge şi lovi din nou mai jos, desfăcându-i abdomenul. De astă dată el fără mânerul armei care rămase în poziţie orizontală şi se retrase.

Roman Ziolek se clătină şi apucă sabia cu amândouă mâinile, ca pentru a şi-o scoate din burtă, dar căzu în faţă în genunchi, îndoiţi ca şi cum s-ar fi rugat, ţinând de lama care-l spintecase.

Cu un ţipăt ascuţit, Halina se desprinse de lângă Malko şi se repezi spre fostul ei amant, îngenunchind în balta de sânge şi ridicându-i capul cu o infinită blândeţe. Ea urlă:

— Este pe moarte!

Din nou izbucniră alte sunete de ţignal. Acum participanţii la adunare fugeau spre a se salva prin toate ieşirile casei, vânaţi de agenţii S.B. şi miliţieni. Din fericire, ei nu prevăzuseră o operaţiune de anvergură şi nu erau prea numeroşi.

Malko fugi până la Ziolek şi îi examină faţa. Ochii erau deja sticloşi, trăsăturile crispate de o suferinţă indescriptibilă şi de nesuportat, mâinile îi erau crispate pe lama plină de sânge. Peritoneul era perforat şi nu mai era nimic de făcut. Jerzy părea la fel de nebun ca Halina. El bombănea de unul singur. Deodată, el se aplecă şi smulse arma, soluţia cea mai sigură pentru a-l termina pe Ziolek. Halina scoase un urlet sălbatic.

Malko crezu că Jerzy o va lovi, dar el se mulţumi să contemple arma pe care o ţinea în mâinile întinse în faţă. Ţignalele deveneau din ce în ce mai numeroase. Roman Ziolek horcăia. Malko încercă s-o smulgă pe Halina de lângă el, dar aceasta se-mpotrivi.

— Dumneavoastră nu puteţi înţelege! ţipă ea. Îi promisesem că voi fi lângă el când va muri şi el de asemenea... El e pe moarte.

— Vă vor aresta, zise Malko.

Ea nu-i răspunse ci întoarse capul şi-l luă pe cel al lui Ziolek între mâinile sale.

Nu mai era nimic de făcut. Malko fugi spre uşă, împingând-o pe Wanda, urmat de Jerzy, în momentul în care uniformele cenuşii se iviseră. Erau oamenii miliţiei. Ei aşteptaseră prea mult.

Capitolul XX

Unul dintre miliţieni îşi ridică pistolul – mitralieră, ameninţându-i pe Malko şi pe Jerzy. Tânărul polonez făcu o săritură înainte îndoit pe jumătate ca o fiară care atacă. Totul a fost simultan: răpăiala armei a cărei rafală se duse în slava cerului, strigătul omului ucis şi zgomotul surd produs de Jerzy căzând pe picioarele lui, evitând jetul de sânge care curgea.

Celălalt miliţian ridică arma şi-l ochi pe Jerzy de la mică distanţă. Malko nu avu decât timpul necesar să-ntindă braţul său înarmat cu pistolul. Proiectilul lovi miliţianul sub ochiul stâng. Timp de o fracţiune de secundă, el rămase pironit locului, cu un aer stupid, apoi gura i se strâmbă asimetric şi el făcu un pas înainte aplecat ca şi când ar fi luat startul într-o cursă, apoi căzu fără să lase arma din mână. Malko o împinse imediat pe Wanda în faţă. Focurile de armă în mod sigur aveau să atragă întăriri. Ei se treziră toţi trei în parc şi fugiră cât putură de repede sub pomi, evitând poteca ce ducea spre grilaj. Oameni agitaţi fugeau în toate direcţiile, peste tot se auzeau ţipete, apeluri. Lumina unui proiector mătură parcul.

— Pe aici, spuse Jerzy.

El îi concluse în direcţia opusă grilajului. Wanda nu se descurca bine pe solul îngheţat. Jerzy nu lăsase din mână sabia. El fugea şi plângea totodată. Deodată Wanda căzu gemând.

— Nu mai pot, plânse ea.

Malko o ajută să se ridice.

— Curaj, curaj, veţi părăsi Polonia împreună cu mine.

— Să părăsesc Polonia?

— Acum nu am timp să vă explic, spuse Malko.

Tânăra femeie se ridică şi continuă de bine de rău să fugă.

Ei se apropiaseră de zidul împrejmuitor. Nu se vedea deloc. Jerzy începu asaltul pietrelor desprinse şi se cocoţă pe coama zidului. Malko îl ajută s-o ridice pe Wanda care suferea mult din cauza coloanei sale fracturate. În sfârşit, ei reuşiră să treacă zidul şi ajunseră în câmpul deschis, îngheţat.

La un kilometru se zăreau luminile din Zelazowa. Ei începură să meargă prin brazdele îngheţate. Jerzy continua să ţină în mână sabia. Se apropie de Malko şi îi spuse cu o voce joasă, sugrumată de emoţie:

— Ştiu că n-ar fi trebuit să-l lovesc, dar a făcut prea mult rău. O merita.

— Ce-i făcut, e bine făcut, spuse Malko. Să sperăm că Halina se va descurca.

Ei merseră încă zece minute fără să schimbe nici un cuvânt. Frigul era pătrunzător. Acum ei erau la o sută de metri de şosea şi la cinci sute de metri de sat.

— Ce vom face acum? întrebă Jerzy.

— Într-o oră şi jumătate trebuie să fim la Varşovia, zise Malko. Am o posibilitate de a părăsi ţara astă seară. Acest lucru nu va fi valabil şi mâine.

Tânărul polonez se opri, fixându-l ezitant.

— Maşina este în cealaltă parte, spuse el. Zelazowa trebuie să fie plină de miliţieni.

— Ştiu, zise Malko, dar este singura noastră şansă de a scăpa.

Ei începură să meargă spre lumini, în tăcere, prin şanţul îngheţat. Apropiindu-se, văzură autobuze, maşini şi o vie agitaţie. Miliţienii controlau circulaţia. Malko arătă spre clădirea neagră a hanului, la dreapta în faţa lor.

— Va trebui s-o ocolim prin spate, zise el.

El se gândi la cei doi miliţieni ucişi. Desigur, prietenii lor îi caută pe ucigaşi.

Deodată, un strigăt se auzi în faţa lor şi fasciculul luminos al unui proiector mătură grupul lor. Cinci miliţieni înarmaţi cu măciuci de lemn mai lungi de optzeci de centimetri barau drumul. Unul dintre ei scoase un ţipăt, văzând sabia din mâna lui Jerzy!

Ei nu mai aveau decât o sută de metri până la han. Malko văzu ochii de nebun ai lui Jerzy, cearcănele negre sub ochi şi hotărârea trăsăturilor sale.

Tânărul polonez o împinse violent pe Wanda în faţă, începând să lupte cu cei cinci oameni care-i barau calea.

— Repede, salvaţi-vă, strigă el. Treceţi peste câmp. Eu îi reţin.

Malko ezită. El era înarmat, dar focurile de armă în mod inevitabil i-ar atrage pe ceilalţi. Însemna o sinucidere. Wanda îl trase de braţ.

Se auzi un ţipăt ascuţit. Jerzy îi tăiase braţul unuia dintre miliţieni. El se retrase ţinându-şi ciotul. Malko sări afară din şanţ, trăgând-o pe Wanda. Unul dintre miliţieni vru să-i urmărească, dar căzu şi se lungi la pământ. Jerzy bara drumul celorlalţi folosindu-se de sabie.

Malko şi Wanda luaseră douăzeci de metri avans. Ei fugiră până la han şi se ascunseră la adăpostul zidului său, înainte de a continua drumul.

Din spatele lor se auzeau strigăte şi exclamaţii.

— Dumnezeule, zise Wanda, îl vor omorî.

Jerzy se retrăgea pas cu pas, dar cercul se-nchisese în jurul lui.

De departe, Malko văzu pe unul dintre miliţieni aruncând măciuca sa lungă între picioarele tânărului polonez care-şi pierdu echilibrul. Imediat, un altul îl lovi cu toată puterea în cap. Jerzy căzu pe burtă, scăpând sabia, pe care un altul, o îndepărtă cu piciorul.

Ei se năpustiră asupra prăzii. Era un fel de cine loveşte mai tare. Zgomotul înfundat al lemnului lovind carnea, strivind oasele şi măruntaiele ajungea până la ei. Wanda îşi acoperi urechile, în timp ce

miliţienii se înverşunau cu lovituri de picior şi cu măciucile lor lungi. Câteodată se întâlneau două măciuci şi atunci zgomotul era mai puternic. Jerzy nu mai mişca deja de la primele lovituri. Era un spectacol abominabil.

Unul dintre miliţieni întoarse corpul inert cu faţa în sus şi-l mai lovi o dată cu măciuca peste faţă. Jerzy nu mai era decât o grămadă de carne zdrobită. În sfârşit, miliţienii se opriră şi începură să vorbească între ei. Malko o trase pe Wanda după el. Îngrozită, fata se lăsă antrenată. Ei se strecurară de-a lungul zidului şi ajunseră în partea cealaltă, unde trebuiră să se oprească. Un cordon de miliţieni le tăia drumul, cu proiectoare portabile. Era imposibil de trecut. Malko se-ntoarse, ducând-o cu el pe Wanda. Ei găsiră o uşă cu geam încuiată cu cheia. Cu o lovitură dată cu crosa Tokarevului, Malko sparse un geam şi întoarse mânerul dinăuntru.

Căldura le făcu bine, dar Wanda tremura ca o frunză sub impresia spectacolului oribil. Malko o strânse lângă el. Timpul trecea repede. Dacă nu reuşeau în zece minute să iasă din Zelazowa, riscau să nu mai plece niciodată din Polonia.

— Trebuie să-ncercăm să plecăm de-aici, spuse el.

Wanda Michnik se lăsă împinsă înainte. Ei ieşiră într-un mic hol foarte călduros şi afumat unde se înghesuiau cam o duzină de oameni. Erau partizani de-ai lui Roman Ziolek, îngroziţi, hăituiţi de miliţieni. La stânga, el descoperi o sală de mese, pustie. Un civil în palton de piele le făcu un semn imperios lui Malko şi Wandei.

— Ieşiţi afară, repede.

Era un miliţian.

Trebuiră să asculte ordinul. De cum ieşiră, fură înconjuraţi de miliţieni cu feţe dure care împingeau toată lumea spre cele două autobuze. Grupul de cinci miliţieni revenea trăgând de capătul unei frânghii corpul lui Jerzy ca pe un hoit. Wanda întoarse capul şi vomită.

Malko, cu mâna strânsă pe crosa pistoletului, evalua primejdia. Miliţienii erau copleşiţi şi nu prea numeroşi. El se uită la ceas. Secundarul avansa inexorabil. Se micşora implacabil spaţiul dintre viaţă şi moarte.

Împingând-o pe Wanda în faţa lui, el se-ndreptă spre primul autobuz. Un miliţian îi văzu şi le strigă:

— Nu în ăsta că-i plin, mergeţi la celălalt.

Malko se făcu a nu auzi şi-şi continuă drumul. Miliţianul mai strigă odată, dar avea altceva de făcut. Efectiv autobuzul era arhiplin. Malko împinse lumea cu umărul şi reuşi să se urce, el şi Wanda în mijlocul feţelor speriate, uimite. Toţi cei care erau acolo, ştiau că vor ajunge la-nchisoare, supuşi vexaţiunilor mai mult sau mai puţin grave. Uşile se-nchiseră cu un şuierat hidraulic.

Şoferul era un miliţian.

Malko schimbă o privire cu Wanda. El se aplecă la urechea ei.

— Pe moment, mergem la Varşovia. Acesta este principalul lucru.

Malko se strecură în spatele şoferului. El zări stopurile roşii ale unui alt vehicul din faţă: era un furgon gri al miliţiei. Wanda se sprijini de el şi începu să plângă în tăcere. În buzunarul său, el simţea conturul pistolului Tokarev. Era încă liber să-şi croiască destinul.

Şoseaua era dreaptă, pustie şi autobuzul rula cu 70 de kilometri pe oră fără zdruncinături. Oamenii moţăiau din cauza instalaţiei de încălzire care funcţiona la maximum. Ei trecură prin Leszno fără să încetinească, continuând drumul spre Varşovia, pe o rută secundară. Malko mai dispunea de treizeci de minute de calm înainte de a acţiona. El încerca să-şi menţină spiritul treaz în timp ce autobuzul străbătea câmpia îngheţată. Apărură primele case din cartierele noi ale Varşoviei, apoi primele uzine. Malko se pregătea. În curând se vor ivi primele puncte de reper pe care el le memorase.

Autobuzul încetini pentru a trece un pasaj de nivel. Era primul reper. Un kilometru mai departe, urma cel de-al doilea.

Autobuzul îl depăşi şi pe acesta. Acum ei erau în Varşovia. Drumul de la Leszno se transformase într-un bulevard larg cu două sensuri de circulaţie, ceva mai animat. La cinci sute de metri mai departe, era semaforul de la intersecţia cu bulevardul Towarowa.

Autobuzul stopă; trei maşini erau oprite la culoarea roşie a semaforului. Îndepărtând pe pasageri, Malko se apropie şi mai mult de şoferul autobuzului. Furgonul gri al miliţiei era primul oprit la semnal.

Apăru culoarea verde la semafor. Furgonul demară. Şoferul eliberă pedala de frână. În acelaşi moment, el simţi un obiect rotund şi rece apăsându-i ceafa. El se-ntoarse şi dădu cu nasul de Tokarev. În spate se găseau ochii strălucitori ai lui Malko, reci şi hotărâţi.

— *Skrec ha prawo*[42]*,* zise Malko în poloneză. Pe Towarowa.

Cum şoferul nu demara împietrit de spaimă, celelalte maşini din spate începură să claxoneze. Furgonul miliţiei trecuse de intersecţie, continuând să meargă spre centru. Malko mări apăsarea armei. Şoferul se hotărî să pornească. Pentru a nu lăsa nimic la voia-ntâmplării, Malko se aplecă înainte şi începu el însuşi să tragă de volan la dreapta.

Şoferul termină de executat manevra. Ei rulau pe Towarowa. Nimeni nu văzuse nimic, în afara vecinilor lui Malko cărora nu le venea să-şi creadă ochilor.

— Ce înseamnă ăsta? întrebă şoferul care-şi regăsise sângele rece.

Malko îi agită ţeava armei sub nas.

— Asta vrea să însemne că dacă nu mergi mai repede, capeţi un glonte în cap.

---

[42] Virează la dreapta (n.a.).

Celălalt acceleră contra voinţei lui. Din fericire, ajunseră la semafor când era pe verde şi trecură imediat. Trei sute de metri mai în faţă se găsea Piaţa Zawiski, o mare intersecţie cu cinci căi. Autobuzul trecu cu 70 de kilometri pe oră. Malko se uită în oglinda retrovizoare, văzu că furgonul miliţiei era în spatele lor şi simţi că i se strânge stomacul.

De astă dată semaforul era pe culoarea roşie dar exista un mic spaţiu la stânga urcând pe scuarul centrai. Malko înfundă practic Tokarevul în nările şoferului.

— Treci pe roşu, zise ei şi ia-o pe drumul spre Cracovia.

De astă dată şoferul nu mai ezită. Roţile din stânga muşcară din scuar. Întreg autobuzul se scutură. Şoferul claxonă, aprinse farurile şi se năpusti în intersecţie. Din fericire, circulaţia nu era prea mare. Ei trecură şi virară pe un bulevard asemănător care mergea spre sud. Era drumul Cracoviei.

În spate, furgonul miliţiei reuşise şi el să se strecoare. Apelul monstruos al megafoanelor lui se făcu auzit în urma lor.

— Mai repede, zise Malko. Mai repede.

Mai aveau de parcurs vreo zece kilometri până la Okecie. Nu se petrecu nimic pe distanţa a doi sau trei kilometri, apoi apăru o barieră pe punctul de a se închide. Malko îl scutură pe şofer.

— Repede, repede. Treci!

Autobuzul trecu peste şine în momentul în care bariera se-nchidea. Tocmai trecea un tren de marfă. Furgonul miliţiei vă fi obligat să oprească. Malko se decise să profite de acest scurt răgaz.

— Opreşte! îi ordonă el şoferului miliţian.

Autobuzul se opri la câţiva metri.

— Coboară, zise Malko.

Acesta deschise portiera din dreptul lui şi coborî. Malko se-ntoarse şi le striga din toate puterile sale pasagerilor:

— Noi vom încerca să părăsim Polonia. Cine vrea să coboare, s-o facă acum. Aveţi la dispoziţie un minut. Apoi va fi prea târziu. Nu vă pot răspunde la nici o întrebare.

Într-un vacarm indescriptibil, cele patru portiere se deschiseră. Malko supraveghea atent bariera. Câteva persoane, printre care şi o femeie care plângea, coborâră.

— Eu voiam atât de mult să plec, spuse ea dar soţul meu, săracul de el...

Ultimele vagoane ale marfarului urmau să treacă prin faţa barierei. Malko închise portierele şi îi întinse revolverul lui Wanda.

— Ţine asta. Nimeni să nu se amuze atacându-mă pe la spate. Nu-ţi fie frică, va fi greu dar vom ajunge acolo.

El se aşează în locul şoferului şi schimbă vitezele. Un om prins de una din portierele din spate, căzu pe şosea, ţipând. Malko strivi pedala de acceleraţie şi autobuzul luă viteză. Bariera nu se ridicase încă.

Acum el se simţea liniştit Nu mai avea nici o posibilitate de întoarcere. În curând, toată miliţia din voivodatul Varşoviei va fi pe urmele lor.

Mai erau şaptesprezece minute până la ora prevăzută în planul său. În autobuz, oamenii ţipau, cântau, plângeau. Nimeni nu ştia exact ce-o să se-ntâmple. Nimeni, nici măcar Wanda care ţinea Tokarevul.

Furgonul miliţiei care încerca să-i depăşească, claxona furios, făcea semne cu luminile. Malko se ţinea pe mijlocul şoselei. Aleea ducând spre Okecie se apropia. Malko aşteptă până în ultimul moment pentru a frâna şi luă virajul atât de brusc încât autobuzul se înclină complet, provocând ţipetele pasagerilor, apoi în urletul motorului diesel îşi reluă drumul. În spatele lor duba miliţiei acţiona sirena. Malko se-ntrebă dacă ei aveau radio.

Peisajul se schimbase, aproape nu se mai zăreau case, câmpuri şi brazi. Ei se apropiau de aeroport. Deodată, Malko zări în ceaţă un girofar albastru şi lumini galbene.

Duba miliţiei avea deci radio; se apropiau de un baraj rutier. El se înfipse bine în scaunul său sperând ca ei să nu aibă grape...

Dar polonezii nu-şi puteau imagina planul lui Malko. El se-ntoarse şi strigă:

— Toată lumea culcată! Trebuie să trecem printr-un baraj.

Toţi pasagerii ascultară într-un vacarm de ţipete de spaimă. Numai Wanda rămase în picioare.

Malko reduse viteza. Doi miliţieni cu pistoale mitralieră îi făcură semn să tragă pe dreapta. El simulă că ascultă somaţia, dar când ajunse în dreptul miliţienilor, el vră brusc spre stânga şi acceleră. Unul din miliţieni dispăru agăţat de aripa stângă, celălalt avu timpul necesar să se retragă, ridică arma şi mitralie flancul autobuzului. Partea din faţă a acestuia lovi unul din furgoanele gri dispuse în şicană şi-l aruncă într-un zgomot de geamuri sparte. Malko primi o lovitură de volan în stomac care-i tăie respiraţia timp de câteva secunde. El auzi focuri de armă, văzu lumini portocalii apoi se făcu linişte.

Reuşiseră să treacă. Okecie era la un kilometru. Malko se-ntoarse. Wanda surâdea mereu în spatele lui, dar pasagerii zăceau pe locurile lor sau pe culoarul central răniţi sau morţi. Wanda se aplecă asupra lui Malko.

— Unde mergem acum? Ei nu ne vor lăsa niciodată să luăm un avion.

— Nu vom trece prin aeroport, zise Malko.

Drumul se desfăcea în două ramificaţii. El o luă pe cea din stânga care înconjura aeroportul încins cu o împrejmuire de sârmă ghimpată. Printre brazi el zări maşini şi o animaţie insolită în faţa clădirii aerogării: era aşteptat acolo.

Acum rula de-a lungul terenului. Zări luminile de balizaj prin ceaţă.

Inima îi bătea cu putere. Prin câte putuse să treacă.

Unul din grilajele de acces ale terenului era la un kilometru depărtare. El ştia pe dinafară planul aeroportului. Odată trecut de acest grilaj, el trebuia să vireze la dreapta, să ruleze în jur de cinci sute de metri pentru a găsi capătul pistei 11 – 29, cea mai scurtă. La capătul altor aproape şase sute de metri ei vor găsi taxi-way-ul paralel cu pista cea mâi lungă, 15-33. Trebuia să vireze la stânga pe taxi-way şi să meargă paralel cu acesta un pic mai mult de opt sute de metri.

El încetini, viră la dreapta şi se năpusti asupra grilajului. Autobuzul cu greutatea lui trecu fără efort, dar parbrizul din partea dreaptă deveni opac. Pasagerii urlară scuturaţi de şoc. Wanda se clătina ţinându-se de o bară metalică. Malko era transpirat.

El reduse viteza pentru a nu se rătăci şi găsi imediat drumul cimentat. În afara pistelor, ceaţa era încă deasă. Din fericire nu putea fi văzut din cauza clădirilor aeroportului, aflate la o distanţă de o mie cinci sute de metri. Apropiindu-se, el distinse câteva avioane în incinta parkingului. În sfârşit reperă balizele galbene şi albastre care semnalizau extremitatea pistei 11 – 29. El ajunse acolo şi o luă pe ea, apropiindu-se mai mult de aeroport.

Deodată, când trebuia să se angajeze pe taxi-way, simţi o strângere de inimă.

Avionul pe care-l căuta se găsea chiar în faţa lui, în parkingul nr. 1, dar nu era gata de decolare.

Dintr-odată, în loc să vireze la dreapta el se opri, pradă unei mari încurcături. În întuneric el nu putea vedea înmatricularea dar avionul Hercules poseda o siluetă inconfundabilă, cu cele patru motoare mari, aripile sale şi deriva sa pătrată.

El opri autobuzul, neştiind ce să mai facă. Imediat pasagerii care tăcuseră până atunci, îl asaltară cu întrebări, înnebuniţi. El încerca în tot acest vacarm să se concentreze. Oare ce contratimp răsturnase tot planul? Acum chiar că era pierdut. Deodată un detaliu îi sări în ochi. Baza derivei avionului care era în faţa lui era anormal îngroşată, ca o pernă mare.

Atunci se lămuri. Ceea ce era în faţa lui era un Antonov 22 – un aparat de transport sovietic copie după Hercules, dar era dotat cu o turelă pentru tragere la spate şi nu Herculesul canadian care urma să-i scoată din Polonia.

Grăbit, el se-ntoarse la autobuz şi merse în continuare pe taxi-way.

Şase sute de metri mai departe el scoase un strigăt de bucurie. Luminile de poziţie ale unui avion se zăreau din ceaţă. El continuă să meargă până ajunse în spatele aparatului. De astă dată era un Hercules! Avionul căutat. Cele patru motoare mergeau în plin pregătindu-se să se-ndrepte spre punctul fix într-un zgomot infernal.

Mergând pe partea stângă a avionului imobil el îl depăşi şi se opri

pieziş în faţa lui. Pilotul probabil că era la pândă căci imediat aprinse farurile de aterizare, luminând autobuzul. Malko îi făcu gesturi largi prin geamul coborât şi-l văzu pe pilot scoţând braţul din postul de pilotaj cu degetul indicând spatele aparatului.

În spatele său era delir.

— Ce se-ntâmplă? Unde mergem? ţipau pasagerii. Ne vor prinde.

Fără să le răspundă, Malko plecă din nou înconjurând avionul şi se duse în spatele lui. Urmă un concert de exclamaţii în autobuz. Pasagerii văzură o trapă din spatele avionului coborându-se şi transformându-se în rampă de încărcare. În timpul cât Malko execută manevra, rampa atinsese solul formând un unghi de douăzeci de grade, lăsând să se vadă o genune – interiorul aparatului. Malko îşi puse mâinile pe volan şi porni autobuzul. Când roţile din faţă fură pe rampă, autobuzul începu să se ridice ca şi când ar decola. Motorul diesel urlă şi roţile din spate la rândul lor urcară pe rampă.

În zece secunde, autobuzul fu înghiţit de Hercules.

Era şi timpul. Un balet de lumini albastre în vuiet de sirene se derula în spatele lor pe taxi-way.

Rampa încă nu se-nchisese complet şi aparatul începu să ruleze. Pasagerii urlau speriaţi şi în acelaşi timp miraţi. Se produse o uşoară zdruncinătură. Herculesul tocmai părăsise solul şi lua înălţime.

Malko opri motorul epuizat şi căzu în braţele Wandei. Trei pasageri erau morţi pe scaunele lor. Alţi doi, răniţi uşor se-ndreptau spre portiere.

Malko se dădu jos în carlingă. Un om în salopetă gri îl întâmpină cu mâna întinsă.

— George Hawks, spuse el. De la Canadian International Charter. Ne-aţi produs mare teamă cu racheta dumneavoastră. Noi aşteptam un automobil!

— N-au fost probleme? întrebă Malko.

— Nu prea multe, dar era timpul să ajungeţi. Am inventat o problemă cu circuitul electric care trebuia verificat, dar nu puteam aştepta la infinit. Trebuia să decolăm, sau să revenim în parking.

— Şi acum?

— În treizeci de minute vom părăsi spaţiul aerian polonez. Vom zbura drept spre nord, spre Baltica, la o înălţime de şase sute de picioare pentru a evita radarele.

Era o treabă bine făcută. Văzând că Ambasada SUA se mută, lui Malko îi venise ideea să folosească aparatul Companiei canadiene de charter care lucra de obicei pentru Departamentul de Stat, în scopul fugii sale. Trebuiră cheltuiţi câţiva dolari canadieni şi americani. C.I.A. fusese generoasă. O pană providenţială întârziase plecarea Herculesului, până luni seara.

O femeie coborî din autobuz şi se-ndreptă spre Malko spunând

cuvinte fără noimă. Canadianul o privea emoţionat. Când ea îl părăsi pe Malko el îi întrebă:

— Cine sunt oamenii aceştia? Asta nu era prevăzut. Vor avea câteva probleme la aterizare.

— Ar fi avut şi mai multe, dacă ar fi rămas, zise Malko Herculesul continuă să se-ndepărteze de Varşovia cu toată puterea motoarelor sale turbopropulsoare. Canadianul dădu din cap.

— Bună treabă. Va trebui să le restituim autobuzul polonezilor. De ce plânge această mititică?

Wanda coborâse din autobuz, sprijinită de o bară şi plângea fără să se poată opri. Canadianul se apropie de ea.

— *Don't cry, Miss. It's gonna be all right. It's gonna be all right*[43].

Wanda începu să plângă şi mai tare.

— Ea plânge primăvara, zise Malko.

Canadianul dădu din cap fără să-nţeleagă. Categoric oamenii C.I.A. sunt un pic bizari.

[43] Nu mai plângeţi domnişoară. Totul va merge bine. Totul va merge bine (n.a.).

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....17
Capitolul III.....26
Capitolul IV.....34
Capitolul V.....44
Capitolul VI.....50
Capitolul VII.....61
Capitolul VIII.....70
Capitolul IX.....79
Capitolul X.....86
Capitolul XI.....96
Capitolul XII.....102
Capitolul XIII.....111
Capitolul XIV.....117
Capitolul XV.....129
Capitolul XVI.....136
Capitolul XVII.....147
Capitolul XVIII.....158
Capitolul XIX.....170
Capitolul XX.....176
Cuprins.....186

Malko rămase liniștit sub efectul emoției, avusese dreptate: Julius Zydowski fusese asasinat pentru că putea face să eșueze cea mai mare operațiune de „dezinformare" pusă la cale de serviciile speciale poloneze de după război. Trădătorul a trebuit păstrat la conservare timp îndelungat pentru o astfel de lovitură, desigur, după metoda comunistă.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzuraților din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood
- Bali, paradis mortal
- Balul contesei Adler
- Proscrișii din Ceylon
- Magie neagră la New York
- Ciclon la ONU
- Un spion la Vatican

PREȚ **10 000 Lei**

ISBN 973-9138-68-3